www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

တရိတ္တမာန

ဒေအာင်သင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေး သုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသောဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ဇစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန် ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စာရိတ္တမာန

အောင်သင်း

www.burmeseclassic.com

တာရိတ္တမာန

အောင်သင်း

ဝှနဝမှတထား

www.burmeseclassic.com

တရှူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၁၀၉၅၀၇၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၁၀၈၇၂၀၇၁၁

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
နိုင်သစ်နီ

ကွန်ပျူတာစာစီ
ဖွန်ပွင့်ကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ
ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၁

အုပ်ရေ
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဝင်းမာတင်(မြဲ-၀၁၇၃၇)၊ ဖွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် 77/D၊ ဓမ္မပါလလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးတင်အောင်ကျော် (ဖွယ်တော်အော့ဖ်ဆက်)
အမှတ်(၁၄၇)၊ ၅၁ လမ်း၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

တန်ဖိုး
၁၈၀၀ ကျပ်

၈၀၈.၈၄
အောင်သင်း
တာရိတ္တမာန / အောင်သင်း။ - ရန်ကုန်၊
ဖွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁။
၁၄၉ - စာ၊ ၁၂ × ၁၇.၅ စင်တီ။
(၁) တာရိတ္တမာန

စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့ တောင်ပြင်ရပ် နေ သခင်ညီမောင်နှင့် ဒေါ်ရွှေကြိုင်တို့မှ ဖွားမြင်သော သားသမီး သုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာလည်း 'အောင်သင်း' ပင် ဖြစ်သည်။

အသက် ၅ နှစ်သားအရွယ်တွင် တောင်ပြင်ရပ်ရှိ ဆရာ ဦးသာခွန်း၏ မူလတန်းကျောင်းတွင် စတင်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ စတုတ္ထတန်း အောင်ပြီးနောက် တောင်တွင်းကြီးမြို့ မိုးထိမြန်မာ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပညာ ဆက်လက်သင်ကြားခဲ့သည်။ ဆဌမတန်းတွင် ၁၉၃၈ ခုနှစ် ကျောင်းသားသပိတ်နှင့် ကြုံခဲ့သည်။ ထိုနှစ်၌ မိခင်ကွယ်လွန်သည်။

သတ္တမတန်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ်တွင် ပညာတက်၌ အာရုံလျော့နည်းလာသဖြင့် စာမေးပွဲ ကျရှုံးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းထွက်နေစဉ် ဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ရှင်သာမဏေ ဝတ်သည်။ သာမဏေဘဝနှင့် ပညာသင်နေစဉ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာ၍ သာမဏေဘဝမှ ထွက်လိုက်ရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တစ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက် လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆိုရှယ်လစ် ပါတီသို့ ရောက်သွားပြီး သင်တန်းများ တက်၍ ခရိုင်စည်းရုံးရေးမှူးအဆင့်ထိ တိုင်အောင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၄၉ ခုနှစ် ရောင်စုံသူပုန်များ ပေါ်ပေါက်လာချိန်၌ ရဲဘော်ဖြူများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး မကွေးထောင်၊ တောင်တွင်းကြီးထောင်၊ ပြည်ထောင်၊ သရက်ထောင်များတွင် နေထိုင်ခဲ့ရပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် သရက်ထောင်ကို ဖောက်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်နောက်မှ တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ ထိုနှစ် (၁၉၅၃)မှာပင် စာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် မိုးထိ အထက်တန်းကျောင်း၌ အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှ ထွက်၍ မကွေးကောလိပ်၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာတန်းကို စတင် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်လက်တက်ရောက်ပြီး ၁၉၆၀ ခုတွင် ဝိဇ္ဇာတန်းကို မြန်မာဘာသာစကား နှင့် အနုစာပေ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့် အနုစာပေ၊ ဒဿနိကဗေဒ ဘာသာတွဲဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဘီအီးဒီ ဆက်တက်နေစဉ် မြန်မာစာဌာန ပါမောက္ခ ဦးဝန်၏ လက်ထက်၌ မဟာဝိဇ္ဇာ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲဖြေခွင့် ပေါ်လာခဲ့သောကြောင့် မြန်မာစာ မဟာဝိဇ္ဇာအရည်အချင်းစစ်သင်တန်း တက်ရောက်ခွင့်ကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၌ နည်းပြ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင် ဒီဂရီကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် မေလတွင် ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနသို့ လက်ထောက်ကထိက ရာထူးနှင့် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းရသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ပြောင်းရပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဆက်လက် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် 'ဝတ္ထုတိုလေ့လာချက် စာတမ်း' ပြုစုတင်ပြပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော သရက်ထောင်ဖောက်ခဲ့စဉ်က ဆောင်းပါးသည် အောင်သင်း၏ ပထမဆုံး လက်ရာဖြစ်သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရေးပြီး ရှုမဝသို့ ဦးစွာပေးပို့ခဲ့သည်။ ရှုမဝအယ်ဒီတာအဖွဲ့က ပြည်တွင်းစစ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း အရာများကို မထည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသောကြောင့် ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ မြဝတီသို့ ပို့ခဲ့ရာ မြဝတီက ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ ထုတ်ဝေသော ပုသိမ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ် ('လူသေ လူမဖြစ်မီက သျှင်ဥတ္တမ' ဟူသော ဆောင်းပါးနှင့် အခြားဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်)နှင့်

အင်္ဂလိပ်ကဗျာ ဘာသာပြန်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ လူတစ်ဦး၏စာမူ သုံးပုဒ် ဖော်ပြရန်မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်သောကြောင့် Henery Davibes ၏ The Welcome ကဗျာတွင် 'မောင်သံနိုင်' ဟူသော အမည်နှင့် ဖော်ပြခဲ့ သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် 'စာဆိုတော်' ဟူသော ပြားငါးဆယ်တန် မဂ္ဂဇင်းကလေး ထွက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ စာပေညွှန်ကြားရေးမှူး အဖြစ် တာဝန်ခံခဲ့သည်။ (တာဝန်ခံအယ်ဒီတာမှာ တင်မောင် မင်းရဲထွန်း ဖြစ်သည်။) ထိုစာစောင်တွင်လည်း လစဉ် သုံးလေးပုဒ် ရေးရသောကြောင့် 'မောင်သံနိုင်' ကို တစ်ခါထပ်ပြီး သုံးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း တွင် အောင်သင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်နာမည်ကိုမျှ မသုံးတော့ပါ။ နာမည်ရင်းအတိုင်းသာ ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ကံ့ကော်မြိုင် စာတမ်းများစာစု၌ စာတန်းသုံးပုဒ်ရေးခဲ့ရာ နှစ်ပုဒ်ကို ထိုစဉ်က အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း မြန်မာစကားပြေ လက်ရွေးစင်တို့တွင် ကျောင်းသုံးစာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် 'ဝိတ်ပင်လယ်စာတမ်းများ' အတွက် စာတမ်းငယ်နှစ်ပုဒ် ရေးပေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ရှုမဝ၌ 'မြန်မာဘာသာ စကားနှင့် ကာရန်မဲ့ကဗျာ' ဟူသော စာပေဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စာပေသဘောတရား စာပေဝေဖန်ရေးများကို ဆက်တိုက်ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် 'စာပေရေးရာ ဆောင်းပါးများ' အမည်ရှိ စာပေဆောင်းပါးစာစုကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် သဘင်မဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၁) ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ထိုမဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၁)မှ စ၍ (၂၅)လတိုင်တိုင် 'အကြိုက်ဆုံး ဝတ္ထုတို' ကဏ္ဍကို လစဉ်ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု၌ ပါဝင်ပတ်သက် သည်ဟု မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီက ယူဆသောကြောင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံရသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် အလွတ်နည်းပြသင်တန်းများ၌ မြန်မာစာသင်ပေးခြင်း၊ စာပေရေးသားခြင်းနှင့် အသက်မွေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် အခါအားလျော်စွာ စာပေဟောပြောခြင်း၊ ရေးသူဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခြင်း၊ စာပေဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးများ ရေးသားခြင်း၊ လူငယ်များအတွက် စာဖတ်သင်းယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကား ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆော်ဩရေးသား ဟောပြောခြင်း၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ သုတရသစာပေများ ရေးသားခြင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယနေ့တိုင် လူငယ်များ၏ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ဘဝများ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတောက်ပြောင် စိမ်းလန်းရေးအတွက် စာပေရေးသား ဟောပြောခြင်းအားဖြင့် စာပေအနုပညာ၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ အချိန်ပြည့်စာရေးဆရာ အမြဲ သော်တင်ရှင်သန် နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

●

မာတိကာ

●	စီစဥ်သူ၏ စကား	၁၁
၁။	အမွေ နောက်ဆက်တွဲ	၁၃
၂။	ဝိုင်းဝန်းပြုစု ဤကောင်းမှု	၂၁
၃။	ဆရာမှိုင်း၏ မျက်ရည်တစ်ပေါက်	၂၇
၄။	ရှီးပြောင့်မှု အရင်းအနှီး	၃၈
၅။	ကိုယ်ချင်းစာမင်္ဂလာ	၄၄
၆။	ကျောင်းသားနှင့် စာမေးပွဲ	၅၃
၇။	ကျောင်းတော်အင်္ဂါ	၅၉
၈။	ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်ပါ	၆၃
၉။	ဦးနှောက် စိန်ခေါ်မှု	၇၀
၁၀။	ကြိုးသလို ဟောခဲ့ရတဲ့ ပွဲများ	၇၇
၁၁။	အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ် (ရသစာတမ်းငယ်)	၉၀
၁၂။	မစ္စတာနှင့် မောင်မှိုင်း	၉၄
၁၃။	စွဲမိခဲ့တဲ့စာ	၁၀၀
၁၄။	ရွက်နုတွေ ဝေစေချင်လို့	၁၀၄
၁၅။	အလင်္ကာကျော်စွာဘွဲ့နှင့် ဆရာကြီး	၁၁၁
၁၆။	ခေတ်ပုံနှင့် ပန်းချီ	၁၂၆
၁၇။	စာရိတ္တမာန	[illegible]
၁၈။	မဆန်းတဲ့ သဘောတရား	[illegible]
၁၉။	ရွှေလက်ဆင့်နှင့် ရွှေလက်	[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်မှ ဆက်လက်ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိမည့် စာအုပ်များ

- ကြေးနီရောင်အချစ်နှင့် ဝတ္ထုတိုများ
  မြသန်းတင့်
- လူငယ်တွေကို ယုံပါ
  လူထုစိန်ဝင်း
- အောင်မြင်ရေး လောင်စာ
  ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)
- ပြောင်းရဲဖို့ လိုသည်
  ဦးတင်ဦး(ကျူရှင်)
- မောင်လေးအောင်(သို့မဟုတ်)
  ဗိန်နှင့်မတည့်သော ကဗျာ
  ကိုခါး (တွမ်းခြံကုန်း)
- ရင့်ကျက်လွတ်လပ်စိတ်နဲ့ ယုံကြည်ခြင်း
  နောင်ကျော်
- ပန်းရထားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
  ဖူးသစ်မော်
- ဘိုဟီးမီးယန်း တောအုပ်များနှင့် အက်ဆေးများ
  အေးမင်းစော
- အနုပညာဖန်တီးခွင့် အနုပညာလွတ်လပ်ခွင့်နှင့် အာရုံသစ်မှာ နိုးကြားခြင်း
  ပန်းချီမျိုးညွန့်(မတွေး)
- နောက်ကြည့်မှန်နှင့် မီးလောင်ပြင်
  နိုင်သစ်နီ

စီစဉ်သူ၏ စကား

စီစဉ်သူ၏ စကားဟု ဆိုလိုက်ရသော်လည်း ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါ။ စာဖတ်သူမိတ်ဆွေကို စကားဦးအနေနှင့် အသိပေးတင်ပြလိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစွာ မိမိကိုယ်မိမိ စာဖတ်သူနှင့် မိတ်ဖွဲ့ခွင့် ပြုစေလိုပါသည်။ မိမိသည် စာဖတ်ရတာ ဝါသနာပါသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် စာချစ်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စာရေးဆရာ/ဆရာမတို့၏ စာများကို စာချစ်သူအချင်းချင်း လက်ဆင့်ကမ်း လဲလှယ်ဖတ်ရှုခြင်း၊ မိမိနှစ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းများကို ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်း၊ အစရှိသော စာပေ၏ အရသာနှင့် မွေ့လျော်တတ်သူများထဲတွင် မိမိသည်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ယခု စာဖတ်သူ၏လက်ဝယ် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော 'စာရိတ္တမာန' ဟု အမည်ပေးထားသည့် စာအုပ်ကလေးသည်လည်း အဆိုပါ အကျိုးကျေးဇူးများကြောင့် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်အဖြစ် စုစည်းစည်း တင်ဆက်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးဦးအောင်သင်း၏ စာမူတချို့ကို လက်ရေးမူအနေနှင့်လည်းကောင်း မိတ္တူအနေနှင့်လည်းကောင်း ဖတ်ရှုခွင့်ရပြီး လက်ခံသိမ်းဆည်းထားခွင့်ကိုပါ ရရှိလိုက်သောအခါ စာဖတ်သူမိတ်ဆွေများအတွက် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်အဖြစ် စီစဉ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် စာအုပ်အဖြစ် စီစဉ်လိုစိတ် ရှိခဲ့သော်လည်း စာမူအင်အားအနေဖြင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိသေးရာ မိမိ၏စိတ်ကူးကို ခေတ္တခဏမေ့ထားခဲ့မိပါသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နေ့တော့ မိမိ၏ စာအုပ်စင်အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်မိရာမှ ဆရာ ဦးအောင်သင်း၏ စာမူများပါဝင်သည့် မြို့နယ်အသီးသီး၏ အထိမ်းအမှတ်စာစောင်များကို တွေ့ရှိခဲ့လေရာ ထိုမဂ္ဂဇင်းများတွင် ပါဝင်သည့် ဆရာကြီး၏ စာမူများမှာ ဆရာကြီး၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ အတွက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စုစုစည်းစည်းဖြစ်သင့်သော စာမူကလေးတွေဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါသောကြောင့် စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်အဖြစ် စီစဉ်လိုသောစိတ်က ပြန်လည်နိုးကြား၍ လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သည့်လိုနှင့် ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်းထံ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံပြီး ဆရာကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ 'စာရှိဋ္ဌမာန' အမည်ဖြင့် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် စီစဉ်လိုက်ရပါသည်။ သို့သော် ၎င်းစာမူများနှင့်ပတ်သက် ၍ အနည်းငယ်မျှတင်ပြလိုသည်မှာ ဆရာကြီးအနေနှင့် အဆိုပါစာမူများ ရေးသားပြီးစီးသည့် နေ့စွဲကို အချို့စာမူများတွင် ဖော်ပြထားသော်လည်း အချို့စာမူများမှာတော့ ခုနှစ်ကိုသာလျှင် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် စာပြီး ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ကို အခြေပြုပြီး အစဉ်လိုက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ပါသဖြင့် ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာမူများအား စာပြီး ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့နှင့် ယနေ့ သက်ရောက်အချိန်ကာလအပေါ် အခြေခံကာ လေ့လာဖတ်ရှုခံစားနိုင်ပါကြောင်းနှင့် စာဖတ်သူမိတ်ဆွေ အနေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကျေနပ်အားရမှုမရှိပါက စီစဉ်သူ မိမိမှာသာ တာဝန်ရှိပါကြောင်း လေးစားစွာ တင်ပြအပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာကြီး၏စာမူများအား ဖော်ပြခဲ့သည့် တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း၊ မြို့မကျောင်း စိန်ရတုမဂ္ဂဇင်း၊ ပျဉ်းမနား အ.ထ.က(၁) ရွှေရတုမဂ္ဂဇင်း၊ ကြခင်း အ.ထ.က ရွှေရတုမဂ္ဂဇင်း၊ အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း ကွတ်ခိုင်မဂ္ဂဇင်း၊ အ.ထ.က(၁) အမျိုးသားကျောင်း ဖြူးမြို့မဂ္ဂဇင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း နှစ်(၆၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဒီလှိုင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှက်နုဝေမဂ္ဂဇင်း၊ သရုပ်ပြမဂ္ဂဇင်း၊ ENVOY Journal နှင့် အဖက်ဖက်မှ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

စီစဉ်သူ

ရွှန်းပွင့်စာအုပ်တိုက်

အမွှေ နောက်ဆက်တွဲ

'မိုးမိုး(အင်းလျား)' အမှတ်တရအဖွဲ့မှကျင်းပသည့် ဟောပြောပွဲအမှတ်(၁) အဖြစ် ကျွန်တော် ဟောပြောဆွေးနွေးခဲ့သည်တို့ကို 'အမွှေ'ဟူသော အမည်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်ကို စာဖတ်သူများအသိ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ 'စာပေလောက စာအုပ်တိုက်' မှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ စာတွင် ရေးထားသော ရက်စွဲက ၁၂-၈-၉၅။ ကျွန်တော့်ထံ စာပေလောကတိုက်က လာပို့သည်ကတော့ ထိုလ နောက်ဆုံးပတ်လောက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးစက္ကူတွင် ခေါင်းစည်းရိုက်နှိပ်ထားသည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦး၏ အမည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် သေချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အလွန်ကို လှပ၍ ရှိသေအပ်သည့် 'ဝေဖန်စာ' ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖော်ပြလိုက်ရပါဦးမည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အမည်ကိုတော့ဖြင့် ချန်ထားခဲ့ပါသည်။

*

ဆရာဦးအောင်သင်း ခင်ဗျား –

ဆရာဦးအောင်သင်း ဟောပြောပြီး စာပေလောက စာအုပ်တိုက်ကထုတ်တဲ့ 'အမွှေ' စာအုပ်ကို ယနေ့ [illegible] သွားပါတယ်။ စာအုပ်အဆုံးမှာ 'ကောင်းပါသည်' ဆိုပြီး [illegible] ကလေးရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးထားလိုက်ပါတယ်။

ရွှန်းပွင့်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယခု စာထဲမှာလည်း ဆရာ့ကို ဟိမဝန္တာ ချိုးမွမ်းခန်း အထူးတာလည် ဖွင့်မနေတော့ပါ။ တကယ့်ကို ကောင်းခြင်း ကြိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့သာ ရိုးရိုးကလေး ပြောပါရစေ။

ခြွင်းချက်ကလေးတစ်ခုပါပဲ။

စာမျက်နှာ ၆၉ 'ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲက အမွေခံဆိုး ဆိုတာရော ဘာလဲ' တဲ့ မေးထားတာကို ဆရာဖြေတဲ့အထဲမှာ 'ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲမှာ အမွေခံဆိုးဆိုတာ ငါ မကြားဖူးဘူး။ ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူ ဒါပဲပါတယ်၊ ဟုတ်လား။ အမွေခံဆိုး ဆိုတာတော့ ငါ မကြားဖူးဘူး။ ဘယ် ကျမ်းထဲများ ပါသလဲ မသိဘူး။ အဲဒါဆိုရင်တော့ အဲဒါမသိ ဘူး' ဆိုတာလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာလည်း တရားစာအုပ် အတော်အသင့် အလွယ်တကူရှိနေတာနဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ် ဖြည့်စွက်ခွင့်ပြုပါရန်။

ပထမတစ်အုပ်က တောင်ပြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ 'ရတနာ့ဂုဏ်ရည်' ကျမ်းစာ (ကုန်သွယ် ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထုတ်) စာမျက်နှာ ၁၇၇ မှာ ပါပါတယ်။ ဆရာ့မှာ စာအုပ် အလွယ်တကူ ရှိတတ်ရက် မရှိခဲ့သော် အဆင်ပြေအောင် ယင်းစာအုပ် စာမျက်နှာ ၁၇၇၊ ဩဂဏ္ဍာသ အဖွင့်ခန်းထဲက ရန်သူမျိုးငါးပါး အပိုဒ်ကို ကူးထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား။

ရန်သူမျိုးငါးပါး

(၁) ရေ

(၂) မီး

(၃) ခိုးသူ

(၄) အမွေခံသားသမီးဆိုး

(၅) မင်းဆိုး

(မချစ်အပ်သောသူကို ရန်သူမျိုးငါးပါး၌ သွင်းမှာ၏ကြ ၏။ မိမိက မုန်းနေရုံနှင့် ရန်သူ မဟုတ်နိုင်။ အမွေခံ သားဆိုး သမီးဆိုးတို့သာလျှင် မိဘကို မကြာခဏ ဒုက္ခပေးတတ်၊ စုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းတို့ကို ဖြုန်းသုံးပစ်တတ်သော

ကြောင့် ရန်သူအစစ် ဖြစ်သည်။)

(ဆောင်) ရေမီးသူခိုး၊ မွေခံဆိုးနှင့်၊ မင်းဆိုးအပြား။ ရန်ငါးပါး၊ မှတ်သားလေကွဲ အမှန်တဲ့။

*

ဒုတိယတစ်အုပ်က မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော် အရှင်ဝိစိတ္တ သာရာဘိဝံသ၏ 'ဟောစဉ်တရားတော်များ' (ပထမတွဲ) တိပိဋကနိကာယဥပဋ္ဌာက အဖွဲ့၊ အမှတ် ၁၂၊ စံကားဝါလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်မှ တတိယအကြိမ်ထုတ် (၁၉၉၀) စာမျက်နှာ ၁၂ မှာလည်း –

ရန်သူမျိုးငါးပါး

'ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ သူခိုး၊ အမွေခံဆိုး၊ ဒီရန်မျိုးငါးပါးမှ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း လွတ်မြောက်ရတဲ့ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏ လို့ ဆိုလိုရင်းဖြစ်တယ်' ဟု တွေ့ရပါသည်။

ဆရာအောင်သင်းခင်ဗျား။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဖူး တယ်ခင်ဗျ။ ၁၉၇၂–၇၃ လောက်က ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဆရာ့အနေနဲ့ကတော့ တွေ့ရဖူးသူတွေ များလွန်းတာကြောင့် မမှတ်မိနိုင်လောက်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ မြေပဒေသာ ကျွန်းအနီး ဂျပန်သံရုံးရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာရှိတဲ့ restau- rant (နာမည်မေ့နေပါပြီ)မှာ ကျွန်တော်တို့က ရွှေတည် ရန်နောင်နဲ့ သောင်းပြောင်းထွေလာအဖွဲ့နဲ့ထင်တယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်ကလည်း သောင်းပြောင်းထွေလာမှာ ကဏ္ဍကလေးတစ်ခုယူပြီး မတောက်တခေါက် ရေးနေတဲ့ ကာလ။ ဆရာတို့ ဆရာပါရဂူတို့ကလည်း စာပေဟောပြောပွဲ တစ်ခု သွားခါနီးလား မသိပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ် ဆုံလိုက် ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ဆရာ ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိရင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆရာ့ရဲ့ 'ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ' တို့၊ 'ယဉ်ကျေးသည် ဆယ်ပြား' တို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ စုစည်းပြီး စာအုပ်ထုတ်ရင် ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်မယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာပါ။

ဆရာရေ ကျွန်းမာရေးကလည်း နည်းနည်း ချွတ်ယွင်းနေ၊ အသက်ကလေးကလည်း ရလာတော့ အရင်ကလောက် လက်ရေးက မကောင်းတော့ပါဘူး။ သေးလည်း သေးလာတယ်။ ဆရာ ဖတ်လို့မှ ရပါ့မလားမသိဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါတော့။

ဒါပါပဲဆရာ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာဖြင့် စာပေတာဝန်ကို ယခုလိုပဲ ဆက်လက်ထမ်းဆောင်သွားနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလိုက်ပါသည်။

လေးစားလျက်

*

ကျွန်တော် သူ့စာကို ဖတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ကြည်နူးခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်းတို့ဖြင့် တမြိန့်မြိန့် ငိုင်နေမိပါသေးသည်။ ထို့နောက် စာကို နောက်ထပ်ပြီး သုံးလေးခေါက်လောက် ပြန်ဖတ်လိုက်မိပြန်ပါသေးသည်။

'ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ' တို့ 'ငယ်နာမည်ဆယ်ပြား' တို့ကို စုစည်းပြီး ထုတ်ဝေဖို့ကောင်းကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကိုလည်း ခပ်ရေးရေးပြန်ပြီး သတိရမိသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ထိုထိုသောအရာများထက် အရေးကြီးသည်က ရန်သူမျိုးငါးပါး။

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြီး တွေးကြည့်လိုက်တော့ ရန်သူမျိုးငါးပါးကို ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး ကျက်မှတ်ခဲ့ရသည်မှာ စတုတ္ထတန်း (သို့မဟုတ်) တတိယတန်း ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာ စာအုပ်ထဲက ဖြစ်သည်။ 'ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူ' ဟူ၍ ကျက်မှတ်ခဲ့ရသည်။ ငယ်စွဲအမှတ်အသားကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ရတနာ့ဂုဏ်ရည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့သည်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရန်သူမျိုးငါးပါးကို ကျွန်တော် ပေါ့လျှော့စွာ ဖတ်ခဲ့မိဟန်ရှိပါသည်။

'မချစ်မနှစ်သက်သောသူ' ဟူသော စကားမှာတော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နားလည်လာခဲ့သည်မှာ 'မိမိက' မချစ်မနှစ်သက်သောသူကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်၊ 'မိမိကို' မချစ်မနှစ်သက်သောသူ (ဝါ) မိမိကို မုန်းနေသောသူဟုသာ နားလည်ခဲ့မိပါသည်။ ကတ္တားကောက်၊ ကံကောက် မတူဟု ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း လက်လှမ်းမီရာ 'အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ' ဆရာတော် စီရင်ပြုစုသော 'သုတေသနသရုပ်ပြ အဘိဓာန်' ကို ထောက်ပြီး ရှာကြည့်လိုက်ပါသည်။ (ထိုစာအုပ်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ အားကိုးရာ ငြမ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်၏ ကျေးဇူးလည်း ကြီးလှပါဘိသည်။)

ရှာကြည့်လိုက်တော့မှ –

စကားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ လေဘေးကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးရမှုများ၊ မြေငလျင်ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးရမှုများကို ကြားရ သိရလိုက်လျှင် ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲမှာ ဘာကြောင့် 'လေ' ကို မထည့်သလဲ၊ ဘာကြောင့် မြေငလျင်ကို မထည့်သလဲဆိုသည့် အတွေးမျိုး ကျွန်တော့်မှာ ဝင်လာခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ယာယီအတွေး၊ ယာယီအမေးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရေဆုံးရေဖျားအထိ မစူးစမ်းခဲ့မိပါ။ (ကျွန်တော်တို့နှင့် ပညာရှိများ ကွာသည်မှာ ဤနေရာမျိုးတွင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။) ယခု 'သုတေသနသရုပ်ပြ အဘိဓာန်' ကို ကြည့်လိုက်တော့မှ အလုံးစုံ ရှင်းလင်းသွားပါလေတော့သည်။ ဆရာတော် အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ ဖွင့်ထားလိုက်သည်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

ရန်သူမျိုးငါးပါး – ပဥ္စဂုတ္တရ။ ပါ။ ၂၂၆။ ထေရဂါထာ။ ပါ။ ၄၃၃။ ဌ။ ၂၉၆။ ပေါ့တန်စွာ မပြုကျင့်ရသော အရာငါးပါး။ (၁) ရေရန်သူ၊ (၂) မီးရန်သူ၊ (၃) မင်းရန်သူ၊ (၄) ခိုးသားဓားပြရန်သူ၊ (၅) မလိုမုန်းတီးသူရန်သူ။

ဆရာတော်၏ ကောက်ချက်၌ 'ပေါ့တန်စွာမပြုကျင့်ရသော အရာငါးပါး' ဟူသော စကားရပ်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင်မှ 'လေ' တို့ 'မြေငလျင်' တို့ကို ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲတွင် မထည့်သွင်းသည်ကို [illegible] ပေါက်သွားလိုက်ပါတော့သည်။ ရေကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မိသောကြောင့် ရေနစ်နိုင်သည်။ မီးကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မိသဖြင့် [illegible] ရောက်နိုင်သည်။ လေဘေးဆိုသည်က ကျွန်တော်တို့ [illegible] နိုင်သည် မဟုတ်။ ထို့အတူ လျှင်ဘေးဆိုသည်မှာလည်း [illegible] ပေါ့ဆမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည် မဟုတ်။ [illegible] ဘိဝံသ ရှင်းလင်းပြလိုက်သော ရန်သူမျိုး[illegible] လက်ခံလိုက်မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆရာတော်က ရန်သူမျိုးငါးပါးကိုသာမက 'ရန်သူမျိုးလေးပါး' ကိုလည်း ထုတ်ဖော် ထည့်သွင်းထားလိုက်ပါသေးသည်။ ကြည့်ပါဦး –

ရန်သူမျိုးလေးပါး – ဤသို့ ကျက်မှတ်ရ လွယ်ကူစေရန် စာဆာကျပျို့မှ ယူပြလိုက်သည်။

(၁) မွေးသည့်ဖခင်၊ ကျေးဇူးရှင်စေသည်။ ကြွေးတင်အောင်သာ၊ ပြုလုပ်ပါမူ၊ သေချာစီစစ်၊ ရန်သူဖြစ်၏။

(၂) အချစ်ပိုအင်၊ မွေးမိခင်လည်း၊ ပျော်ရွှင်မိုက်မှား၊ လင်ငယ်ထားမူ၊ မှတ်သားစင်စစ်၊ ရန်သူဖြစ်၏။

(၃) မေတ္တာဆပွား၊ ချစ်မယားလည်း၊ အများငေးမျှ၊ အလွန်လှမူ၊ မှတ်ကြစင်စစ်၊ ရန်သူဖြစ်၏။

(၄) ရင်နှစ်ခေါ်ငြား၊ သမီးသားလည်း၊ သင်ကြားပညာ၊ ကင်းမဲ့ပါမူ၊ မှတ်ရာစင်စစ်၊ ရန်သူဖြစ်၏။

အထက်ပါကောက်နုတ်ချက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် 'အမွေခံဆိုး' သည် ရန်သူမျိုးငါးပါးတွင် စာရင်းဝင်နေသကဲ့သို့ 'ကြွေးအမွေ' ပေးခဲ့သော 'ဖခင်' ကိုလည်း ရန်သူမျိုးလေးပါး စာရင်းသွင်းထားကြောင်း တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ရှေးခေတ်က ကြွေးမြီကို မဆပ်နိုင်သော် 'ကျွန်' အဖြစ် ခံယူပေးဆပ်ရကြောင်း၊ သားသမီးတို့သည်လည်း ကြွေးမြီပြေသည်ထိ ကျွန်ဖြစ်ရသော ဓလေ့များရှိခဲ့ဖူးကြောင်းကို ပြန်လည် သတိထားမိသင့်ပါသည်။ သို့မှသာ 'ကြွေးအမွေ' ပေးသော ဖခင်အား ရန်သူမျိုးလေးပါး၌ စာရင်းသွင်းခဲ့သည်ကို ပိုမိုနားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

*

စကားစပ်မိလာသောကြောင့် သတိရလိုက်သည့် ကိစ္စလေးတစ်ခုကိုလည်း ထည့်သွင်း တင်ပြလိုက်ရပါဦးမည်။

ထို 'အမွေ' စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဖန်ရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးတစ်ယောက်က မေးပါသည်။ 'ဆရာဦးအောင်သင်းခင်ဗျား' တဲ့။ 'ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံးအမွေဟာ ဘာအမွေလဲ၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဖြေကြားပေးပါခင်ဗျား' တဲ့။ ကျွန်တော် ဖြေခဲ့စဉ်က 'အရေးအကြီးဆုံးအမွေက

ပညာအမွေပါနော်။ အဲဒီ ပညာအမွေမှာတောင်မှ စာရိတ္တအမွေ၊ အရေးအကြီးဆုံးကို အကုန်ချုံ့လိုက်ရင် ဘုရားဟော ပြန်ရောက်လာတယ်။ သီလရယ်၊ သမာဓိရယ်၊ ပညာရယ် ဒီသုံးမျိုး ပြန်ရောက်လာတယ်။ အချိန်တန်တော့ ဒီဆိုက်လာတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက အဲဒါတွေပဲ။ အဲဒီတော့ ပထမဦးဆုံး လူငယ်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် ပညာ သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်'၊ ထိုအဖြေကို 'အမွေ' စာအုပ် စာမျက်နှာ (၈၅)တွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်တွင်သာမက အခြား ကျွန်တော်ရေးသမျှ ဆောင်းပါး၊ ကြုံသမျှ ဟောပြောပွဲတို့တွင်လည်း ပညာအရေးကြီးကြောင်းကို အမြဲ ဦးစားပေးပြီး ရေးလေ့ ပြောလေ့ရှိကြောင်း ပရိသတ်များ သိကြပါသည်။

ဤသို့ ပြောနေသည်မှာလည်း နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက် (အထူးသဖြင့် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များအတွက်) သေရေးရှင်ရေးပမာ အရေးကြီးသည်ဟု နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်သောကြောင့် ပြောနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလတ်တလောကာလတွင် လူငယ်အချို့မှာ ပညာတတ်ဖို့ထက် ချမ်းသာဖို့ကို ပိုပြီး အာရုံထားလွန်းနေကြသောကြောင့် ဖိပြီး ပြောနေရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျှသာ မဟုတ်ပါ။ ရှေ့နောက် တိုင်းထွာ ဆင်ခြင်တတ်သော လူကြီးများ၊ ကျောင်းသားမိဘများကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ထိုအချက်အတွက် စိတ်ပူပန်နေကြပါသည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် ကာတွန်းဆရာတစ်ယောက် ရေးလိုက်သည့် ကာတွန်းအကြောင်းကို ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။

ကာတွန်းရုပ်တွင် အူကြောင်ကြောင် လူကြီးတစ်ယောက်က "ပညာအမွေလေး ပေးချင်လို့ပါနော် ငဲ့ ငဲ့ ငဲ့" တဲ့။ ဒီတော့ ရှုံးသိုးသိုးကြည့်နေကြသော အကောင်ကလေးသုံးကောင်က "ပညာအမွေ မလိုချင်ဘူး၊ ဥစ္စာအမွေပဲ လိုချင်တယ်" တဲ့။

ကျွန်တော်နှင့် ကာတွန်းဆရာအချို့ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေသည်ကို စာဖတ်သူများ သတိပြုမိကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကာတွန်းဆရာအချို့က ကျွန်တော့်ကို စိတ်မျက်နေကြသည်မှာလည်း သဘာဝကျသော ကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကို စိတ်မျက်တာကလေးကြောင့် နိုင်ငံ၏မျိုးဆက်သစ် လူငယ်များအရေးဖြစ်သည့် ပညာရေးကြီးကို ဤသို့ မထိပါးအပ်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဟာတွန်းစစ်တမ်း' လုပ်သင့်နေပြီလားဟုပင် တွေးမိလာပါသည်။

*

ပထမပိုင်းတွင် တင်ပြခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ပေးစာမှာ ကျွန်တော့်အဖြေကို စောဖန်ဖြည့်စွက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ ရှိသေခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဟိုကာတွန်းကို သတိရလိုက်သောအခါ 'ဩော် အဆင့်ချင်းနှယ် ကွာလိုက်လေ' ဟု အောက်မေ့မိသောကြောင့် ထည့်သွင်းတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

■

၁၉၉၆

ပိုင်းဝန်းပြုစု ဂျုံကောင်းမှု

တစ်ခါက သင့်ဘဝ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် 'မောင်သစ်ဆင်း' နှင့် ကြုံကြိုက်ရာ လောလောလတ်လတ် သူဖတ်မိခဲ့သည့် ဆောင်းပါးကလေးတစ်စောင် အကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား ဖောက်သည်ချလိုက်ပါသည်။ အတိုချုပ်ကတော့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ၂၁ ရာစု၌ ကလေးငယ်များအား မည်သို့ ပြုစုပျိုးထောင်ကြမည်နည်း၊ မည်သည့် ပညာရေးပန်းတိုင်ကို ရည်မှန်းကြမည်နည်း စသည်အားဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြသည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပဓာနအချက်ကြီးကတော့ 'အဆင့်မြင့် နည်းပညာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား' ကို ဦးတည်ကြမည်။

ကျွန်တော့်မှာ ထိုစကားများကို နားထောင်နေရင်း ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး ကြေကွဲနေမိသည်။ ကိုယ့်တိုင်း ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်ကလေးငယ်များအတွက် ငါတို့ ဘာတွေ လုပ်ကြပြီလဲ။ ငါတို့ အလေးအနက် စဉ်းစားမိကြပါရဲ့လား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေမိသည်။

ဘာမျှ ရေရေရာရာ မရှိပါကလားဟုလည်း အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

တွေ့နေရသလောက်မှာဖြင့် ကလေးတွေ ဗီဒီယိုရုံသွားကြသည်။ [illegible] ကစားကြသည်။ ဗီဒီယိုကားတွေကလည်း များသောအားဖြင့် [illegible] နိုက်နည်း၊ မိုက်နည်းအမျိုးမျိုးကို မရှိုးအောင် ပြထားသည်။ [illegible] အနောက်တိုင်းက ရုပ်ရှင်ကားတွေဆို ပိုလို့ ဆိုးသေးသည်။ [illegible] အနောက်နိုင်ငံ ရုပ်ရှင်ပွဲတော်တစ်ခုတွင် ရုပ်ရှင်မင်းသား [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တစ္ဆာကြီး၏ အကြမ်းဖက်မှုများ၊ ရာဇဝတ်မှုများ ထူပြောလာရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများကို သေချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်တို့၏ ပယောဂ အတော်များများကြီး တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန် ပြောဆိုသွားသည်ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ဒါဖြင့်ရင် တီဗီဂိမ်းကကောဟု မေးစရာ ရှိသေးသည်။ ပညာပေးသည့် တီဗီဂိမ်းဟူ၍ (ကျွန်တော်ဖြင့်) ဆိုင်တွေမှာ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးပါ။ ရမ်ဘို၊ ဘာညာစသည့် တိုက်ခိုက်တာတွေချည်းပါပဲ။ တီဗီဂိမ်းဆိုတာကလည်း ကလေးများမဆိုထားနှင့်၊ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေပင် စွဲတတ်သည်။ သည်တော့ ကလေးတွေမှာ တီဗီဂိမ်းဆိုင်တွင် အချိန်တွေများစွာ ကုန်လွန်စေတော့သည်။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကတော့ ကလေးတွေ ပညာအဆင့် ကျလာသည်ဟု ညည်းသည်။ သည်ထက်ဆိုးသည်က တီဗီဂိမ်းကြေးအတွက် အိမ်က ပိုက်ဆံကို ခိုးတတ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို မြင်နေရ၊ ကြားနေရလေတော့ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးတွင် ၂၁ ရာစု ကလေးငယ်များအတွက် ကြိုတင် စဉ်းစားနေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေရင်းကပင် "ငါတို့ ကော ဘာလုပ်ကြမလဲ" တွေးမိသည်။ တွေးလိုက်တော့ ဘာမျှ မလုပ်တတ်။ ဘာမျှလည်း မလုပ်နိုင်ဟူသော အဖြေက ထွက်လာသည်။

မလုပ်တတ်၊ မလုပ်နိုင်ဆိုပြီး လက်ပိုက်ချနေရုံနှင့်လည်း ပြီးသည် မဟုတ်။ ဒီကလေးတွေကလည်း ဒီလိုချည်း ထာဝရငယ်နေကြမှည် မဟုတ်။ နောက် ဆယ့်လေးငါးနှစ်ဆိုလျှင် ရပ်ထဲရွာထဲတွင် လူကြီးလူကျယ်တွေ လုပ်လာကြဦး မည်။ လူကြီးလူကျယ်လုပ်ရုံဆိုလျှင် တော်ပါသေး၏။ လူကြီးလူမိုက်များ ဖြစ်လာကြမည်ဆိုလျှင်တော့ ယနေ့ လူကြီးတွေ ဘုရား တရားသာ အောက်မေ့ ကြပေရော့။

သည်တော့ သူတို့တိုင်းပြည်ကြီးက လူတွေကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်ကူး မနေနိုင်ပြီ။ ကိုယ့်ရွာနှင့် ကိုယ့်အထွာ တတ်နိုင်သည့် နေရာက စကြရပေတော့မည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ 'စာကြည့်တိုက် ယဉ်ကျေးမှု' ပျိုးထောင်ရေး ဖြစ်သည်။

*

စာကြည့်တိုက်လို့ ဆိုလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက တောင်တွင်း ကြီးကို ပြန်သတိရမိသည်။ ရွှေအင်းတောင်ဘုရားကြီး၏ တောင်ဘက်မုခ်ဦး အရှေ့ဘက်တွင် စာကြည့် ပိဋကတ်တိုက် တစ်ခုရှိသည်။ အဆောက်အအုံက ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်။ စာကြည့်တိုက်အစောင့် တစ်ယောက် အမြဲတမ်းရှိသည်။ အတွင်းရှိ စားပွဲကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာများ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များကို တင်ထားသည်။

အခြားစာအုပ် ဗီရိုကြီးတွေလည်း ရှိသေးသည်။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ ဗမာ စာအုပ်၊ အတော်များများကြီး စီရရီ ရှိနေသည်ကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေက အရုပ်တွေနှင့် ရုပ်ပုံစာတွေ ကိုသာ မက်မက်မောမော ဖတ်ကြသည်။

ကျွန်တော် နေခဲ့သည်က မိုးထိကျောင်း။ အရှေ့ဘက်တွင် နေရှင်နယ် ကျောင်းဟု ခေါ်ကြသည့် အမျိုးသားကျောင်းရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်က ထိုကျောင်းကြီး နှစ်ခု၏ အလယ်တွင် ရှိနေလေတော့ ထိုကျောင်းနှစ်ကျောင်း က ကျောင်းသားများ လာကြလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း နှင့် သူရိယမဂ္ဂဇင်း နှစ်စောင်ကို အလုအယက် ရှာကြသည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှာ အေဝမ်း ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်သည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ဓာတ်ပုံတွေ ဝေဝေ ဆာဆာ ပါတတ်သည်။ ပထမဆုံး ရှာပြီး ဖတ်လေ့ရှိသည်က ကိုကိုလေး (ဒဂုန် ခင်ခင်လေး)၏ 'မော်ဆရာမှတ်တမ်း'၊ ရွှေပြည်စိုး၏ 'သူခိုးကြီးမိုးနက်' တို့ ဖြစ်သည်။ သူရိယမဂ္ဂဇင်းကို မက်မောသည်ကတော့ ဇဝန၏ 'ဆိုးပေ' နှင့် မဟာဆွေ၏ 'စောရသက်ပြင်း' တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤသို့နှင့်ပင် စာဖတ်ဝါသနာ ခိုင်လာခဲ့ရသည်ကို ပြန်ပြီး သတိရနေမိသည်။

ထိုစာကြည့်တိုက်ကို မည်ကဲ့သို့ တည်ထောင်ခဲ့သည်၊ မည်သို့ ရပ်တည် ခဲ့သည်၊ မည်သို့ ရန်ပုံငွေရှာခဲ့သည် စသည်တို့ကို ကျွန်တော် မစူးစမ်းမိခဲ့။ စစ်ကြီးပြီးသည့်နောက်မှာတော့ စာကြည့်တိုက် ပျောက်သွားရသည်။ ထို စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်များကို မြူနီစီပယ်ကော်မတီက ထိန်းသိမ်းထားရာမှ ထစ်စတစ်စ လုံးပါးပါးသွားသလိုလို သိလိုက်ရသည်။

ထိုစာကြည့်တိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သေချာ မှတ်မိနေတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်သို့ အခါမလပ် ရောက်လာတတ်ပြီး လိုအပ်သည်တို့ကို ကြည့် ရှု စီစဉ်သွားတတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဦးမြင့်ဆိုသော မြေပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မြေပိုင်ရှင်ဟု ဆိုလိုက်ရသော်လည်း တုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား မသိ။ သို့သော် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ တစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။ အသားညိုညို အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်း၊ မျက်မှန်ကြီးနှင့် ဥပမိရုပ် အလွန်ကောင်းသည်။ မြင်လိုက်ရုံနှင့် အသိပညာကြီးမားသူ ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက စာပေနှံ့စပ်လှသူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရသည်။ စာကြည့်တိုက်ကို မျက်ခြေမပြတ် ထိန်းသိမ်းခဲ့သူမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူမှုဝန်ထမ်း ပညာဝန်ထမ်းမျိုး တစ်ဦး ရှိနေခြင်းသည် မြို့တစ်မြို့အတွက် ဘယ်မျှကျက်သရေ တိုးစေကြောင်း ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော် နားလည်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။ ကျွန်တော်တို့မျက်စိက ဟိုဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒီအတွင်းရေးမှူး စသည့် တန်ခိုးအာဏာ ရှိသောသူများထံ၌သာလျှင် ကျက်စားနေခဲ့မိကြသည်။ ယခုတော့ဖြင့် ဦးစံမြလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို လွမ်းရကောင်းမှန်း သိလာပါပြီ။ ကိုယ့်ဇာတိ တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင်သာ မဟုတ်။ မြို့တကာ၊ ရွာတကာတွင် ထိုသို့သော ကျက်သရေဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းဆုယူ ပြုရကောင်းမှန်း သိလာပါပြီ။

စာကြည့်တိုက်အကြောင်းကို ဆက်လိုက်ရပါဦးမည်။ စစ်ကြီးပြီးလိုက်သောအခါ ဂျပန်ခေတ် အာရုလူငယ်အစည်းအရုံး အရှိန်ကလေးနှင့် ရပ်ကွက်အသီးသီးတွင် လူငယ်အသင်းကလေးတွေ ပေါ်လာခဲ့သည်။ သာရေးနာရေး ရပ်မှုရွာမှု ကိစ္စများကို စုစည်းဆောင်ရွက်ကြသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ အလေးမကာယလေ့ကျင့်ခြင်းနှင့် စာဖတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စာကြည့်သင်းကလေးတွေ အလျှိုအလျှို ပေါ်လာကြသော်လည်း ကြာရှည်အခံဆုံးမှာ မောင်းတိုင်ရပ်စာကြည့်သင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစာကြည့်သင်း၏ စာအုပ်ငှား၊ စာအုပ်လက်ခံ စာရင်းကိုင် တာဝန်ယူထားသူမှာ ကိုတင်မောင်ဆိုသောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့။ အမျက်ဒေါသ မရှိသလောက်ဟု ထင်သည်။ စိတ်ရှည် သီးခံသည်။ အလွန် သဘောကောင်းသူဟုသာ ခပ်တိုတို ပြောရတော့မည်။ စာကြည့်သင်း၏ ငွေရေးကြေးရေးမှ စပြီး စာအုပ်ဝယ်မှု အပါအဝင် အားလုံးကို ကြီးကြပ်စီစဉ်ပေးသူမှာ ကျောင်းဆရာနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု နောင်အခါမှ သိလာရသည်။ ထိုကျောင်းဆရာ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အမည်မှာ ဦးအောင်ခင်ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ဦးအောင်ခင် နှစ်ယောက်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်း ရှိသောကြောင့် ကိုတင်မောင်လို လူငယ်မျိုးလည်း ရှိသောကြောင့် 'မောင်းတိုင်ရပ် စာကြည့်သင်း' ဤမျှ ကြာရှည်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝင်ကြေး တစ်ကျပ်၊ လစဉ်ကြေး ငါးမူးနှင့် ကျွန်တော်လည်း အသင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးသည်။ ရွှေအိမ်းတောင် ဘုရားမုခ်ဦး

က စာကြည့်တိုက်ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ စာပေမျိုးစေ့ ရခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင် မောင်းတိုင်ရပ် စာကြည့်သင်းကြောင့် ထိုမျိုးစေ့ ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သည်မှာ ဦးအောင်ခင်တို့နှင့် ကိုတင်မောင် ဖြစ်သည်ဟု ကျေးဇူးစကား ဆိုလိုက်ရပါသည်။

ဦးအောင်ခင်တို့၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိပုံကိုလည်း ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့လို လူငယ်များအကြိုက် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ဝင်ကြီး ထားပေးသည်။ ထိုစဉ်အခါက မဟာဆွေ၏ ဝတ္ထုများမှာ သွက်သွက်ကြီးထွက်ခဲ့သည်။ သုခတို့ ရဲထွက်တို့၏ ဝတ္ထုများကိုလည်း တစွဲမက်မက် စောင့်ဖတ်ခဲ့ကြရသည်။ ဆရာဦးသုခကလည်း ထိုစဉ်ကတော့ 'ဘဝသံသရာ' သို့ မရောက်သေး။ အချစ်သံသရာ၌ ဝဲလှည့်၍ ကောင်းတုန်းရှိသေးသည်။

ထိုကဲ့သို့သော လူငယ်ကြိုက် စာပေများသာမက မှော်ဘီဆရာသိန်းကြီး၏ မြန်မာဝန်ကြီး မှူးကြီးများ၊ မြန်မာပညာရှင်ကြီးများ စသည့် စာအုပ်မျိုးတွေ၊ ကြီးပွားရေး လမ်းညွှန်စာအုပ်မျိုးတွေကိုလည်း ထားပေးသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို ဖတ်လို့ မကုန်တော့ (စာဖတ်လို့ မနေနိုင်တော့သည်နှင့်) သုတစာအုပ်တွေဆီသို့ လှည့်မိကြသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ စာဖတ်ဝါသနာ ခိုင်သွားလျှင် အပျော်ဖတ်စာပေမှ အကျိုးပြုစာပေဘက်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတတ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အကျိုးပြုစာပေကို ဖတ်ရကောင်းမှန်း သိလာသည်နှင့် ထစ်ပြိုင်နက် ပျက်စီးခြင်းမှ ဝေးမှန်းမသိ ဝေးသွားတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်များအတွက် စာကြည့်သင်းကလေးများ၊ စာကြည့်တိုက်ကြီးများ ထိုင်လှိုင်ကြီး ပေါ်လာအောင် ရည်မှန်းသင့်ကြပါသည်။

ကလေးတွေ အလွန်ကြိုက်သော ဗီဒီယိုများ၊ ဗီဒီယိုဂိမ်းဆိုင်များ ခပ်မြိုင်မြိုင်ကြီး ပေါ်နေကြောင်း အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် ကလေးတွေကြိုက်တတ်သော ရုပ်ပြတွေ၊ ပုံပြင်စာအုပ်တွေလည်း ပလူပျံအောင် ထွက်နေပြီ။ ကလေးတွေ တရှုံးရှုံး ဖတ်ကြ၊ ပျော်ကြဖို့ စာဖတ်ခန်းကလေး [illegible] တောင်မှ ကျွန်တော်တို့ မထားနိုင်ကြတော့ဘူးလား။ ဒီလောက် [illegible] အာရုံမစိုက်ချင်ကြတော့ဘူးလား။ သူများတိုင်းပြည်တွေလို [illegible] ဘာတွေကို မလုပ်နိုင် မမှန်းနိုင်လျှင် ဒီ့ပါဝေးသေးသော [illegible] စာအုပ်ကလေးလောက်တောင်မှ စုဆောင်းပြီး [illegible] ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားသင့်ကြပါပြီ။

လူငယ်တွေကလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငွေကို ပက်ခနဲ အကုန်ခံလိုက်နိုင်ကြပါလျက် စာကြည့်တိုက် အသင်းကလေးမျိုးကို မထောင်နိုင်ကြတော့ဘူးလား။

တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဦးစံမြ နောက်ထပ် မထွက်တော့ဘူးလား။ ဦးအောင်ခင်တို့ ကိုတင်မောင်တို့ နောက်ထပ် မပေါ်တော့ဘူးလားဟု အော်ကာ ဟစ်ကာ မေးသစ်လိုက်ချင်မိသည်။

လူကြီးတွေအတွက်တော့ဖြင့် ကျွန်တော် မှတ်သားမိဖူးသည့် အကြောင်းအရာကလေးတစ်ခု ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။

အခါတပါးတွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံသို့ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူ ဘယ်တော့ သေမည်၊ သေလျှင် ဘယ်ဘဝရောက်မည် စသည်တို့ကို မေးလျှောက်သည်။ ဘုရားသခင်က (ဆိုကြပါစို့) အသက် ၆၀ တွင် သေမည်၊ သေလျှင် ဤမည်သော တော၌ မျောက်ကြီးဖြစ်လိမ့်မည် စသည်ဖြင့် ဟောကြားလိုက်သည်။ သို့နှင့် အသက် ၆၀ ကျော်လာသည်အထိ မသေ။ ထို့ကြောင့် ပုဏ္ဏားကြီးက ဘုရားရှင်ထံ ရောက်လာပြီး သူ မသေကြောင်း၊ ဘုရားသခင် ဟောကိန်းမှားယွင်းကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

သည်တော့ ဘုရားသခင်က သူ မိန့်ဟောလိုက်ပြီးနောက် ဘာတွေ လုပ်သနည်းဟု မေးသည်။ ပုဏ္ဏားကြီးက သူသေလျှင် မျောက်ဖြစ်ရမည့် တောကြီးသို့ သွားပြီး မျောက်ဘဝတွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရအောင် ရည်စူးလျက် ရေကန်ကြီး တူးသည်၊ ချိုမြိန်သော သရက် စသည့် သစ်ပင်များကို စိုက်သည်။ သည်တော့ ကျေးဇူးက်သဏ္ဍာဝါအပေါင်းတို့ မှီခိုရာ မြိုင်သာယာကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဘုရားရှင်က ဤကောင်းမှုကြောင့် သက်တမ်းရှိပြီး ရှည်လာရခြင်းဖြစ်သည်ဟု မိန့်ကြားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ယခုဘဝ သေလွန်လို့ လူ့ပြည်မှာ လူပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသော မြို့ကြီး ဖြစ်စေရန်၊ မိမိတို့၏ ကလေးဘဝ ပျော်စရာကောင်းလှသော မြို့ကြီးကို ပြန်တွေ့စေရန် စာကြည့်သင်းတည်းဟူသော ရေတွင်းရေကန်များ တူး၍ စိုက်ပျိုးကြပါဟု အနာဂတ် အကျိုးမျှော်၍ နိုးဆော်လိုက်ရပါသည် ခင်ဗျား။

■

၁၉၉၇

ဆရာမှိုင်း၏ မျက်ရည်တစ်ပေါက်

ဆရာကြီး၏ လေးချိုးကြီးများအကြောင်းကို ဆရာ့ဆရာတို့ ဖွင့်ခဲ့ကြသည်မှာ များလှပါပြီ။ ဆရာဇော်ဂျီ၏ ဋီကာဆိုလျှင်တော့ဖြင့် နောက်လူမကျော်နိုင်လောက်အောင် ပြည့်စုံနေသည်ဟု ဆိုနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် လေးချိုးကြီးတစ်ပုဒ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောချင်နေပါသေးသည်။ တခြားသူများကတော့ဖြင့် မည်သို့ခံစားကြမည် မသိ၊ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် ထိုလေးချိုးကြီးကို ဖတ်လိုက်မိတိုင်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးကြီးဖြစ်ကာ ဆရာကြီး၏ဝေဒနာကို မျှယူကြင်နာခြင်း၊ ကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုကြောင့် ထိုမျှခံစားမိခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဤအချက်မှာ နောက်ပိုင်းတွင် ရှင်းလာပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်စိတ်၌ အထူးစွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်နေမိသော လေးချိုးကြီးမှာ 'ဗဟန်းကောလိပ်မသာ ချာပနဘွဲ့ကဲဗျာ မဟာလေးချိုးကြီး' ဖြစ်ပါသည်။ ဗဟန်းအမျိုးသားကောလိပ် ရပ်စဲလိုက်ရသောအခါတွင် ဆရာကြီး [illegible] ရေးဖွဲ့ခဲ့သော လေးချိုးကြီးဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါ။

စာဖတ်သူများသိကြပြီးဖြစ်သော အကြောင်းများကိုပင် [illegible] ရကြပါစိမ့်သောငှာ အနည်းငယ် ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။

တက္ကသိုလ် ကောလိပ် သပိတ်ကြီးမှအစပြု၍ [illegible]

ငွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တက်ကြွကာ အမျိုးသားကျောင်းတွေ ပေါ်လာခဲ့သည်။ အမျိုးသားကောလိပ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးမှာ ထိုနိုးကြားမှုကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အတိုင်းမသိ အားတက်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ...

ဆရာလဲကွာ၊ ပထမအရင် ကနဦးဆီက၊
မြန်မာ့တစ်ခွင်မှာ၊ သမ္မတရှင်ဘုရင် မထွန်းခင်ပ၊
"ထ" ဆင်ထူး တမြည်မြည် သင်ခဲ့သမို၊
"ထီ" မထင် ကျောင်းတော်သားတွေရဲ့၊
အမည်စဉ် ခေါင်းပေါ်အဖျားမှာဖြင့်၊
မင်းရို့ဆရာကို စာရင်းတို့ကာ ထားလိုက်ကြပေရော့ ...

သူလည်း မြန်မာရှင်ဘုရင် ပါတော်မမူမီက ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသောကြောင့် "ထဆင်ထူး လုံးကြီးတင်၊ ထီမတင်တဲ့ ကျောင်းတော်သားပဲ" ဆိုသည့် သံချပ်မျိုးကို အော်ဟစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမောင်ကျောင်းတော်သားတို့၏ စာရင်းတွင် သူ့ကိုထိပ်ဆုံးက တင်ထားလိုက်ကြစမ်းပါပေါ့။ ဤသို့လျှင် ထက်ထက်သန်သန်ကြီး ထောက်ခံအားပေးခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို အားကိုးမှီခိုခြင်း မပြုဘဲ၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး အမျိုးသားကောလိပ်ကျောင်းကြီးနှင့်တကွ အမျိုးသား(နေရှင်နယ်) ကျောင်းများ တည်ထောင်နိုင်သည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်သည်။ သို့သော် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးတော့ဖြင့် ဝမ်းမမြောက်နိုင်ရှာ။ ငွေကြေးအခက်အခဲက ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် "လျှိုရိုးမှာ ဖိုထိုး" ပြီး ရှင်အဖျှင်္ဂေါထာတို့လို၊ ဘိုးဘိုးအောင်တို့လို ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာနိုင်စမ်းချင်ပါဘိဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ ထိုကဲ့သို့သာ ပေါက်မြောက်ခဲ့လျှင် ...

နောက်တစ်သိုက် ဇမ္ဗူဒီ မြန်မာသားတွေမဖြင့်၊
ဩော် ... အမြောက်ကြိုက်ကြိုက်ပြီး၊
အခြောက်တိုက် လူမညီပါလျှင် မှားကြလိမ့်မထင့်၊
အို ... ဘေဒါရိုရဲ့၊
မြောက်လိုက်မဟဲ့၊
မောက်လိုက်မဟဲ့လို့၊
ဆောက်လိုက်မယ့် ယူနီဗာစီတီတွေအများ။

ဆရာကြီးစိတ်ထဲတွင် တက္ကသိုလ်ကြီးတွေ အဆူဆူကို တည်ထောင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း 'ရာဇဝင်ပါမောက္ခကြီး' အဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည်။ 'သူရိယသတင်းစာတိုက်' က အပြီးပိုင် အလုပ်ထွက်လိုက်သောအခါ တိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့် ဦးလုဖေတို့က တားရှာသေးသည်။ ဗဟန်းအမျိုးသားကောလိပ်က ရေရာလှသည်မဟုတ်။ မတော်တဆ ပျက်သွားခဲ့သော် ဆိုတာမျိုး စကားသုံးလိုက်သည်ကိုပင် မခံနိုင်ဘဲ "မင်းတို့က မလုပ်ရသေးဘူး။ ပျက်စကားက စပြီး ပြောကြတာကို" ဟု ရန်ထောင်ပစ်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ရန်ပုံငွေကလည်း မလောက်င၊ ကျောင်းသားအချို့ကလည်း ကျောင်းပြန်သွားကြနှင့် ဗဟန်းကောလိပ် ပိတ်လိုက်ရသည့်အခြေသို့ ရောက်သွားပါလေတော့သည်။ ကျောင်းသားတွေကရော အမျိုးသားတွေကပါ တက်ကြွထက်သန်ကြသောကြောင့် သူ့ခမျာမှာ စစ်ကိုင်းချောင်တွင် ကမ္ဘဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်နေရာက တမင်ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ (သူရိယက ထွက်ခဲ့သည်။) ယခုတော့ဖြင့် ကျောင်းကြီးက ပိတ်လိုက်ပြီ။ သည်တော့ ...

ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါတဲ့ "မှိုင်း" မှာဖြင့်၊
မွန်နယ်မှာ ခေတ်ကြာသနဲ့ မဆိုင်းတာဘု
မြစ်အညာ စစ်ကိုင်းကိုတဲ့ ပြန်ရော့မကွာ။

"ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါတဲ့ 'မှိုင်း' မှာဖြင့်" ဟူသော စာကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာကြီးကို အလွန်သနားမိသည်။ သနားရင်းတပင် သူ့အဖြစ်ကို မှန်းပြီး 'မချိုပြုံး' ပြုံးလိုက်ချင်မိပါသေးသည်။

ဗဟန်းကောလိပ်ကြီး ပျက်သွားလိုက်သောအခါ ဆရာကြီးအဖို့ 'ရွှေတောင်ကြီး ပြိုလိုက်သလို' 'စိတ်ကူးအိပ်မက်ကြီး ပျက်သွားလိုက်သလို' ရင်ထုမနာကြီး ခံစားမိလိုက်ဟန် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် 'ဗဟန်းကောလိပ်ချာပန' ဟု အမည်ပေးလိုက်ဟန် ရှိပါသည်။ ထိုကဗျာကို သေချာ[illegible] လိုက်တော့ တစ်နယ်လုံး၊ တစ်ပြည်လုံးက အားထားကိုးကွယ်ရာ [illegible] ကြီးတစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသည်ကိုပင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် [illegible] (ဘုန်းကြီးပျံ) မလုပ်နိုင်ဘဲ မဖွယ်မရာ ဖျာလိပ်နှင့်ပတ်ပြီး [illegible] ပုံမျိုး သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့ထားသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် ဇဟာန်းဂေဇာ့လိပ်ကို မေ့ပြီး အားကိုးရာ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး၏ အန္တိမ ဈာပနကိုသာ မြင်ယောင်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံကို ပြောလိုက်ပါရစေဦး။ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်ပင် ကြာခဲ့ပါလေပြီ။

သည်တုန်းအခါက ကျွန်တော်က တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာဘဝ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဦးသောင်းဟန်။ သူက မူလတန်းကျောင်းအုပ်။ နောက်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဦးထွန်းရွှေဦးတဲ့။ ဒီဖာတ်လမ်းမှာ သူက ဇာတ်လိုက်ပါပဲ။

ဦးထွန်းရွှေဦးနှင့် ကျွန်တော် အသက်ချင်း အတော်လေး ကွာပါသည်။ သူ့ညီအငယ်ဆုံးနှင့်မှ ရွယ်တူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူ့ညီရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ သူက 'တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်' အမတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရောင်စုံသူပုန်တွေ လွှမ်းလာချိန်တွင် အဖမ်းခံရတော့ သူနှင့် ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာတွေ့ပြီး ရင်းနှီးချစ်ခင်လာခဲ့သည်။ ပထမ သူနေခဲ့သည်က မြို့သစ်မြို့။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြောင်းလာနေထိုင်သဖြင့် သူ့အိမ်ကို မကြာခဏ အလည်ရောက်သည်။ ကိုသောင်းဟန်နှင့်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ရင်းနှီးသဖြင့် သုံးယောက်သား မကြာခဏ တွေ့ဆုံစကားစမြည် ပြောမိကြသည်။

ဦးထွန်းရွှေဦးက အတွေ့အကြုံ အလွန်ကြီးသည်။ ငယ်ငယ်က ပေပေတေတေနှင့် လူစုံ၊ နယ်စုံ အပေါင်းအသင်းများသည်။ စာဖွဲ့လောက်သောသူမျိုးဟု ဆိုကြပါစို့။ သတ္တိအလွန်ကောင်းပြီး အလွန်ကို ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည်။ ဇာတ်သဘင်ကိုလည်း ဝါသနာကြီးသည့်ပြင် သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်ကို ရေး၊ ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ရှေးခေတ်ဇာတ်မျိုးတွေတွင် သူကိုယ်တိုင် အရေးပါသည့်နေရာမျိုးက ဝင်ပြီး ကတတ်သေးသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဦးထွန်းရွှေဦးက ကျွန်တော့်အား "အောင်သင်းရေ ... ငါ့မှာ 'ဖဝေး' လေး ကောင်းကောင်း တစ်လုံးရထားတယ်ကွ၊ နက်ဖန်ညနေ သောင်းဟန်ကိုပါ ခေါ်ပြီးလာခဲ့ကွာ၊ အပျင်းပြေပေါ့" တဲ့။

'ဖဝေး' ဆိုသည်က ချင်းအရက်ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နယ်တွင် မြေပြန့်ချင်းလူမျိုးတွေ ရှိသည်။ သူတို့က ကောက်ညှင်းအရက် ကောင်းကောင်းချက်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံးမှာ သာမန်အားဖြင့် သောက်တတ်သူများ မဟုတ်ကြ။ ဤသို့ ကိုယ်ချစ်ခင်သော သူမျိုး

www.burmeseclassic.com

နှင့်ဆုံမှ တစ်ခါတစ်ရံ (ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံ) သောက်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။

ဤသို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ညနေ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့ဆီ ရောက်သွားတော့ သူက သေချာပြင်ဆင်ထားနှင့်သည်ကို တွေ့ကြရပါသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်ခွက်တလေ သောက်မိကြပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ စကားပြောနေရင်း ဦးထွန်းရွှေဦးက 'ဇာတ်ခလုတ်' ဖြစ်လာမည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်ပါသည်။

"ငါ့ကွာ ... ဒုက္ခရောက်နေတယ်ကွ။ ရတနာဒေဝီအနောက်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ပျံတော်မူတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ... ကိုသောင်းဟန်ရဲ့ကျောင်းက ကလေးမလေးတွေ ယောဉ်ကျူးဖို့ သွားကြတာ ကျွန်တော်တောင် ယောဉ်ကျူးတေးတွေ ရေးပေးလိုက်ရသေးတယ်"

"အေး ... အဲဒါပေါ့ကွ။ ကျိန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်တွေက ငါ့ကို ခေါ်ပြီး အလောင်းဆိုက်တာ၊ အလောင်းလှတာ လုပ်ပေးစမ်းပါဦး ပြောနေကြတယ်။ ဒါမျိုးတွေကို ငါလုပ်ဖူးမှန်း၊ လုပ်တတ်မှန်းလဲ သိနေကြတော့ ငါ့ကို လာပြီး ခိုင်းနေကြတယ်"

ကိုသောင်းဟန်က ...

"လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ"

"ဟ ... သောင်းဟန်ရ၊ ငါက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လဲ မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ဟိုအရင်ကလို ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆိုတာမျိုးလဲ ငါက လုပ်လို့မကောင်းတော့ဘူး။ ဇာတ်သမားတွေနဲ့ တွဲပြီးလုပ်ရအောင်ကလဲ ငါက ပါလီမန်အမတ်တောင် လုပ်လာခဲ့တာဆိုတော့ မခက်ဘူးလားဟ သောင်းဟန်ရ"

ကိုသောင်းဟန်က နည်းနည်းလေးလည်း ထွေလာသောကြောင့် ...

"ကျွန်တော်တို့နဲ့တွဲပြီး လုပ်ရမယ်ဆိုရင်ကောဗျာ"

"ဟကောင်ရ ... မင်းတို့၊ အောင်သင်းတို့နဲ့ တွဲပြီး လုပ်ရမယ်ဆို ရင် လုပ်မှာပေါ့ကွ။ ကိုင်း ... အောင်သင်း မင်းကောလုပ်[illegible] သုံးယောက်ဆိုရင် လုပ်လို့ရပြီ။ မင်းသမီးတစ်ယောက်တော့ [illegible]

"လုပ်လိုက်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်မှ ပါနိုင်မယ်ဆိုရင် [illegible] ပါမယ်ဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤသို့နှင့် ကတိလွန်သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အလွန်ကို ရှက်ရှက်နှင့် ထိုပွဲကြီး၌ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးက ဘုန်းကြီးပျံ အလောင်းပိုက်တာတို့၊ အလောင်းလုတာ တို့ကို ဘာမျှသိကြသည် မဟုတ်။ တစ်ခါမျှလည်း သေသေချာချာ မမြင်ခဲ့ ဖူးကြ။ အားလုံးကို ဦးထွန်းရွှေဦးက သင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းရွှေဦးက မေတရဋ္ဌနတ်မင်းကြီး၊ ကိုသောင်းဟန်က ဝိသကြို။ ကျွန်တော်က သိကြားမင်း။

ဇာတ်ထွက်စဉ်က ပထမဆုံး မေတရဋ္ဌနတ်မင်းကြီးက ထွက်လာ။ လူ့ပြည်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုရန် သိကြားမင်းက တာဝန်ပေးထားကြောင်း ဘာညာ စသည်ကို ပြော။ ယခု လဖွဲ့ပေသလ သိက္ခာကာမနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော ရတနာဒေဝီ အနောက်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူကြောင်း သိကြားမင်းအား လျှောက်ထားသံတော်ဦးတင်ရန် သွားရမည့်အကြောင်းတွေ ကို ပြော၊ ဆိုင်းဆင့်၊ နတ်နှင့်ဆိုင်ရာ ကြိုးသီချင်းကို ဆိုင်းကတီးပေး။ လက်ဟန် ခြေဟန်ကလေး ပြ၊ နတ်ပြည်ရောက်ပြီ။

နတ်ပြည်ရောက်လိုက်တော့ သိကြားမင်းနှင့် ချက်ချင်း မတွေ့ရသေး။ သိကြားမင်း၏ 'ပီအေ' ဝိသကြို ကိုသောင်းဟန်နှင့် တွေ့ရမည်။ သူတို့ချင်း စကားပြောပြီးမှ သိကြားမင်း(ကျွန်တော့်)ထံ ဝင်ရမည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်အခန်းအတွက် 'ပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်သည့်' စာတွေဘာတွေ ရွတ်လိုက်ရသေးသည်။

ပြီးတော့မှ ဝိသကြိုက လူ့ပြည်မှ မေတရဋ္ဌနတ်မင်းကြီး ရောက်လာ ကြောင်း၊ သံတော်ဦးတင်ရန် အကြောင်းထူးပါလာကြောင်း လျှောက်ထား။ မေတရဋ္ဌက ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်ကြောင်း လျှောက်ထား။ သည်တော့မှ သိကြားမင်းက ဆရာတော်ကြီးအတွက် ဘုံဗိမာန်စသည်တို့ အသင့်ပြင်ဆင် ထားရန် ဝိသကြိုအား စေခိုင်းပြီး ဆရာတော်ကြီးအား နတ်ပြည်သို့ ပင့် ဆောင်ရန် လူ့ပြည်သို့ သိကြားမင်း၊ မေတရဋ္ဌ၊ ဝိသကြိုတို့ သုံးဦးလုံး တီးလုံး နှင့် ဆင်းလာကြ။

ယခုမှ ထည့်ပြီး ပြောရတော့မည့်သူက ဇာတ်မင်းသမီး 'မွန်မလေး မတင်ကြည်' ဆိုသူရဲ့ အကြောင်းပါ။ သူက 'မွန်' လူမျိုး ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလား ကျွန်တော် သေသေချာချာ ခုထက်ထိမသိ။ သို့သော် 'မွန်မလေးတင်ကြည်' ဆိုသောအမည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ နာမည်

www.burmeseclassic.com

ကျော် လူချစ်များခဲ့သည်မှာတော့ တကယ်ပါ။

ပြောလိုက်ရဦးမည်။ အမှန်က ဦးထွန်းရွှေဦးက အဘက်ဘက်မှာ ဩဇာကြီးသူပီပီ အနိုင်ကျင့်ပြီး ခေါ်လာလို့ သူ့ခမျာ လိုက်လာရခြင်း ဖြစ် သည်။ သူက အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်ဘက်လက်က ကျိုးလို့ခင်ဗျ။ ကျောက် ပတ်တီးကြီးနှင့်။ တံတောင်ဆစ်ကြီးပါ ကွေးပြီး ကျောက်ပတ်တီးကြီး ကိုင် ထားသည်။

အခုခေတ် လူငယ်ကလေးတွေ သိချင်မှသိမည် ဖြစ်သောကြောင့် ထည့်ပြီးပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ ဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်၏အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးပြီ။ အရိုးကို ခေါင်းပေါက်စလေးနှင့် ထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယောဉ်ကျူးခြင်းဆိုသည်က ထို 'ခေါင်း' (တလား)ကလေးကို အမျိုးမျိုး လှလှပပ တန်ဆာဆင်ပြီး (ပုခက်လွှဲသလို)လွှဲရင်း အလွမ်းသီချင်း ဆိုကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော်နှင့် မေတရဋ္ဌကြီးတို့က ဆရာတော်ကို နတ်ပြည်ပင့်ဆောင်ရန် ပုခက်ကြိုးတစ်စကို ဆွဲသည်။ မွန်မလေး မတင်ကြည် က မထည့်ပါရစေနှင့်ဟု ပြန်လုသည်။ အဲဒီမှာ အလောင်းပိုက်ခြင်းနှင့် အလောင်းလုခြင်း စပါတော့သည်။

စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သည့် ပုခက်ငယ်ကလေးဆိုသည်က စင်စစ် ပုခက်မဟုတ်။ ဆရာတော်အား နတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်မည့် ပန်းရထား ဖြစ်သည်။ ထိုပန်းရထားအနီး၌ ဆရာတော်၏ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ၊ ကျေးဇူးတော် တွေကို ဖော်ကျူးငိုကြွေးလျက် မခွဲရက်နိုင်ဖြစ်နေပုံ သရုပ်ဆောင်ခြင်းကို အလောင်းပိုက်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ထို့နောက် သိကြားမင်းစသော နတ်ဒေဝါများက နတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ရန် ပန်းရထားအား ဆွဲငင်သည်။ တစ်ဖက်က တပည့်များ (မင်းသမီး)ကလည်း ဆရာတော်ကို လက်မလွှတ်နိုင်ဘဲ နတ်ဒေဝါများအား တောင်းပန်ရင်း ငိုကြွေးသည်။ ဤသည်ကိုပင် အလောင်းလု သည်ဟု ဆိုပါသည်။

မွန်မလေး မတင်ကြည်ကလည်း ကောင်းလိုက်တဲ့ မင်းသမီးဆင်များ [illegible] မင်းသမီး အဝတ်အစားမျိုးပင်မဆင်၊ လက်တစ်ဖက်မှာ ကျောက်ပတ်တီး [illegible] ကလေးနှင့် ရိုးရိုးအရပ်သူအတိုင်း ကပိုကရိုကလေးနှင့် ဖွဲ့လိုက်ရုံ [illegible] မှာ ကျွန်တော် သိကြားမင်းပင်လျှင် မျက်ရည် အင်းလာ [illegible] အားဖြင့် ကျွန်တော်က ရှက်နေသည်မို့ 'ဖဝေး'ကလေး [illegible] သဖြင့် အတော်ကလေး ထွေနေပါပြီ။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အထုပ်တို့ ချေပြီး သူ့အလွမ်းမှာ မျောပါနေသည်။ အမှန်က မင်းသမီးက ငို၊ သီကြားမင်းက မင်းသမီးအား တရားပြ၊ နတ်ပြည်မှာလည်း ဆရာတော်အား ကိုးကွယ်လိုကြကြောင်း ဖျောင်းဖျ၊ ဒါတွေကို လုပ်ရမှာ။ လုံးဝမေ့နေသဖြင့် ဦးထွန်းရွှေဦးက သတိပေးယူရသည်။

မင်းသမီး ပြောဆိုသွားသော အချက်အလက်တွေကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော် ခံစားလိုက်မိသည်ကတော့ ဘိုးဘွား မိဘများ လက်ထက်ကစပြီး မိမိတို့တိုင်အောင် ဆုံးမသွန်သင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်ပြင် ယခုဘဝနှင့် သံသရာအတွက်ပါ လမ်းညွှန်ပြသခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်၊ တစ်မြို့လုံး၊ တစ်နယ်လုံး၏ အားကိုးရာ၊ အစားထိုး၍ မရနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါး ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီဟူသော ခံစားမှုကို ကောင်းကောင်းကြီး ရလိုက်ပါလေသည်။

*

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် ဗဟန်းကောလိပ်ကြီး ပျက်သွားသောအခါ ထိုကဲ့သို့သော ခံစားမှုမျိုးကို ရလိုက်ဟန် ရှိပါသည်။ ဗဟန်းကောလိပ်ကြီး ပျက်သွားလိုက်ခြင်းသည် တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြစ်သည်ဟု ပြောလိုက်ချင်ဟန် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗဟန်းကောလိပ် ပျက်ရခြင်းကို တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်မျိုးသားလုံး၏ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာသခင်တစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသည့်အသွင် သရုပ်တင်လိုက်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ကြည့်ပါဦး။

အထက်နယ် အညာက ကြွခဲ့ပါသကွဲ့
မျက်နှာငယ် ရွာပနေပေမို့
မသာအချုတွင်ဖြင့် ညှော်လဲမလာ
အိုကွယ် ... ဆရာမျှရယ်နှင့် တပည့်အနဲ(နည်း)သာ။
အခါမကောင်းလိုက်ပုံကကွဲ့
အရာချောင်းစရာပဲ သွားကြရှောင့်ထင့်
မသာလောင်းခမျာရဲ့ အပါးမှာ
သာပေါင်းညာစားတွေ ဆရာမမြင်ရတော့

အမျိုးသားသပိတ်ကြီး တက်ကြွနေချိန်၊ တစ်ပြည်လုံးက ဝိုင်းဝန်းပြီး အားပေးနေကြချိန်က တောင်ရှည်လုံချည် တဖားဖား၊ ခေါင်းပေါင်း တကားကား

နှင့် လတ်လျားလတ်လျား လုပ်နေကြသူများကို ယခု မတွေ့ရတော့ပြီ၊ ရာထူး ရာခံကလေးများ ရဖို့ အကြံအဖန် သွားလုပ်နေကြရှာလေလား မသိတော့ပြီ။

ဆရာကြီးတော့ဖြင့် ဗဟန်းကောလိပ်ကြီး အနိစ္စရောက်ပြီဟု ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရန်ကုန်သို့ အရေးတကြီး ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ဖြင့် ဤသို့သော ကျေးဇူးရှင်၏ ရွာပနမှာ ထည်ထည်ဝါဝါ မရှိလှသည့်ပြင် မဖွယ်မရာပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့နေရချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ...

သာပေါင်းညာစားတွေ ဆရာမမြင်ရတော့
အညာတစ်ခွင် တို့စစ်ကိုင်းသာဖြင့်
အသိုင်းအဝိုင်း ဂုဏ်တင်စရာပ
ဆိုင်းဝိုင်း စုံလင်စွာနှင့်
သရဏဂုံအတင်မှာ၊ ဘုံပလ္လင် ရတနာမန်းဆီက
ရဟန်းတော် ထေရ်သဃာတို့နှင့်
စည်ပင်စွာ၊ ကြည်လင်စရာများမယ့်ပြင်
သြော် ... ယနေ့ကစပြီး မတွေ့ရတော့မှာမို့
ပွေ့ပါရစေ ပိုက်ပါရစေ ဆိုကြမယ့်
ရသေ့မ ပရဝိုဇ်မတွေရဲ့ ကြားမှာလေ
အမျိုးအရိုးကူဖော်၊ ဖိုးသူတော်တွေကလဲ မရှားပေဘူ့
သြော် ... ချီပရစေ၊ မပရစေ ဆိုကြမယ့်
မပဏ်ဝန တစ်ခွင်မှာလေ၊
သီလရှင်တွေကြောင့် တအားပါကွဲ့

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးပျံရှုခင်းကြီးကို မြင်ယောင် ရှုံ့ဆိုလိုက်ကြောင်း စာဖတ်သူ တွေ့နိုင်လောက်ပါပြီ။ သို့သော် သာမန်ဘုန်း[illegible] ဆိုလျှင်တော့ အလောင်းပိုက်သူတွေက ဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီး[illegible] ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဗဟန်းကောလိပ်ကိုတော့ဖြင့် စစ်ကိုင်းချောင်သို့ ပို့ထား[illegible] သည် ဖြစ်သောကြောင့် အလောင်းပိုက်ထားသူများက ရသေ့မ၊ [illegible] သီလရှင်၊ ဖိုးသူတော်တွေ ဖြစ်နေကြသည်။

သြော် ... ကျောက်အခင်းမှ၊
တစ်ယောက်ဆင်းပြန်တော့
ချောက်တွင်းက တစီစီညံအောင်၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(မျောက်မင်း)ရှိသံလဲ ကြားရပေလိမ့်၊
သနားစရာ့ အနှီမသာမှာနော်ကွယ်

အသုဘများတွင် တီးလေ့ရှိသော မျောက်မင်းအူသံသီချင်း ရှိပါသည်။ ယခုအခါ အသုဘများတွင် ဆိုင်းမထည့်ကြတော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုတီးလုံးသံကို မကြားဖူးကြစေဦးတော့ 'မျောက်မင်းအူသံ' ဟူသော စကားကိုတော့ ကြားဖူးကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ဆရာကြီးက မျောက်မင်းရယ်သံဟု ရေးလိုက်သည်။ (မျောက်မင်း)ဟု ဝိုက်ကွင်းပင် သွင်းထားလိုက်သေးသည်။ (အင်္ဂလိပ်မင်း)ကတော့ ဗဟန်းကောလိပ်ကြီး သေသည်ကို နှစ်မြို့က်သဘောကျပြီး ရယ်မောနေပေလိမ့်မည်ပေါ့။

မသာမှုမနော်
သာဓုဆရာတော်ရဲ့အပြင်
သဒ္ဓါကော်ရော် နဖူးမကိုင်ရှိခင်းလောက်ပါတဲ့
သာသနာ့အကျော်အမော် အထူးတိုက်တော် စလင်းဆီက
သနင်းမဟာထေရ်တို့နှင့်
ကပြာကသီ ကီစွအချောတွင်မှ
(လိပ်)ဘဝသဘောမှာ မကောင်းကြံမှာ အလျောက်ပေထင့်
အနီစွသဘောမွေတာ ပြောင်းကာ ပျောက်ရှာတဲ့
ကျောင်းမသာ ကောင်းရာရောက်စေဖို့

'(လိပ်)ဘဝသဘောမှာ' ဟု ဆရာကြီးက ရေးခဲ့ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ကျွန်ဘဝဟု ဆိုလိုကြောင်းကိုတော့ သိသာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်နားထဲမှာဖြင့် 'ဖျာလိပ်' ဟု ဂယက်အနက်လည်း ဝင်လာပါသည်။ မဖွယ်မရာ 'ဖျာလိပ်'နှင့်ပတ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရလေခြင်းဟု ဆရာကြီး ကြေကွဲဟန်ရှိပါသည်။

အမယ်မင်း။ ဘေးအထွေထွေ မခမ္မှာ
အေးစေ မြဲစေလို့ ခဏခဏ အခုလို
ဆုတောင်းတောင်းပြီး
အို ... သခင်ကျောင်းကြီးရဲ့
ပေးဝေမျှလိုက်တဲ့ အမျှ အမျှ ဆရာ့ ကုသိုလ်ပေါင်း။ ။

ဤနောက်ဆုံးအပိုဒ်တွင်ကား ကြေကွဲနင့်စွာ ရေစက်ချ အမျှဝေလိုက်သည့် ဆရာကြီး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

■

၁၉၉၈

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိးဖြောင့်မှု အရင်းအနှီး

'ရိုးဖြောင့်မှု အရင်းအနှီး' အကြောင်းကို ယခင်က အနည်းငယ် တို့ခဲ့ပါသေးသည်။ ယခုလည်း ထပ်မံ ရေးလိုက်ရပါဦးမည်။ အရေးအကြီးတကာ့ အကြီးဆုံးတို့တွင် ပိုပြီး အရေးကြီးသောကြောင့် ထပ်မံ ရေးသားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်သူမဆို ရနိုင်သည့်ဂုဏ်

အရင်းအနှီး ဆိုသည်မှာလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြောင်း အထူးပြောနေစရာပင် မလို။ ငွေကြေးအရင်းအနှီး၊ သယံဇာတအရင်းအနှီး၊ လုပ်အားအရင်းအနှီး၊ အတတ်ပညာအရင်းအနှီး စသည်ဖြင့် မျိုးစုံရှိနိုင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး လက်ဖွဲ့သမားဆိုလျှင် မိမိ၏ လက်သီးစွမ်းအားကို အရင်းအနှီး ပြုရသည်။ ဘောလုံးသမားဆိုလျှင် မိမိ၏ ခြေထောက်စွမ်းအားကို အရင်းအနှီး ပြုကြရသည်။ သို့သော် ထိုသို့သော လက်သီးမျိုးကို လူတိုင်း ရနိုင်သည် မဟုတ်။ ထိုသို့သော ခြေထောက်မျိုးကို လိုချင်တိုင်း ရနိုင်သည် မဟုတ်။ ပိုလီယိုဖြစ်ခဲ့ရသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘောလုံးကျော် ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ပင်ကိုသံကိုက ပြာကပ်ကပ် ဘဲသံ၊ ကြောင်သံ ထွက်နေသူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆိုကျော် ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထို့အတူပင် ငွေကြေးအရင်းအနှီး၊ သယံဇာတအရင်းအနှီး၊ အတတ်ပညာအရင်းအနှီး စသည်တို့ကို ရနိုင်သည်မှာ သူ့ဘဝကံနှင့်သူ ရလာကြရသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်ပါသည်။ ကိုယ့်မိဘများက ဆင်းရဲချို့တဲ့နေပါလျှင်၊

ငွေကြေးထောက်ပံ့ ချီးမြှင့်သူ မရှိပါလျှင် ဘယ်မှာ ငွေကြေးအရင်းအနှီး ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

အခြားအခြားသော အရင်းအနှီးများကို တန်းတူညီမျှ လူတိုင်း မရနိုင်စေကာမူ 'ရိုးဖြောင့်မှု အရင်းအနှီး' ကိုတော့ဖြင့် မည်သူမဆို လိုချင်လျှင် ရနိုင်သည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးဖြောင့်မှုဟူသော ဂုဏ်ကို မည်သူမဆို လိုချင်လျှင် ရနိုင်သည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ထိုဂုဏ်ကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်း ပြင်းစွာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရယူနိုင်အောင် မပြုကြခြင်းမှာ အံ့သြစရာပင် ကောင်းနေပေတော့သည်။

"ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်နေရင် ထမင်းငတ်သွားမှာပေါ့" ဟု ပြောတတ်သော လူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ အထင်မကြီးပါလေနှင့်။ ကလိန်ကျတတ်သော စရိုက်ကို အဖတ်ဆယ်သော စကားဖြစ်သည်။ မိမိ မဟုတ်တမ်းတရား လုပ်နေသည်ကို ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာသန့်အောင် ပြောသည့်စကားဖြစ်သည်။ လူကောင်း သူကောင်းတို့မည်သည် မဟုတ်တာတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိလျှင် ကိုယ့်ဘာသာ လိပ်ပြာမသန့်နိုင်အောင် ဖြစ်တတ်သည်မှာ သဘာဝဖြစ်သည်။ မဟုတ်တမ်းတရား လုပ်နေသည်ကိုပင်လျှင် လိပ်ပြာသန့်နေသော သူမျိုးကို ဘယ်လိုလူမျိုးက ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါမည်နည်း။

လူတိုင်း မရိုးမဖြောင့်နိုင်စေဦးတော့၊ ရိုးဖြောင့်မှုကိုတော့ လူတိုင်းနှစ်သက်ကြသည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး လူရှုပ်လူပွေ သူခိုးဓါးပိုက်နိုက်ထိုပင်လျှင် ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့် လူမျိုးကိုသာ ပေါင်းချင်သင်းချင်ကြပါလိမ့်မည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူနှင့်သာ ဆက်ဆံချင်ကြပါသည်။ သူတို့လည်း ကုန်စည်ပစ္စည်းလေးများ ဝယ်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် ပစ္စည်းမှန်၊ စျေးမှန်၊ အလေးမှန်သောဆိုင်မျိုးကိုသာလျှင် ရှာဖွေဝယ်ယူကြပါလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့ လူတိုင်းကြိုက်သော ဂုဏ်ကို မက်မက်မောမော [illegible] ည်။ မရနိုင်သည့် ဂုဏ်မျိုးလည်း မဟုတ်။ လိုချင်လျှင် လူတိုင်း [illegible] နိုင်သည်။ ဘဝပေးကံတွေ၊ ရေစက်ဘဝအကြောင်းတွေ [illegible] ထည့်ပြီး စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါ။ မိမိအပေါ်မှာ တည်သည်။ ကိုယ် [illegible] လျှင် ရသည်။ မရိုးသားချင်လျှင်လည်း ရသည်။ အခြားဘာတို့မှ [illegible] မလို။

ခေတ်ကြီးကြောင့် စနစ်ကြီးကြောင့် ဆိုတာ [illegible] ဝေနေနှင့်၊ အခြားသူများတကာလည်း မိမိနည်းတူ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တည်းတွင် အတူရှုန်းကန် နေကြသည်။ ဆင်းရဲပင် ဆင်းရဲငြား ပခုံးထမ်းတောင်းရွက် နံနက်မှ ညနေတိုင် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ စားသောက်နေကြသည်။ ရိုးဖြောင့်စွာ အသက်မွေးနေကြသည်။ ထိုသို့သော သူတို့မှာ မည်မျှပင် ဆင်းရဲစေကာမူ မလျော့သော 'မာန်' ရှိကြောင်း အသိအမှတ်ပြုကြရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အား ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနှင့် တရားသဖြင့်ရသော ထမင်းကိုသာ စားမည်ဟူသော 'မာန်'မျိုး သူတို့အတွင်းသန္တာန်တွင် ကိန်းအောင်းနေကြောင်း သတိပြု လေးစားကြရပါလိမ့်မည်။

ထို 'မာန်'မျိုး ရှိခြင်းမှာ စိတ္တသတ္တိ (ဝါ) စာရိတ္တသတ္တိ ထက်မြက်နိုင်မာခြင်း၏ လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်။ ခုတ်ဝံ့ထစ်ဝံ့၊ ထိုးဝံ့ကြိတ်ဝံ့သည့် သတ္တိမျိုးမှာ ကာယသတ္တိမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကာယသတ္တိရှိသူတိုင်း စာရိတ္တသတ္တိ ကောင်းနိုင်ကြသည် မဟုတ်။ စာရိတ္တသတ္တိ ကောင်းသူတို့ကား အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ ဆိုတာမျိုး၌ လိုအပ်လာပြီဆိုလျှင် ကာယသတ္တိပါ ပေါ်ထွက်လာကြမြဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စာရိတ္တသတ္တိ မွေးပြီးလျှင်၊ ရိုးဖြောင့်စွာ ရှာဖွေရရှိသော ထမင်းကိုသာ လိပ်ပြာသန့်စွာ စားမည်ဟူသော 'မာန်'မျိုးကို မွေးပြီးလျှင် ရိုးဖြောင့်သော ဂုဏ်ကို ရယူသင့်ပါသည်။

ရိုးဖြောင့်သော အရင်းအနှီး၏ အမြတ်

မကြာသေးမီကာလအတွင်း ရန်ကုန်မြို့တွင် စတိုးဆိုင်များ ပေါ်လာခဲ့ရာ ယခုအခါ နယ်များသို့တိုင်အောင်ပင် ပျံ့နှံ့သွားနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစတိုးဆိုင်များ မပေါ်မီက အခြေအနေကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားကြည့်လိုက်ကြစေချင်ပါသည်။

အထူးမြင်သာ သိသာသော ကိစ္စရပ်ကလေးများကိုသာ ပြန်ပြောပါတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ နာရီလေး၊ ကက်ဆက်ကလေး၊ ရေဒီယိုကလေး လိုချင်ပါသည်ဆိုလျှင် အနော်ရထာလမ်း တစ်လျှောက်၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း တစ်လျှောက် သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်ကို ခြေတိုအောင် လျှောက်ကြရသည်။ အညံ့စားတွေ၊ အတုတွေ၊ အဟောင်းမွမ်းမံတွေနှင့် တိုးမှာစိုးသောကြောင့် နားလည်တတ်ကျွမ်းသူကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပင့်ခေါ်ပြီး သွားကြရသေးသည်။ စိန်ဂျွန်းဈေးမှာလည်း ထိုအတူပါပဲ။ များသောအားဖြင့် ဒါမျိုးတွေကို လုပ်နေကြသည်ကလည်း လူမျိုးခြားတွေသာ များသည်။ ထိုလူမျိုးခြားများတွင်မှ ကလိန်ကကျစ်သမားတွေက သည်အလုပ်မျိုးကို ပိုပြီး လုပ်ကြသေးသည်။

သည်လူမျိုးတွေကလည်း နာရီ၊ ကက်ဆက်လောက်မျှကိုသာ မဟုတ်ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ဒါဘူးကာစပြီး ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ အတုလုပ်ကြသည်။ အတုတွေ မွမ်းမံတွေ ထိကြရသည်မှာလည်း မကြားချင်အဆုံး ရှိနေတော့သည်။

အတုအမိခံလိုက်ရသူတို့၏ ဒေါသမှာ ပြောပြစရာပင် မလို။ မိမိငွေကို နှမြောပမိခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ ရှက်ခြင်း စုံနေအောင် ခံစားရသောကြောင့် ကလိန်ကကျစ်သမားကို ဓားနှင့်အကွင်းလိုက် လှီးပစ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အတုမိခဲ့ဖူးသည်ပါပဲ။ နောက်တော့ အဲဒီတန်စည်တန်းကို ရောက်သွားလျှင် ဆိုင်ပေါ်ထိုင်နေသမျှ လူတွေအားလုံးကို 'ခွေးသူခိုး' တွေဟုသာ စိတ်ထဲတွင် ကျိန်ဆဲနေမိခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

သည်နောက် 'စတိုးဆိုင်' တွေ အလျှိုလျှိုပေါ်လာသည်။ ထိုဆိုင်များတွင်တော့ ဈေးဆစ်နေစရာ မလို။ တစ်ခွန်းဈေး။ ကြိုက်ယူ မကြိုက်နေ။ ရှင်းသည်။ ယခင် ဟိုင်နဲများဆိုင်မှာတော့ ဘယ်သည်လို ဟုတ်ပါမည်လဲ။ ဆယ့်ငါးကျပ်တန်ကို တစ်ရာလောက် ဖမ်းဆိုထား။ ဈေးဝယ်ကျင့် မရှိသူ၊ ဆစ်ရမှာ အားနာတတ်သူတို့ကျတော့ ငါးဆယ်လောက်နှင့် မိသွားပါလေရော။ ပြီးမှ ဆယ့်ငါးကျပ် နှစ်ဆယ်လောက်သာ တန်ကြောင်း သိရတော့ ခံပြင်းစိတ်၊ ဒေါသစိတ်က အလိပ်လိပ်တက်လာပြီး ထိုပစ္စည်းကို ကိုင်သာပေါက်လိုက်ချင်မိတော့သည်။ ယခု စတိုးဆိုင်များမှာတော့ဖြင့် ထိုကိစ္စ ရှင်းသွားပြီ။ သူတို့တတ်နိုင်သမျှ လျှော့ထားသည့် ဈေး။ သူတို့ ရောင်းနိုင်သည့် ဈေးကို ရေးပြီးကပ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် 'ပစ္စည်းမှန်ကြောင်း တာဝန်ယူသည်' 'ပစ္စည်း အသစ်ဖြစ်ကြောင်း အာမခံပါသည်' ဆိုတာမျိုးတွေကို ရေးထားသည်။ သည်တော့ဝယ်သူကလည်း စိတ်ချလက်ချ ဝယ်ဝံ့သည်။

မကြာသေးမီက ကျွန်တော့် စတိုးဆိုင်တစ်ခုက အိတ်ဆောင်ရေ[illegible] တလေးတစ်လုံး ဝယ်ခဲ့ပါသည်။ နောက် သုံး လေးရက်အကြာတွင် [illegible] ကွက်တစ်ခုရှိ စတိုးဆိုင်တွင် ထိုရေဒီယိုမျိုး၏ ဈေးနှုန်းကို ကြည့်လိုက်[illegible] ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့ရသည့် ဈေးအောက် နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် [illegible] ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တာ ဈေးနည်းနည်း[illegible] သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ပထမစတိုးကို [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မပြုမိပါ။ မေတ္တာမပျက်ပါ။ အကြောင်းက ထိုဆိုင်က ကျွန်တော့်အပေါ် ကလိန်ကျလိုက်သည်မှ မဟုတ်ပဲကိုး။ ကျွန်တော်ကသာလျှင် ရှေးသက်သာချင်လျှင် အသက်သာဆုံးဆိုင်ကို လိုက်ရှာပြီး ဝယ်ရပေမည်ပေါ့။

လိုရင်းကို ပြန်ကောက်လိုက်ရပါဦးမည်။ ထိုသို့သော စတိုးဆိုင်များ ပေါ်လာလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကလိန်ကကျစ်တန်း၌ ရှေးဝယ်သူ အတော်ကြီးကို ပါးသွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မကောင်းတော့ မကောင်းပါဘူး။ သူတို့တစ်တွေ ဝယ်သူပါးလို့ ငေါင်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် 'မှတ်ပဟ' ဟု ဝမ်းသာလိုက်မိသည်မှာ အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကလိန်ကကျစ်သမားထဲက စတိုးဆိုင်လို ဆိုင်ကြီးဖွင့်တည်နိုင်လာမည့်သူ အလွန်နည်းပါးလိမ့်မည်။ အကြောင်းက မူလ စကတည်းက စိတ်ဓာတ် မြင့်မြင့်မားမားထားပြီး ကြီးပွားချင်နည်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကလိန်ကကျစ် အရင်းအနှီးလောက်သာ ရှိခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ရိုးဖြောင့်မှု၏ သဘောကို 'ပစ္စည်းမှန်ကြောင်း အာမခံသည်' 'အသစ်ဖြစ်ကြောင်း အာမခံသည်'ဆိုသော စကားများက ထင်ရှားစေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝယ်သူက စိတ်ချလက်ချ ဝယ်ဝံ့သည်။

ထိုထိုသော ပစ္စည်း တိုလီမိုလီကလေးများ၌ပင်လျှင် စိတ်ချလက်ချ ရှိရပါမှ ဝယ်ချင်သုံးချင်ပါသည်ဆိုလျှင် စီးပွားဖက် လူတစ်ယောက်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အဘယ်မှာ ပြောဖွယ်ရာ ရှိပါမည်နည်း။ ရိုးဖြောင့်သူနှင့်သာ ဆက်ဆံချင်ပါလိမ့်မည်။ လူတစ်ယောက်ချင်းမှသာ မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာလည်း ထိုသို့သော သဘောမျိုး ရှိပါသည်။ တစ်ခါက သံတမန်ကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသော စကားကို သွားပြီး သတိရမိပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံကို ဆင်းရဲနေသည် မှန်သော်လည်း နိုင်ငံတွေက ငွေချေးဝံ့ပါသတဲ့။ အကြောင်းကို မေးကြည့်လိုက်တော့ မြန်မာနိုင်ငံက အတိုးကို ဖြစ်စေ၊ အရစ်ကျကို ဖြစ်စေ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားဆပ်လေ့ ရှိပါသည်တဲ့။ အဲဒီလို မဆပ်သည့် တိုင်းပြည်တွေကော ရှိသေးသလားဆိုတော့ ကလိန်ကကျစ် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ကြွေးမဆပ်ချင်သည့် တိုင်းပြည်တွေကို ပြောပြဖူးပါသည်။ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် တကယ့်ကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလိုက်မိပါသည်။

လူငယ်များအနေနှင့် အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ၊ ကျွမ်းကျင်မှု စွမ်းရည်

စသည်တို့တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူနိုင်ပါ။ အကန့်အသတ် ရှိနိုင်ကြပါသည်။ သို့သော် ရိုးဖြောင့်မှုမှာကား ဘယ်သူမဆို အစွမ်းကုန် ရိုးသားခွင့် ရှိကြပါသည်။ ထိုရိုးဖြောင့်မှုဂုဏ်ကို ရအောင်ကြိုးပမ်းလျက် အရင်းအနှီး ထူထောင်နိုင်ပါလျှင် ကြာလေ အမြတ်ထွက်လေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်လျက် 'စာရိတ္တမာန်' တက်ကြပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။ မိမိကိုယ်၌ 'ရိုးဖြောင့်မှုအတွက် လုံးဝတာဝန်ယူသည်' ဟူသော စာတန်း ကပ်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

■

၁၉၉၉

ကိုယ်ချင်းစာမင်္ဂလာ

'ကိုယ်ချင်းစာမင်္ဂလာ' ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်တွင် ပြောလေ့ပြောထရှိသော မင်္ဂလာဩဝါဒစကားမျိုးဟု မထင်မှတ်စေလိုပါ။ ရန်ကုန်မြို့က 'မင်္ဂလာကုမ္ပဏီ' ရုပ်ရှင်ရုံ အလုပ်သမားလူငယ်များအား ပြောပြခဲ့သော စကားများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်းပါရစေဦး။

မင်္ဂလာကုမ္ပဏီ၏ပိုင်ရှင် ဒါရိုက်တာက ကျွန်တော့်တပည့်ဆိုလျှင်လည်း မမှား၊ တူလိုသားလို ခင်မင်ရင်းနှီးနေသူဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ သူက 'အဘရေ ... ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာရော မန္တလေးမှာပါ ရုပ်ရှင်ရုံလုပ်ငန်း တိုးချဲ့ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါတယ်။ ကလေးတွေကိုလဲ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သင်တန်းကလေးပေးပါတယ်။ မီးသတ်တို့ အကောက်ခွန်တို့ စသည်အားဖြင့်ပေါ့၊ အဲဒီမှာ အဘကလဲ တစ်ချိန်လောက် ဩဝါဒစကားလေး ပြောပေးစေချင်ပါတယ်' ဟု အကူအညီတောင်းလာပါသည်၊ သို့နှင့် အလုပ်သမားလူငယ်လေးများအား စကားဆိုခဲ့ရပါသည်။ ထိုစကားများကို အခြားသော လူငယ်များလည်း စဉ်းစားကြည့်ကြစေလိုသောကြောင့် ပြန်လည်တင်ပြလိုက်ပါသည်။

*

မင်းတို့ကို ဒီနေ့ပြောချင်တာက အချက်(၃)ချက်ပဲရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေက –

၁။ **အကြောင်းကိုသိခြင်း**

၂။ **ကိုယ်ကျင့်ကောင်းမွန်ခြင်း**

၃။ **အပေးအယူရှိခြင်း** ဆိုတာတွေပါပဲ။

အကြောင်းကိုသိခြင်း

အကြောင်းကိုသိခြင်းဆိုတာကို မပြောမီ အခြေခံရည်မှန်းချက် ပြတ်ပြတ်သားသား ထားလိုက်ဖို့ကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ မင်းတို့လူငယ်တွေအားလုံးဟာ တိုးတက်ကြီးပွားချင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ များသောအားဖြင့် ဝိုးတဝါး ဆန္ဒလောက်သာ ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူဌေးကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ဒါရိုက်တာကြီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတာမျိုး တိတိကျကျ ရည်မှန်းချက်ကြီးမဟုတ်ရင်တောင်မှ ငါဟာ ဒီအဆင့်မျိုးလောက်မှာ ရပ်နေဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထက်မြင့်မားတဲ့အဆင့်ကို ရောက်ကိုရောက်ရမယ် ဆိုတာမျိုးလောက်တော့ ပြတ်ပြတ်သားသား သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး ဖြစ်နေရမှာပေါ့။

ဆိုလိုတာက မင်းဟာ ဒီရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဂိတ်စောင့်လုပ်ရမယ်ဆိုပါတော့၊ တစ်သက်လုံး ဂိတ်စောင့်ဘဝနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်တော့မှာလား။ လက်မှတ်ရောင်းတာဝန်ကျတယ်ဆိုပါတော့၊ လက်မှတ်ရောင်းဘဝမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားတော့မှာလား။ စာရင်းစစ်ဆိုရင်လည်း ဒီအလုပ်ကလေးနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားတော့မှာလား။ ဘယ်မှာ နေချင်ပါ့မလဲ၊ ဒီထက်မြင့်တက်ချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆန္ဒက ဝိုးတဝါးဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒီတော့ 'ငါဟာ ဒီအဆင့်လောက်မှာ တစ်သက်လုံးရပ်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး' ဆိုတာကို နှိုးနှိုးကြားကြား အမြဲသိနေဖို့ပြောတာပါ။

ကောင်းပြီ၊ တိုးတက်ကြီးပွားချင်ရင် ပထမဆုံး **အကြောင်းကိုသိအောင် လုပ်ပါ။** မင်း ဘာဝန်ကို ထမ်းနေရသလဲ၊ ဘာကြောင့် အဲဒါလုပ်နေရသလဲ၊ မင့်နေရာက တာဝန်ပျက်လိုက်ရင် ဘယ်လိုအကျိုးဆက်တွေ ပေါ်လာနိုင်သလဲ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အကြောင်းအကျိုးကို ဆက်စပ်ပေးတဲ့ သေခွန်းပဲ။

အကြောင်းတရားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရင် ဘယ်လိုအကျိုးတရား ပေါ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းဖို့လွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးတရားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်တဲ့အခါမှာ အကြောင်းတရားကို ပြန်ရှာဖို့ကျတော့ ခင်သလောက်မလွယ်တဲ့ပြင် တစ်ခါတစ်ရံ ဘိမ်ခက်တယ်။

ဥပမာနဲ့ရှင်းပြပါ့မယ်။ ဆိုပါစို့ ... ကိုယ်ထဲက ဓားလေးကိုကြည့်လိုက်ရင် များတော့မယ်ဆိုတာကို ရှုမြင်နိုင်တယ်။ အကျိုးတရားကို ကြည့်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချောင်းဆိုးနေပြီဆိုပါတော့ ဘာကြောင့် ချောင်းဆိုးရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားကိုရှာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်ပဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုတော့ ချောင်းဆိုးတာရဲ့ အကြောင်းရင်းက တစ်မျိုးမက ရှိနိုင်နေတာကို။ အအေးမိလို့ ချောင်းဆိုးနိုင်တယ်၊ လည်ချောင်းထဲ ဖုံဝင်လို့လည်း ချောင်းဆိုးနိုင်တယ်၊ အဆုပ်ရောဂါကြောင့်လည်း ချောင်းဆိုးနိုင်တယ်၊ စီးကရက် အသောက်များလို့လည်း ချောင်းဆိုးနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ အကြောင်းရင်းကိုရှာဖို့ ခက်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအခါမျိုးကျတော့ ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာဝန်ဆီကို သွားပြရတော့တာပေါ့။ ဆရာဝန်ကတော့ ဘာလုပ်သလဲ၊ နားကျပ်နဲ့ ထောက်ကြည့်မယ်၊ ကိုယ်အပူချိန်ကို တိုင်းကြည့်မယ်၊ သွေးတိုးနှုန်းကို စမ်းကြည့်မယ်၊ ဒီထက်ပိုရင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မယ်။ သူကကော ဘာလုပ်တာလဲ။ အကြောင်းတရားကို ရှာတာပါပဲ။ 'အနာမသိ ဆေးမရှိ' မို့ အနာသိအောင် ရှာတာပါပဲ။ ဆရာဝန်ပညာက ဘာလဲ။ သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ရောဂါလက္ခဏာကို တွေ့လိုက်ရင် ဘာကြောင့် ဒီလက္ခဏာပေါ်ရသလဲဆိုပြီး အကြောင်းတရားကိုရှာတဲ့ ပညာပဲ မဟုတ်လား။

ဆေးပညာမှသာမဟုတ်ဘူး။ ပညာရပ်ဟူသမျှဟာ အကြောင်းတရား အကျိုးတရားတို့ကို ရှာရတာချည်းပါပဲ။ ပန်းသီးတွေ ကြွေကျတာဟာ ဟိုးကမ္ဘာဦး ပန်းသီးပင် ပေါ်ပါပြီဆိုကတည်းက ကြွေကျခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ စဉ်းစားစရာကိစ္စလို့ မထင်ခဲ့ကြဘူး။ နယူတန် တစ်ယောက်ကသာလျှင် မြေကြီးပေါ် ဘာကြောင့်ကျရသလဲ၊ ဘာကြောင့် တခြားကို လွင့်မသွားရသလဲလို့ စဉ်းစားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါဟာဆိုရင်လည်း အကြောင်းတရားကို ရှာတာပဲ မဟုတ်လား။

မင်းတို့တစ်တွေ ဆယ်တန်းမှာ 'သိယ်သူ့သမီး' ကျောက်စာကို သင်ခဲ့ရဖူးသားပဲ။ သတိရကြဦးမှာပေါ့။ သူ့ဆုတောင်းမှာ 'ငါလည်း ပညာမရှိသော၊ မိုက်သော မဖြစ်မူ၍၊ ပညာရှိသော၊ အကြောင်းကို သိသောသူ ဖြစ်လို၏' လို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ အတော်ကြီးကို လေးနက်တဲ့ စာကြောင်းကလေးပါပဲ။

ပညာမရှိခြင်း–မိုက်ခြင်း၊ ပညာရှိခြင်း–အကြောင်းကို သိခြင်း ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ပညာရှိဆိုတာဟာ အကြောင်းတရားကို သိတဲ့သူတွေပဲလို့ ဆိုလိုရာ ရောက်မလာပေဘူးလား။ သုတေသနလုပ်ငန်းဆိုတာတွေဟာ အကြောင်းတရားကို ရှာတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်တမ်း သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာ အိုနာသေဘေးတွေရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ရှာလို့တွေ့တာကြောင့် (သစ္စာလေး

ပါးကို တွေ့တာကြောင့်) ဘုရားဖြစ်သွားရတာပါပဲ။

ဒီတော့ မင်းတို့လည်း ကိုယ်တာဝန်ကျရာ 'နေရာ' ရဲ့ အကြောင်း အကျိုးဆက်စပ်မှု ဟူသမျှကို သိအောင် ကြိုးစားကြရမှာပေါ့။ ပထမတော့ ကိုယ့်တာဝန်နေရာလောက်ကလေးကိုသာ သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့။ နောက်တော့ ဆက်စပ်မှုဟူသမျှကို သိအောင်လုပ်ရမယ်။ နောက်တော့ ယန္တရားကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ သဘောကိုပါ သိလာအောင် လုပ်ကြရမှာပေါ့။ မန်နေဂျာဆိုတာ ယန္တရားကြီးတစ်ခုလုံးကို သိနေသူ မဟုတ်လား။

အကြောင်းတရားကို သိနေအောင် စူးစမ်းခြင်းဆိုတာဟာ မင်းတို့ တစ်တွေရဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံလုပ်ငန်းလေးမှာသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်နေရာကိုရောက်လို့ ဘာအလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ် 'ဖွင့်အပ်သော နား၊ နိုးကြားသော မျက်စိ၊ သတိရှိသော စိတ်အစဉ်'နဲ့ စူးစမ်းနေရမှာပဲ။ 'သုတေသနဆိုတာဟာ အကြားအမြင် ဗဟုသုတကို ခြေခြေမြစ်မြစ်ရအောင် ရှာမှီးဆည်းပူးခြင်း' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဖန်ပြွန်တွေ မီးခွက်တွေနဲ့ စမ်းသပ်နေတာမှ သုတေသနမဟုတ်ဘူး။ ရပ်ဝေးမြေခြား ခရီးသွားရှာဖွေနေတာမှ သုတေသနလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ရှိ ကိုယ်လုပ်နေရတဲ့ လုပ်ငန်း သဘောကို ခြေခြေမြစ်မြစ် ပိုပိုပြီးသိလာအောင် စူးစမ်းနေတာဟာလည်း သုတေသနလုပ်နေတာပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် 'အကြောင်းကို သိသောသူ' ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပေတော့။

ကိုယ်ကျင့်ကောင်းမွန်ခြင်း

ကိုယ်ကျင့်တရားအကြောင်းကို မပြောမီ 'စည်းကမ်း' ဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်။ ငါတို့တစ်တွေ ကလေးဘဝ ကစားခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်စေချင်တယ်။ ထုပ်ဆီးတိုးတယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရသလဲ၊ စည်းတွေချကြရတာပဲ။ ဂျင်ပေါက်တယ်ဆိုရင်လည်း မြေကြီးမှာ စည်းဝိုင်းရေးကြရတာပဲ။ နောက်ပြီးမှ စည်းဝိုင်းအပြင်ကိုထွက်ရင် ဘယ်လို၊ စည်းဝိုင်းထဲမှာဆိုရင် ဘယ်လို စသည်ဖြင့် 'ကစားစည်းကမ်း'တွေကို သတ်မှတ်ကြရတယ်။ အဲဒီ ကစားစည်းကမ်းကို မလိုက်နာတဲ့ကလေးကို 'ညစ်သည်' ဆိုပြီး ကစား ဝိုင်းက ထုတ်ပစ်တယ်။ သူနဲ့အတူ မကစားဘူး။ [illegible] တစ်ယောက်တည်း ကစားနေတာဆိုရင်တော့ စည်းကမ်း[illegible] ဘူး။ အများနဲ့စုပေါင်းပြီး ကစားကြရင်တော့ဖြင့် စည်းကမ်း[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုအပ်လာတာပဲ။ ဒီနေ့ လူကြီးတွေကစားနေကြတဲ့ ဘောလုံးတို့၊ တင်းနစ်တို့၊ ဂေါက်သီးတို့ဆိုတာတွေဟာ ဟိုးတစ်ခါတုန်းက ကလေးတွေ ကြုံကြုံစည်စည် လုပ်ပြီး ဆော့ကစားခဲ့တာက စလာခဲ့တယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ပြောနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ အခုတော့ဖြင့် ကမ္ဘာ့ဘောလုံးဥပဒေ၊ နိုင်ငံတကာဂေါက်သီးဥပဒေ ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာနေပြီပေါ့။

ကလေးတွေစုပေါင်းကစားကြတဲ့အခါမှာ စည်းကမ်းလိုက်နာမှု လိုအပ်သလို လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာနေရင် စည်းကမ်းလိုက်နာမှုဆိုတာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်လာတာပဲ။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေတာဆိုရင်တော့ စည်းကမ်းလိုက်နာမှု မလိုဘူးပေါ့။ ချောင်းဆိုးချင်ရင်လည်း အရပ်ဆယ်မျက်နှာ ကြိုက်တဲ့ဘက်လှည့်ပြီး ဆိုးနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနားမှာ တခြားလူတစ်ယောက်ရှိနေရင်တော့ သူ့မျက်နှာနားမှာကပ်ပြီး ချောင်းဆိုးလို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အခါမှာ တံတွေးကို ဘယ်လိုထွေးထွေး ကြိုက်တဲ့ဘက် လှည့်ထွေးလို့ရနိုင်ပေမဲ့ အနားမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေရင် ဒီလိုလုပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ သူ့စည်း ကိုယ့်စည်းဆိုတာမျိုး ရှိလာရပြီ။

ဒါကြောင့် **'စည်းကမ်းဆိုတာ လူတွေဟာ တစ်ယောက်တည်း မနေနိုင်လို့ အများနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပူးပေါင်းနေနိုင်ဖို့အတွက် ပေါ်ပေါက်လာရတဲ့ ချုပ်ချယ်မှုများဖြစ်တယ်'** လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ချုပ်ချယ်မှုဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ တကယ်လည်း ချုပ်ချယ်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ လိုလားအပ်တဲ့ ချုပ်ချယ်မှု ဆိုတာကိုလည်း မမေ့သင့်ဘူး။

ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတာလည်း လိုလားအပ်တဲ့ စည်းကမ်းတစ်မျိုးပါပဲ။ ငါတို့တစ်တွေ ကလေးဘဝ ကစားခဲ့ကြစဉ်မှာတောင် စည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုအပ်နေပါသေးရင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးထဲမှာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေကြတဲ့အခါမှာတော့ အထူးပြောနေစရာ မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ဘာသာတရားအားလုံးက ပညတ်ထားခဲ့တဲ့ ငါးပါးသီလ၊ ပညတ်တော်ဆယ်ပါး စတဲ့ 'လူ့ဝိနည်း' တွေဟာလည်း အမှန်စင်စစ်မှာတော့ လူ့ဘောင်ရဲ့ 'စည်းကမ်း' တွေပါပဲ။

ဘာမှ တောင်မှန်းမြောက်မှန်း မသိသေးခင် လူမမယ်ကလေးဘဝ ကစားစဉ်ကတောင် စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာနိုင်ခဲ့သေးတာ၊ ဒီလောက်ထိ အောင် အရွယ်ရောက်လာမှတော့ ကိုယ်ကျင့်စည်းကမ်းကို ဘာကြောင့်

မလိုက်နာနိုင်ရမှာလဲ။ ကလေးဘဝ ကစားကြရာမှာတောင် စည်းကမ်းမလိုက်နာရင် 'ဝိုင်းပယ်' ခံရသေးတာ၊ လူကြီးဘဝ 'လောကစည်းကမ်း' ကို ဖောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တာတို့၊ ထောင်ထဲထည့်ထားလိုက်တာတို့ဆိုတဲ့ 'ဝိုင်းပယ်'မှုတွေကို ဘာမှ အဆန်းလုပ်နေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

ဆက်ပြီး စဉ်းစားကြရအောင်။ 'လူ့အခွင့်အရေး' ဆိုတဲ့ စကားကို လူတိုင်း ပြောနေကြတယ်။ လူတိုင်း အလုပ်သမားတိုင်းဟာ ရပိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို လိုချင်ကြတယ်။ ကိုယ်ရပိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို လိုချင်ရင် တစ်ပါးသူရပိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကိုလည်း လေးစားရမှာပဲ။ ဒီတော့ အရေးကြီးတာက **ကိုယ်ရပိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ အခွင့်အရေးကို မယူဘူး ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့ စာရိတ္တကို ထူထောင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ရိုးသားမှုဆိုတာဟာ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့် မရှိတာကို မယူခြင်းပါပဲ။**

ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီးတွေမှာ ပစ္စည်းတွေပျောက်တာ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေမှာ အရောင်းစျေးသည်တွေက ငွေကြေးပစ္စည်းခိုးတာ လိမ်တာ မကြာခဏကြားရတယ်။ အလုပ်က ထုတ်ပစ်တာတွေကိုလည်း မကြာခဏကြားရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့်မရှိတာကို ယူတာကြောင့်ပါပဲ။ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့်မရှိတာကို ယူလိုက်ရင် ကိုယ်မလိုချင်တာတွေကိုပါ လက်ခံလိုက်ရတတ်တယ်။ အဲဒီအချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး သဘောပေါက်ထားကြသင့်ပါတယ်။

နောက်ပြီး တစ်ချက်စဉ်းစားကြသင့်တာက ဆိုင်ရှင်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် စတဲ့ ပစ္စည်းရှင်တွေကကော သူတို့ပစ္စည်းကို မနှမြောဘဲနေမလား။ စောင့်မရှောက်ဘဲနေမလား။ အလဟဿ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှာကို မကြောက်ဘဲနေမလား။ ချမ်းသာကြီးပွားချင်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြိုးစားရှာဖွေထားခဲ့တာကို သူတည်း နမြောမှာပေါ့။ သူ့ပစ္စည်း မလေလွင့်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်မှာပေါ့။

အကြောင်းဆိုက်လာလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ရန်ကုန်မှာ [illegible]

တစ်ယောက်က ဟိုတယ်တစ်ခုဖွင့်တယ်။ နိုင်ငံခြား[illegible]

လက်ခံတာပေါ့။ အလုပ်သမားတွေ [illegible]

ပြီး လက်ခံရတဲ့ ဧည့်သည်ကို [illegible]

ရိုးသားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ပိုင်ရှင်ကို [illegible]

တာနဲ့ ပိုင်ရှင်က သောက်ရေသန့်[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကလေးတစ်ခုတောက်ပြီး တစ်နေကုန်စောင့်ကြည့်တာ။ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ခုပ်စုလုံးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်ကော သူ့နေရာမှာသာဆိုရင် သူ့လိုပဲ လုပ်မှာပေါ့။ ကိုယ့်ပစ္စည်း သူများယူတာ ဘယ်မှာ ကြိုက်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတာဟာ လူဆိုးသူခိုးပါပဲ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဆိုးခိုးနေသော်လည်း သူတို့ကလည်း ရိုးသားတဲ့လူနဲ့မှ ပေါင်းချင်တာ။ ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ငန်းဆိုတာက တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပူးပေါင်းလုပ်ရှားရတာမျိုးကလား။ ဥပမာ– ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီဆိုပါတော့၊ တစ်ယောက်က 'အမဲ'ကို တွန်းပို့ပေးတာမျိုး လုပ်ပေးတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရလိုက်ပြီဆိုရင် ချက်ချင်း သူတို့ချင်း လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်တာ။ အိတ်ကိုယူပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသွား၊ ချိန်းထားတဲ့ နေရာရောက်မှ ငွေကိုခွဲရတာ။ ပိုက်ဆံအိတ်ယူသွားတဲ့လူက မရိုးသားလို့ ဖြစ်မလား။ ရိုးသားပုံမပေါ်ဘူးဆိုရင် ဒီကောင်နဲ့တွဲပြီး အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ သူတို့ခါးပိုက်နှိုက်လောကမှာ နာမည်ပျက်သွားပြီ။ ပြောချင်တာက မဟုတ်တမ်းတရားလုပ်စားနေတဲ့သူတွေတောင်မှ ရိုးသားမှုကို တန်ဖိုးထားတတ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ဒီတော့ လောကအလယ်မှာ တကယ်ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်ပါတယ်ဆိုရင် 'ရိုးဂုဏ်'ကို မရ ရအောင် ကြိုးစားပါ။ အဲဒီဂုဏ်ကို မရရင် ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားနိုင်ဘူးဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်မာမာကြိုးယုံပါ။ 'ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရိုးနေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူး' ဆိုတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေရဲ့ စကားကို ဘယ်တော့မှ နားမယောင်ပါလေနဲ့။ အဲဒီလို လူတွေနဲ့လည်း ဘယ်တော့မှ မတွဲပါလေနဲ့။ သူတို့ကို စိတ်မချပါလေနဲ့။ ရသာရင် မင့်နဖူးကို သိုက်တူးမယ့် လူစားတွေဆိုတာကို သဘောပေါက်ပါ။

ဒီလိုဆိုလိုက်တော့ 'ဟင်းစားပေးချင် ပေးမယ်၊ ကွန်ချက်ကို မပြောဘူး' ဆိုတာမျိုးကို အပြစ်ပြောမလား ဆိုတာမျိုး မေးစရာရှိလာပြန်တယ်။ တံငါ အချင်းချင်းမှာ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်ငါးမြူးတယ်ဆိုတာကို သွားမေးလို့ ဘယ်မှာပြောပါ့မလဲ။ ဟင်းစားဖို့ ငါးပေးပါဆိုရင် တစ်နပ်စာ တစ်အိုးစာ ပေးချင်ပေးလိုက်မှာပေါ့။ ကွန်ချက်ဆိုတာကတော့ သူ့ရဲ့ (Trade Secret) မဟုတ်လား။ သူ့ကို ဖွတ်မေးရင်လည်း လိုးလွှဲပြီး ပြောချင်ပြောမှာပေါ့။ ဒါကိုသွားပြီး မရိုးသားဘူးလို့ ပြောလို့ဖြစ်မလား။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့်မရှိတာကို မလိုချင်ပါနဲ့။ ကိုယ်ရပိုင်ခွင့်မရှိတာကို ယူလိုက်မိရင် ကိုယ်မလိုချင်တာတွေကိုပါ လက်ခံနေရတတ်တယ် ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်မာမာ သက်ဝင်ယုံကြည်ဖို့ပါပဲ။ နောက်ပြီး ကြီးပွားတိုးတက်မှု ဟူသမျှမှာ အရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်ရတာချည်းပါပဲ။ တခြားအရင်းအနှီးတွေကို မိဘကဖြစ်စေ၊ ဘဏ်ကဖြစ်စေ ထုထောင်ပေးနိုင်သော်လည်း ရိုးသားမှုအရင်းအနှီးကိုတော့ဖြင့် တခြားသူကပေးလို့ မရနိုင်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ထုထောင်မှ ရနိုင်ကြောင်းကို သေချာသဘောပေါက်ကြသင့်ပါတယ်။

အပေးအယူရှိခြင်း

အပေးအယူရှိခြင်းဆိုတာက 'ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားရှိခြင်း' သဘောကို ပြောချင်တာပါ။ လူတွေဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မှီခိုနေကြရတာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်က ပေးရတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ်က ယူရတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ သူတစ်ပါးကို ကူညီနိုင်တယ်ဆိုတာ မိမိမှာ စွမ်းအားရှိကြောင်း ပြနိုင်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ကြုံလိုက်ရင် စိတ်ပါလက်ပါ အကူအညီပေးတဲ့ အလေ့အထကို ထုထောင်သင့်တယ်။ တချို့လူတွေမှာကျတော့ ထုထောင်နေစရာကို မလိုဘူး။ ဗီဇပါတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင်ကို တစ်ဖက်သားကို ကူညီချင်ကြတယ်၊ သူများကိစ္စကို ကိုယ့်ကိစ္စလိုကိုပဲ ဆောင်ရွက်ချင်ကြတယ်။ ငွေရေးကြေးရေး၊ လူမှုရေး၊ အလုပ်အကိုင်အရေးကစပြီး ဘယ်နေရာမှာမဆို တတ်နိုင်ရင် အကူအညီပေးဖို့ ဝန်မလေးသင့်ဘူး။

အမှတ်မထင် အကူအညီပေးခဲ့တာလေးကြောင့် နောင်အခါမှာ ကိုယ့်မှာ အတိုင်းမသိ အကျိုးတရားပေါ်ပေါက်လာတဲ့ သာဓကလေးတွေ အတော်များများကို မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

၁၉၆၄ လောက်မှာ ပြည်သူပိုင်တွေ သိမ်းလိုက်တော့ သူဌေး[illegible] ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ဟာ အိမ်ရောတိုက်ပါ အသိမ်းခံရပြီး ကုန်းကောက်စရာ[illegible] အောင်ကို ဖြစ်သွားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက တည်[illegible] ထောင်ထဲတောင် ရောက်သွားလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်[illegible] မကြာမီမှာပဲ သင့်ရာ သင့်ရာလုပ်ငန်းကလေးတွေကို လုပ်ရင်း[illegible] ထောင်တက်သွားတာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒီမှာ ဘာကို တွေ့လိုက်ရသလဲဆိုတော့ သူ ကူညီ မ,စခဲ့တဲ့သူ တွေက ဝိုင်းဝန်းပြီး တစ်လှည့်တစ်ပြန် ထောက်ပံ့ကူညီကြတာကြောင့်ပါပဲ။

ဘာကြောင့် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသလဲ။

သူဟာ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'အကြောင်းကို သိတဲ့သူဖြစ်တယ်' လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခုက 'ရိုးသားမှုရှိ တယ်' လို့ သူ့ကို ယုံတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ကျေးဇူးကို သိတတ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အပေးအယူရှိတဲ့သူလို့ ယုံတယ်၊ ဒါကြောင့် ငွေရှိတဲ့သူက လည်း သူ့ကို ချေးငှားဝံ့တယ်၊ ဘဏ်ကငွေကို ချေးမယ်ဆိုရင်လည်း ဘဏ် က သူ့ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ယုံတယ်။ သိက္ခာသမာဓိကို ယုံတယ်။ သည်တော့ ချေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ ဒီလူ မအောင်မြင်ဘဲနေမလား။ ဘယ်လောက် ထိအောင် ပျက်သွားသွား၊ လူက ကျန်းမာနေရင် ပြန်ပြီး ကြီးပွားသွားပြန် တာပါပဲ။

ကိုယ်က ယူဖူး(ကျေးဇူးစားဖူး)ရင်လည်း သူ့ကျေးဇူးကို မမေ့ရဘူး။ အခွင့်သင့်လိုက်ရင် အတုံ့အပြန်ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးရဘူး။ ကျေးဇူးနဲ့ ပတ်သက်လို့ 'ခက် ၃ ခက်' လို့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်။ သူ့ကျေးဇူးကို သိဖို့ ခက်တယ်တဲ့၊ ကျေးဇူးရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ခက်တယ်တဲ့၊ ကျေးဇူးကို ဆပ်နိုင်ဖို့ ခက်တယ်တဲ့။

တကယ်တော့ လုပ်ချင်ရင် မခက်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးအချက် ဆပ်ဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာ ခက်ကောင်းခက်မယ်၊ သိဖို့နဲ့ ထုတ်ဖော်ပြောဖို့က မခက်ပါ ဘူး။ သို့သော်လည်း အတ္တကြီးလွန်းသူတွေမှာတော့ဖြင့် အတော့်ကို ခက်ပေ မှာပေါ့။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် အကြောင်းကိုသိသော၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန် သော၊ အပေးအယူရှိသောသူများဖြစ်လျက် တိုးတက်အောင်မြင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

(ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ ဉာဏ်မီသလောက် ဆင်ခြင် ပြီး ဟောပြောခဲ့သည်တို့ကို အကျဉ်းချုံး တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

■

၂၀၀၀

ကျောင်းသားနှင့် စာမေးပွဲ

ဖေဖော်ဝါရီလ ကျောင်းတွင်းစာမေးပွဲတွေ ပြီးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကလေးတွေမှာ အမောပင် မဖြေလိုက်အား။ လာမည့်နှစ်အတွက် ကျူရှင်တွေ စာသင်ဝိုင်းတွေကို အပြေးအလွှား သွားကြရတော့သည်။ သကြန်တွင်း လေးလောက်သာ နားလိုက်ကြရသည်။ အတန်းကြီးသမားတွေသာ မဟုတ်၊ မူလတန်းက ကလေးများသည်လည်း ထို့အတူပင်။

မူလတန်း၊ အလယ်တန်း ကျွန်တော့်မြေး အထီးလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ကလေးတွေ အားလုံးကို သနားနေမိသည်။ သူတို့အမေ (ကျွန်တော့် သမီးကြီးကို) ကလေးတွေဘက်က စကားဆိုကြည့်မိဖူးသည်။

"ဟာ–ဖေဖေကလဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်း၊ အဆင့်ကောင်းအောင် လုပ်ထားမှပေါ့"

စာမေးပွဲ၊ စာမေးပွဲ။

အထက်တန်းကျောင်းသားဟူသမျှမှာ စာမေးပွဲအရေးကြီး[illegible] ထိတ် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။ စာမေးပွဲ အောင်ဖို့ကို [illegible] ကြရသည်။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ အားထုတ်နေရင်း [illegible] ရင်း ပညာကို မျက်ခြေပြတ်လာကြတော့သည်။ '[illegible] ထက်ကျွမ်းခြင်းသည် ဝေဒနာ' ဟူသော [illegible] စာမေးပွဲကို အရာရာနှင့် အလုံးစုံ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ငွေပွင့်စာစုတိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျူရှင်ဆိုတာတွေကလည်း များသောအားဖြင့် စာမေးပွဲအောင်ဖို့လောက်ကိုသာ အာရုံပြုလာကြသည်။ စာမေးပွဲအောင်ချက်ကောင်းလျှင် ထိုကျူရှင်ပိုင်း၊ ကျူရှင်ဆရာ နာမည်ကြီးသွားပါလေတော့သည်။ တကယ်ပညာရသွားလား၊ ရမသွားဘူးလား၊ စဉ်းစားချိန် မရလိုက်တော့၊ ပညာသင်ကြားခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မေ့သွားကြပါလေတော့သည်။

ဒီကြားထဲတွင် မေးခွန်း'လိုက်'တာတို့၊ 'စပေါ့'ရိုက်တာတို့ ဆိုတာတွေကလည်း ပါလာတတ်သေးသည်။

မှတ်စုဆိုတာတွေ၊ အနီးကပ်ခန့်မှန်းဆိုတာတွေကလည်း ထွက်လာတတ်သေးသည်။ မိတ္တူကူးဆိုင်တွေကလည်း ချူပေးလိုက်ရတာ နေ့မအား၊ ညမအား။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က မေးပြီးသားဆိုလျှင် ယောင်လို့မျှ လှည့်မကြည့်တော့။ ထိုအခန်းကို ပစ်ထားလိုက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သမိုင်းဘာသာရပ်ဆိုလျှင် ပို၍ သိသာသေးသည်။ အလောင်းဘုရားကို ဒီနှစ်မေးလိုက်လျှင် နောက်နှစ်ရောက်တော့ အလောင်းဘုရားဆိုတာ သမိုင်းတွင် တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ပစ်ထားလိုက်ကြတော့သည်။ ခက်သည်က သမိုင်းဆိုသည်မှာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်နေသည်ဖြစ်ရာ သမိုင်းကို လေ့လာရာတွင် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော နိုင်ငံရေးကွင်းဆက်များကို မျက်ခြေပြတ်သွားတော့သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်စီကို ကြည့်နေရင်း သစ်တောကြီး ပျောက်သွားတာမျိုးပင်။ "ဦးပုည ဘယ်ခေတ်ကလဲ"ဟု မေးလိုက်လျှင် ပုဂံခေတ်လို့ ပြောလို့ပြော၊ "ဘုရင့်နောင် ဘယ်ခေတ်ကလဲ" ဟု မေးလျှင် ကုန်းဘောင်ခေတ်ဟု ပြောလို့ပြော ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ငိုရအခက်၊ ရယ်ရအခက်။

"ယနေ့ နိုင်ငံရေးသည်၊ မနက်ဖြန် သမိုင်း" ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိသည်။ မိမိတို့ နိုင်ငံသမိုင်းကို အကြမ်းအားဖြင့်လောက်တော့ ခြုံငုံသိထားသင့်လောက်သည်။ သမိုင်းကို မသိပါလျှင် နိုင်ငံရေးကို ဘယ်လိုလုပ် သဘောပေါက်ပါမည်နည်း။ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ကို အာဇာနည်နေ့မှန်း သိကြသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ မည်သို့ အလုပ်ကြခံရမှန်း မသိသော အူကြောင်ကြောင် ကျောင်းသားတွေကို မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာသန်းထွန်းအား နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ...

"သမိုင်းကို ဘာကြောင့် သင်ရတာလဲ ဆရာ"

ဟုမေးရာ ဆရာကြီးက ...

"မအ, အောင်လို့ ..."

ဟု တိုတို ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

စာမေးပွဲကိုသာ ပဓာနထားကြလေတော့ ကလေးတွေကလည်း စာမေးပွဲအတွက် အလွတ်ကျက်တာကိုချည်း အားသန်လာကြတော့သည်။ မှတ်ဉာဏ်ကိုချည်းသာ အားကိုးလာကြတော့ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် စဉ်းစားတတ်သည့်ဉာဏ်က မှိန်မှန်းမသိ၊ မှိန်လာလေတော့သည်။ စာမေးပွဲပဓာန သင်နည်းသည် ကလေးတို့၏ စဉ်းစားဉာဏ်ကို အညွန့်ဆိတ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

*

မကြာသေးမီက နိုင်ငံခြားရောက်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောခဲ့ရသည်။

"ဆရာ မြန်မာလူငယ်တွေဟာ သင်တာကို သေသေချာချာ မှတ်ထားတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကို ပြန်မေးတာတွေ၊ ကျိုးကြောင်းဆန်းစစ်တာတွေမှာ အားနည်းတယ်။ အိုင်ကျူ (ဉာဏ်ရည်) နိမ့်သလိုလို နိုင်ငံခြားသားဆရာတွေက ပြောကြတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်လို မြင်သလဲ ဆရာ"

"မျိုးချစ်စိတ်ကြီး တစ်ခွဲသားလောက်နဲ့ ဖြေတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ အရှေ့တောင်အာရှမှာ မြန်မာလောက် အင်ပါယာကြီးခဲ့ဖူးတာ ဘယ်နိုင်ငံများ ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။ အဲဒါက လက်ရှိရှည်ကို ပြောလိုက်တာပါ။ ယဉ်ကျေးမှုဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်လဲ ဘုရားပုထိုး၊ ဗိသုကာ၊ စာပေ စသည်အားဖြင့် မြန်မာလောက် ဘယ်နိုင်ငံ မြင့်ဖူးခဲ့သလဲ။ အဲဒီလို လူမျိုးကို 'အိုင်ကျူ' နိမ့်တယ်လို့ မင်းပြောမလား ...။

"နောက်ပြီး မင်း စဉ်းစားသင့်တာ တစ်ခုက ခုခေတ်မြန်မာလူငယ်လေးတွေ LCCI ဆိုတဲ့ စာမေးပွဲကို ကြိုးစား ဖြေနေကြတယ်။ လန်ဒန်က စစ်တာနော်။ အစ်ကမ္ဘာလုံး ဝင်ဖြေကြတာ။ အဲဒီမှာ မြန်မာလူမျိုးထဲက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ 'တစ်'စွဲပြီး ရွှေတံဆိပ်ဆုရတာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ။ ငါ့တူ [illegible] ဒုတိယစွဲလို့ ပညာသင်ဆုပေးတာနဲ့ အခု [illegible] အဲဒီကပြီးရင် အောက်စ်ဖို့ဒ်ကို သွားရမယ်။ ဒီလူမျိုးကို ဉာဏ်ရည် [illegible] ဘယ်လိုပြောမလဲ။

"မြန်မာကျောင်းသား လူငယ်တွေဟာ [illegible] ခက်ဆုံးရတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်ကြီး [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆရာကို မေးရမှာ ရွံ့သလိုလို အားနာသလိုလို ဖြစ်နေတတ်တာ အမှန်ပါပဲ။ သူတို့ကို မေးလိုက်မြန်းလိုက်၊ မေးခွင့်ပေးလိုက် သင်သွားရင် မေးလိုက်သမှ ဆရာတောင် စိတ်ညစ်သွားပါလိမ့်မယ်''

''ဆရာလဲ ကျူရှင်သင်သေးတယ် မဟုတ်လား''

''အေးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ နီးစပ်ရာ တပည့်ဟောင်းတွေရဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေလောက်ကိုသာ သင်တာပါ''

''ဆရာကတော့ ဘယ်လိုသင်လဲ ဆရာ''

''ငါကတော့ ဆော့ခရက္တိနည်းကို သုံးတာပဲ''

''ဆော့ခရက္တိနည်းက ဘယ်လိုလဲ ဆရာ''

''ဆရာဆိုတာဟာ ဝမ်းဆွဲနဲ့ တူရမယ်တဲ့၊ ဝမ်းဆွဲဆိုတာ မိခင်ရဲ့ ဝမ်းထဲမှာရှိတဲ့ သန္ဓေသားကို ကလေးရော မိခင်ပါ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ချောချော မောမော အပြင်ရောက်လာအောင် ကူညီပေးတာတဲ့၊ ဒီလိုပဲ ဆရာကောင်းဆိုတာ တပည့်ရဲ့ ဉာဏ်ကို နိုးလာအောင် နှိုးပေးတာပဲတဲ့''

''ဆရာက မြန်မာစာ သင်တာနော်''

''အေး ... ဟုတ်တယ်''

''မြန်မာစာကို အဲဒီနည်းနဲ့ ဘယ်လိုသင်သလဲ ဆရာ၊ ဥပမာ တစ်ခု လောက် ပြောပြပါ''

''ဆိုပါစို့ကွာ ... စကားပြေတစ်ပုဒ်ကို သူတို့ကို သေချာဖတ်စမ်းလို့ အဖတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ငါက ဖတ်ပြတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့ကို စိတ်နဲ့ ပဲ အဖတ်ခိုင်းတာ၊ 'သေချာဖတ် မေးမယ်' လို့တော့ ပြောထားရတာပေါ့။ သူတို့အားလုံး ဖတ်ပြီးမှ 'ကဲ ... ဒီစာတစ်ပုဒ်လုံးမှာ စာရေးသူက ဘာပြော ချင်တာလဲ၊ လိုရင်းအချက်ကို အတိုဆုံးပြောစမ်း' လို့ ခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ သူတို့ပြောလိုက်တော့မှ မှန်ရင်လဲ မှန်တယ်ပေါ့။ တိမ်းရင်လဲ တိမ်းတယ်ပေါ့။ များသောအားဖြင့် မှန်ကြပါတယ်။ အဲဒါပြီးတော့မှ 'ကဲ ... သူတင်ပြလိုက်တဲ့ အဆိုပြုချက်ကို မှန်ကန်ကြောင်း ဘယ်လို ကျိုးကြောင်းပြသလဲ' ဆိုတာကို ဆက်မေးလိုက်တယ်။ အဲဒါပြီးတော့မှ 'သက်သေ သာဓက ဘာတွေပြထား သလဲ' ဆိုတာမျိုး ဆက်မေးတာပါပဲ။ ကဗျာတို့လို စာမျိုးကို သင်တော့ တစ်မျိုးသွားရတာပေါ့။ အဲဒီမှာလဲ အကျိုးအကြောင်းတွေကို မေးပြီး သင်လို့ ရတာပါပဲ။ မင်းတို့ 'မြင်စိုင်းရွှေပြည်' သင်ခဲ့ရသေးသလား''

''သင်ခဲ့ရတယ် ဆရာ''

''မြင်စိုင်းရွှေပြည်ဟာ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတဲ့ နေပြည်တော်ဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လို အထောက်အထားတွေ ပြထားသလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မေးသွားတာပေါ့။ နောက်တော့ သူတို့ ကျင့်သားရလာတာပါပဲ။ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို သုံးတတ်လာကြတာပါပဲ ...''

''စာမေးပွဲအတွက်ကော ပြင်ဆင်ပေးသေးသလား ဆရာ''

''ငါကတော့ တတ်အောင် သင်ပေးလိုက်တာပဲ၊ စာမေးပွဲရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော်လဲ စာမေးပွဲနီးတဲ့အခါ သူတို့ ပြန်ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်နိုင်အောင် မှတ်စုကလေးတွေကိုတော့ဖြင့် ကွန်ပျူတာစာစီ၊ ဖယောင်း အောက်လှည့် ပေးလိုက်တာမျိုးတော့ လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို ငါ့တပည့်တွေက ဘယ်တော့မှ အလွတ်မကျက်တော့ဘူး။ မှတ်မိအောင် ပြန် ကြည့်တာလောက်ပဲ လုပ်ကြတော့တယ် ...''

''ဆရာ့သင်နည်း အောင်မြင်သလား ဆရာ ...''

''မင်းကမေးလာလို့ ကြွားလိုက်ရဦးမယ်၊ ငါ့တပည့်မလေးတစ်ယောက် က စာမေးပွဲပြီးလို့ လာပြီး ကန်တော့ရင်း ပြောသွားတာပါ။ 'ဆရာရယ် ... စာမေးပွဲ မဖြေမီနေ့မှာ မမက ... ဟဲ့– နက်ဖြန် မြန်မာစာဖြေမှာ မဟုတ်လား။ စာတွေကျက်လေ စာမကျက်ဘူးလားနဲ့ တတွတ်တွတ်နိုင်းနေတာ စိတ်ကို ညစ်ရော။ ဆရာကြီးက စာမကျက်ရအောင် သင်ပေးထားတာလို့ ပြောတာလဲ မရဘူး။ စိတ်ကိုညစ်နေတာပဲ' လို့ ပြောတယ်''

''ဒါဖြင့် စာမေးပွဲ မလိုဘူးလို့ ဆိုလိုသလား ဆရာ ...''

''မလိုဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ ပဓာန မဟုတ်ဘူးလို့သာ ပြောတာပါ။ မေးလိုက်ရဦးမယ်။ မင်း ... သံဃာတော်တွေ စာမေးပွဲကို သိသလား ...''

''ပထမကြီးတို့၊ ပထမလတ် ပထမငယ်တို့ ဆိုတာတွေ [illegible] ဆရာ ...''

''အေး ဟုတ်တယ် ...၊ စာသင်တိုက်ဆိုတာ [illegible] သင်ပေးတာပဲ၊ ဒါတောင် ပခုက္ကူစာချနည်းဆိုတာ [illegible] စာမေးပွဲကို ထည့်မစဉ်းစားဘူး။ [illegible] သူ့သင်ရိုး Course က [illegible] နာမည်ကျော် ရဟန်းတော်ဟူသမျှ ပခုက္ကူတိုက်ထို [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာမကုန်သေးဘူးလို့ ယူဆတယ်။ 'စာမေးပွဲသည် သာမည၊ တတ်ကျွမ်းမှုသည် ပဓာန' ပေါ်လစီပေါ့ကွယ်''

*

''ဝန်မပါလဲ ပွဲမဖြစ်၊ ဝန်ပါလဲ ပွဲစိတ်ညစ်'' ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိပါသည်။

■

၂၀၀၃

ကျောင်းတော်အင်္ဂါ

၂၀၀၄ ခုနှစ်အတွင်းက အ. ထ. က ရွှေရတုသဘင် တော်တော်များများကို တွေ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၄ ခုနှစ်လောက်က ပြည်တော်သာခေတ်တွင် ဖွင့်ခဲ့သော ကျောင်းများဖြစ်သည်။ ကျောင်းအဆောက်အအုံ ပုံစံများမှာလည်း ထပ်တူနီးပါးလောက်ပင် တူညီကြသည်။ ပညာရေးကို ရုတ်တရက် တိုးချဲ့ပေးလိုက်ပြီး ကျောင်းသစ်တွေကို ချပေးလိုက်သောကြောင့် ကျောင်းဆရာ/ဆရာမ မလုံလောက်သည့်အတွက် ခုနစ်တန်းအောင်သူများကို မူလတန်းဆရာအဖြစ် ခွဲခန့်လိုက်ပြီး နောက်မှ သင်တန်းတက်စေရသည်ကိုလည်း ပြန်လည် သတိရမိလိုက်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလိုက်သည်နှင့် အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် ၃ နှစ်ခန့် အမှုထမ်းလိုက်ခဲ့ဖူးပါသေးသည်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေသော နိုင်ငံကြီးများက ကျောင်းတော်ကြီးတွေအကြောင်းကို ဖတ်လိုက်ရတိုင်း၊ ဓာတ်ပုံများကို မြင်လိုက်ရတိုင်း၊ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရတိုင်း သူတို့ဆီက ကျောင်းတွင်းစာကြည့်ခန်းများ၊ စာကြည့်တိုက်များ၊ ကျောင်းအားကစားကွင်းများကို တမက်မောမော သွားရည်[illegible] ခေတ်သစ် စာသင်ကျောင်းတွေ မပေါ်ခင်က ရှေးခေတ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း များမှာ အဝန်းအကျယ် ကျယ်ပြောလှသောကြောင့် ကျောင်းသား[illegible] ယ်များအတွက် ကစားကွင်းကြီးတွေ [illegible] စာသင်ကျောင်းများတွင်မူကား ကစားကွင်း[illegible] နည်းပါးသည်ကို တွေ့နေရတတ်ပါသည်။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို လူရာသွင်းမှု နည်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။ စင်စစ် 'ကလေးတွေကို လူရာသွင်းမှ ကလေးတွေ လူရာဝင်လာမည်။ လူရာဝင်လာသော ကလေးဖြစ်ပါမှ လူရာဝင်သော လူကြီးတွေ ဖြစ်လာမည်' ဟူသော အချက်ကို ကျွန်တော်တို့ မေ့နေကြသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ငံကြီးများရှိ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများတွင် ကလေးတွေအတွက် ကဏ္ဍ သီးသန့်ဖွင့်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်ဖူးသည် မဟုတ်ပါ။ စာအုပ်တွေထဲတွင်၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲတွင် ဖတ်ရ မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား အတွေ့အကြုံရှိသော တပည့်တပန်းများကို မေးကြည့်လိုက်တော့ –

''ဟာ–ဆရာရယ်။ ကလေးတွေကို သိပ်အရေးပေးတာပဲ။ စာအုပ်ဆိုင် ဆိုတာကလဲ တကယ့်ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုလို ဟည်းနေတာ မဟုတ်လား။ အဆောက်အအုံက လေးငါးထပ်လောက် ဖြစ်နေတာ။ မြေညီထပ်ကြီး တစ်ခု လုံးမှာဆိုရင် ကလေးစာအုပ်တွေချည်းပဲ။ အရောင်တွေ၊ အရုပ်တွေ၊ အဖုံးတွေ ကလဲ မြင်လိုက်ရင် ကိုင်ကြည့်ချင်စရာတွေချည်းပဲ။ ကလေးတွေဆိုတာက စာအုပ်တွေကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ အရုပ်တွေကြည့်လိုက်၊ စာဖတ်တတ်စ ကလေးတွေက ဖတ်ကြည့်လိုက်။ မဖတ်တတ်သေးတဲ့ ကလေးတွေက အရုပ် ကို လှန်ကြည့်လိုက်နဲ့ပေါ့။ ကလေးတွေကို စာဖတ်ဖို့ နေရာလေးတွေလဲ ပေးထားလိုက်သေးတယ်။ ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်ကို ယူ၊ အဲဒီနေရာမှာ သွားဖတ်။ ဖတ်စမ်း။ ကြိုက်သလောက် ဖတ်စမ်းပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ စာအုပ်ကို ပစ်ထားခဲ့ရင် လဲ လိုက်သိမ်းပေးတာပဲ။ ယူလာခဲ့တဲ့ နေရာကို ပြန်လာပေးရင်လဲ သက်ဆိုင် ရာဝန်ထမ်းတွေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကြင်ကြင်နာနာပဲ။ အလွန်ကို အားကျဖို့ ကောင်းပါတယ် ဆရာရယ်''

ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုကြီး မပြိုကွဲခင်က ပညာတော်သင် သွားရောက် ခဲ့သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောပြတာကိုလည်း သတိရမိလိုက်ပြန်သည်။

''ဆိုဗီယက်မှာ တက္ကစီ ငှားရတာ သိပ်ကို ခက်တယ်ဗျာ။ လက်တား လိုက်ရင် ရပ်ပေးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ ရပ်ချင်မှ ရပ်ပေးတာ။ ဒါပေမဲ့ ကလေး တစ်ယောက် ချီထားတာ၊ လက်တွဲထားတာ တွေ့လိုက်လို့ကတော့ လက်တား လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွီခနဲ ရပ်ပေးလိုက်တာပဲ''

ကျွန်တော်တို့ တန်းမြင့်ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းစာကြည့်တိုက် မရှိ တတ်ကြသည်မှာ အင်္ဂါတစ်ခု လျော့နေသလို ခံစားမိသည်။ ကျောင်းစာကြည့်

www.burmeseclassic.com

တိုက် မရှိမဟုတ်၊ ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း စာကြည့်တိုက်ဟု ဆိုသော စာအုပ်ဘီရိုဟုသာ ဆိုသင့်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ထုတ်ပေးသော 'ပညာတန်ဆောင်' စသည့် စာစောင်များက ကျွန်တော့်ထံ ဆောင်းပါးများ တောင်းဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မရေးခဲ့။ ကျွန်တော် စာရေးသည်မှာ စာဖတ်ပရိတ်သတ် တွေ့ကြုံဖတ်ကြစေလိုသောကြောင့်သာ ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ စာအုပ်ဘီရိုထဲထည့်၍ သော့ခတ်ထားသည့် 'စာသချိုင်း'ပို့ရန် ရေးခြင်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ထိုစာစောင်များတွင် မရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ထိုစာစောင်များ၏ စောင်ရေမှာ နည်းလှသည် မဟုတ်။ တစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းများသို့ ပေးပို့ နေခြင်းဖြစ်ရာ ဘယ်မှာ စောင်ရေနည်းပါမည်နည်း။ သို့သော် ထိုစာစောင်များတွင် ပုံမှန်ရေးနေသော စာရေးဆရာတွေကို ဆရာတွေကလည်း သတိမပြုမိ၊ ကျောင်းသားတွေကတော့ ဝေလာကို ဝေးပါလေရော။

ယခုအခါတွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရက အထက်တန်းကျောင်းများတွင် နည်းပညာကို ယဉ်ပါးကြစေရန် မိတ်ဆက်ပေးသောအားဖြင့် ကွန်ပျူတာတွေ၊ နည်းပညာတွေကို စတင် တည်ထောင်နေပါပြီ။ ကျောင်းတိုင်းတွင် ကွန်ပျူတာခန်းတွေ ရှိနေကြပါပြီ။ ကွန်ပျူတာခန်းလောက်ထိအောင် တည် ဆောက်နိုင်လျှင် ကျောင်းသားစာကြည့်ခန်း၊ ကလေးစာကြည့်ခန်းလောက်ကို မတည်ဆောက်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါ။ ကွန်ပျူတာကိုလည်း အားလုံးကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ပေးကမ်းနိုင်သည် မဟုတ်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သော အလှူရှင်များကပါ ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကွန်ပျူတာလောက်ကိုပင် လှူနိုင်တန်းနိုင်ကြပါသေးလျှင် 'ရွှေသွေး၊ တေဇ၊ ရှင်ပြုံး' စသော ကလေးစာအုပ်ကလေးများကို အပတ်စဉ်၊ လစဉ် အသီးသီး တာဝန်ယူမည့် ကျောင်းသားမိဘ စေတနာရှင်များ မပေါ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါ။ ကျောင်းစာဖတ်ခန်းတွင် ကျောင်းအားချိန်၌ ကလေးတွေ တရုန်းရုန်း ဟိုစာအုပ်ကို ဆွဲလိုက်၊ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လိုက် အလုအယက် အငမ်းမရ ဖတ်နေကြသော ကလေးပေါက်စ စာဝါသနာအိုးကလေးများကို နေရာအနှံ့ တွေ့နေရအောင် လုပ်သင့်ကြပြီဟု ထင်မိပါသည်။

'ကလေးတွေ အလုအယက်ကိုင်တော့ စာအုပ်တွေ ရုပ်[illegible]' ဟု ပြောကောင်း ပြောပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကတော့ [illegible] အရေးမကြီး။ နှလုံးသား စုတ်ပဲ့သွားဖို့က ပိုလို့ [illegible] ရပါလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာသင်နေကြသည်။ ဘာကြောင့် သင်သလဲ။ စာဖတ်တတ်အောင်ပေါ့ဟု ဖြေကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် စာဖတ်ချင်သလဲဟု မေးလိုက်လျှင် 'သေစာရှင်စာ'လေးလောက်တော့ ဖတ်တတ်သင့်တာပေါ့ဟု မဖြေပါလေနှင့်။ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးစကာပင် ထိုခေတ်မှာ ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပါလေပြီ။ ကွန်ပျူတာခေတ်ကြီးကို မိတ်ဆက်နေချိန်တွင် ကျောင်းတွင်းစာဖတ်ခန်း မရှိသေးပါလျှင် ကျောင်းတော်အင်္ဂါရပ်နှင့် မပြည့်စုံသေးဟု ကျွန်တော်က ပြောရပါလိမ့်မည်။ 'အောင်သင်းက ဘာမို့လို့ ပြောရတာလဲ' ဟု မမေးပါနှင့်။ ထိုသို့ ပြန်ပြီး ဆင်ခြေကန်သော ကျောင်းများကိုလည်း ဆရာ/ဆရာမများကိုယ်တိုင်က စာမဖတ်သောကျောင်းဟု သတ်မှတ်လိုက်ရပါတော့မည်။

စာဖတ်သူ စဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါသည်။ စာသင်တာ စာဖတ်တတ်အောင် ဖြစ်သည်။ စာတတ်ပါလျက်နှင့် စာမဖတ်လျှင် လေကားရှိနေပါလျက် မတက်သောသူ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ချင်း တက်လာပါမှ တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံး တက်လာပါမည်။ လေကား တရမ်းရမ်းနှင့် လမ်းသလားနေဖို့ လေကားဆင်ထားခြင်း မဟုတ်။ ကလေးတွေကို စာဖတ်ခန်းလုပ်ပေးခြင်း အားဖြင့် လေကားတက်တတ်အောင် ထူထောင်ပေးရပါလိမ့်မည်။ ဆရာ/ ဆရာမတို့ တာဝန်သည် စာဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြလျှင် ကျွန်တော်ကတော့ သဘောမတူနိုင်ပါ။ စာဖတ်ဝါသနာ ပါအောင် ထူထောင်ပေးရမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ကလေးတွေကို လူရာသွင်းကြပါစေသတည်း။

■

၂၀၀၄

ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်ပါ

'ခေါင်းဆောင်' ဟု ဆိုလိုက်လျှင် 'နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်'၊ 'တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင်'၊ 'မြို့နယ်ခေါင်းဆောင်' စသည်တို့ကို သွားပြီး မြင်ယောင်လိုက် ကြရစရာ အကြောင်းရှိနေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် နေရာတကာမှာ ခေါင်းဆောင် ရှိနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ပျော်ပွဲစားထွက်ကြရာ၌ပင် ခေါင်းဆောင် ရှိလာတတ်ကြသည်။ လူသုံး၊ လေးယောက်စုပြီး ပွဲလမ်းသဘင် သွားကြတော့မည်ဆိုလျှင် အမှတ်မထင် တစ်ယောက်ယောက်က ခေါင်းဆောင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတတ်သည်။

ထို့အတူ ကုန်သွယ်စီးပွားရေး လောကတွင်လည်း ခေါင်းဆောင်ပေါ်လာ တတ်စမြဲပင် ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိလုပ်ဆောင်နေသည့် ဘက္ကာတွင် မြင့်နိုင်သမျှ အမြင့်ဆုံး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟူသော ဆန္ဒဗြာန်ကို ချလိုက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

လူအုပ်စုနှင့် ပတ်သက်သော ရှုန်းရင်းဆန်ခတ် အခြေအနေ [illegible] ပေါ်လိုက်လျှင် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဝင် မသိလိုက်ရဘဲ [illegible] ခြွင်းစွာ အော်ဟစ်လှုံ့ဆော်လိုက်သော လူတစ်ယောက်ယောက် [illegible] သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ထိုသူပြောနိုင်းလိုက်သည်ကို [illegible] လိုက်လုပ်ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရကြပေလိမ့်မည်။ [illegible] အခြေခံရှိသော၊ အဆင်ခြင်ဉာဏ် နည်းသည် [illegible] ယောင်ပေ ယောင်ပေနှင့် လိုက်ပါ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းဆောင်မျိုးမှာ မြော်မြော်မြင်မြင် ခေါင်းဆောင်မျိုး မဟုတ်သောကြောင့် နောင်အခါ ခဏာရှိသွားပြန်တော့လည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတတ်သည်မှာလည်း ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော ခေါင်းဆောင်မျိုး အဖြစ်ကို လိုလားအပ်သည် မဟုတ်ကြောင်း အထူးပြောနေစရာ မလိုတော့ပါ။

နိုင်ငံတော် အစိုးရက 'စီးပွားရေး လွတ်လပ်ခွင့်' ပေးလိုက်ပြီဆိုသော အခါတွင်လည်း ထိုသို့သော အရေးပေါ် ခေါင်းဆောင်တွေ ထွက်လာလိုက်ကြသည်မှာ တရှန်းရှန်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကုမ္ပဏီဆိုတာတွေ၊ အင်တာပရိုက်စ်ဆိုတာတွေကို ရှောင်လို့ မလွတ်နိုင်အောင် တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှုတ်ချနေစရာမလို၊ အပြစ်တင် ဝေဖန်နေစရာ မလို။ သည်လိုပဲ ကိုယ့်အခွင့်အလမ်းကို အသုံးပြု၍ ကိုယ့်တက်လမ်းကို ထွင်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တကယ့်ကို ရေရှည်နိုင်နိုင်ခန့်ခန့် ကြီးပွားလိုသူများအဖို့မှာကား ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အရေးပေါ်ကြီးပွားရေးခေါင်းဆောင်များကို အားမကျမိရန် သတိထားဖို့ လိုမည်ဟု ထင်မိပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ထိုသို့သော ခေါင်းဆောင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို လိမ္မာရေးခြားရှိသော ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာစေရမည်ဟု နိုင်နိုင်မာမာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားရန် လိုမည် ထင်ပါသည်။

စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်

နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးဆိုသည်မှာ ခွဲခြား၍ ရနိုင်စကောင်းသည် မဟုတ်ကြောင်းကို လူတိုင်း သိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးတွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်း လိုအပ်ပါလျှင် စီးပွားရေး၌လည်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းများ လိုအပ်သည်ဆိုသော အဖြေမှာ အလိုလိုထွက်လာပေတော့သည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် အရည်အချင်းပြည့်ဝမှ တိုင်းပြည်ငြိမ်သက်အေးချမ်းနိုင်သည်ဆိုသောအချက်ကို လက်ခံရမည်ဆိုလျှင် စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်များ အရည်အချင်းပြည့်ဝမှသာလျှင် စီးပွားရေးတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး၍ လူအများ သက်သာချောင်ချိအောင် အရည်အချင်းပြည့်ဝသော စီးပွားရေးသမားများက လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟူသော အချက်ကို လက်ခံလိုက်မိပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသို့သော စီးပွားရေးသမားများကို လူအများ၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပါပေသည်ဟူသော ဆိုသော အဆိုကိုပါ လက်ခံကြရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်စင်စစ်အားဖြင့် သေချာလေ့လာကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါလျှင်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသော နိုင်ငံကြီးများတွင် စင်မြင့်ပေါ်က နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များသည် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများဟု ဆိုအပ်သော စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်များ၏ တိုက်တွန်းသွန်သင်မှုများကို အလေးဂရုပြုနေကြရသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိကြီးပွားရေးအတွက် ဘယ်စီးပွားရေး၊ ဘာလုပ်ငန်းကိုပဲ လုပ်နေသည်ဖြစ်စေ "ငါ ချမ်းသာရမည်"ဟူသော စိတ်ထားမျိုးကို ကျော်၍ "ငါသည် လူအများ၏ ချမ်းသာမှုကိုဆောင်သော စီးပွားရေးခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရမည်" ဟူသော မြင့်မားသည့် ရည်မှန်းချက်မျိုးကို အခိုင်အမာ နှလုံးပိုက်ထားသင့်ပါသည်။

ကုန်ထုတ်လုပ်မှု၊ ကုန်သွယ်ဖြန့်ချိမှုတို့ကို သေချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေလေ စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်၊ လူအများ၏ ခေါင်းဆောင်ဟူသော အချက်မှာ ပိုပြင်ထင်ရှားလာလေ ဖြစ်ပါသည်။

လူ့လောကကြီး တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းခွဲဝေ လုပ်ကိုင်မှုကလည်း ပိုမိုအသေးစိတ်လာရသည်။ လုပ်ငန်းများ အသေးစိတ် ခွဲဝေလုပ်ကိုင်ကြရပုံကို လျှောက်ပြီးရေးလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ဤဆောင်းပါး၏ မူလရည်ရွယ်ချက်ကိုပင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားလောက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လိုရင်းကိုသာ ပြောလိုက်ပါတော့မည်။

ကုန်ထုတ်လုပ်သူက ထုတ်လုပ်လိုက်ပါသည်။ သူက ဖြန့်ချိရေးကို ကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် စားသုံးသူ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်အောင် သူကိုယ်တိုင် မပို့နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဖြန့်ချိပေးသည့် လူတွေ ပေါ်လာရသည်။ ထိုကုန်စည်များကို စားသုံးသူများထံသို့ ရောက်သွားအောင် သယ်ဆောင်ပေးရသည့်အတွက် 'ကုန်သယ်' (ကုန်သည်) ဟု ခေါ်ထေသလားဟုပင် ကြံဆဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

ရပ်ရွာ မငြိမ်မသက်၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်သည့်အခါမျိုးတွင် ကျမှ ထိုသို့သော ကုန်သည်များ၏ ကျေးဇူး ထင်ရှားလာလေသည်။ တစ်မြို့နယ် တစ်ဒေသမှ ကုန်စည်များကို (အထူးသဖြင့် ဆန် စသည့် စားသောက်ကုန်များ တို့) ပြတ်လပ်နေသည့် ဒေသများသို့ ရောက်သွားအောင် ခက်ခဲ[illegible] စွန့်စွန့်စားစား သယ်ဆောင်ပေးကြပေသည်။ သူတို့၏ အမြတ်အစွန်း [illegible] ကျေးဇူးကို ရည်မျှော်၍ လုပ်ဆောင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု [illegible] သက်ဆိုင်ရာဒေသမှ လူအများမှာ သူတို့ကြောင့်ပင်လျှင် စားနပ်ရိက္ခာ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်ကို ကျေးဇူးတင်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အထက်အညာဒေသ တစ်ခုသော မြေကွက်တွင် စိုက်ပျိုးလိုက်သည့် စားတော်ပဲကို ရန်ကုန်မြို့ မိမိအိမ်ရှေ့သို့ နံနက်စောစော ရောက်လာပြီး ပဲပြုတ်ဟု အော်လိုက်သည်အထိ လုပ်ငန်းခွဲဝေမှုများကို ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုထိုသော ကုန်သည်တို့၏ ကျေးဇူးကို ဆင်ခြင်မိလောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ကုန်စည်များကို ချောမွေ့စွာ လည်ပတ်နေအောင် လုပ်ဆောင်ပေးနေသည့်သူများကို ခေါင်းဆောင်ဟု ခေါ်အပ်သည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့က ဝမ်းတစ်ထွာဟူသမျှနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလေသောကြောင့် ဝမ်းတစ်ထွာဟူသမျှတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဟုပင် ခေါ်နိုင်လောက်ပါပေသည်။

တကယ့်ခေါင်းဆောင်ကောင်း

ခေါင်းဆောင်ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'ခေါင်းဆောင်ကောင်း'၊ 'ခေါင်းဆောင်ဆိုး (ဝါ) ခေါင်းဆောင်ညံ့' ဟူသော အချက်က ကပ်ပြီးပါလာပြန်တော့သည်။

နိုင်ငံရေးတွင်တော့ ကိုယ်ကျိုးကို တစ်ချက်မျှ မကြည့်တော့ဘဲ မိမိ၏နောက်လိုက်ငယ်သား (ဝါ) မိမိကို ခေါင်းဆောင်တင်မြှောက်ထားသည့် ပြည်သူလူအများ၏ အကျိုးကျေးဇူးကိုသာလျှင် ရှေ့ရှုသော ခေါင်းဆောင်မျိုးကို ခေါင်းဆောင်ကောင်းဟု ခေါ်ကြကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထို့အတူ မိမိသြဇာတိက္ကမကြီးမားမှုကိုသာလျှင် မိမိ၏ အကျိုးကိုသာလျှင် ရှေ့ရှုသော သူမျိုးကို ခေါင်းဆောင်ဆိုးဟု ခေါ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားပြန်သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် စီးပွားရေးတွင်လည်း 'ခေါင်းဆောင်ကောင်း'၊ 'ခေါင်းဆောင်ညံ့' ကွဲပြားလာနိုင်သည်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကုန်သည်ဆိုသည်မှာ မြတ်ချင်စွန်းချင်လို့သာ လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးတွင် (တိုင်းပြည်အတွက် စေတနာသန့်သန့်နှင့် လုပ်သည်ဆိုဦးတော့၊ အာဏာရှိမှသာ လုပ်နိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့်) အာဏာရမှုကို ရှေ့ရှုကြရမြဲ ဖြစ်သည်။ မိမိအာဏာရမည်ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်ဘာဖြစ်နေနေ ထည့်မတွက်လျှင် ခေါင်းဆောင်ညံ့ (ဆိုး) ဖြစ်လာသကဲ့သို့ စီးပွားရေးသမားတို့သည်လည်း အများပြည်သူကို တစ်စက်မျှ မကြည့်တော့ဘဲ မိမိမြတ်ဖို့ စွန်းဖို့ကိုသာလျှင် အာရုံပြုနေမည်ဆိုပါက စီးပွားရေး ခေါင်းဆောင်ဆိုးသာ ဖြစ်လာပေတော့မည်။

အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သော ဥမာလေးကို ပြန်ပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။ ရပ်ရွာမငြိမ်မသက်ဖြစ်၍ စားနပ်ကုန်စည်များ မလည်မပတ်သောကြောင့် ပြတ်လပ်နေသည့်ဒေသသို့ စားကုန်သောက်ကုန်များ သွားရောက် ရောင်းချလိုက်လျှင် ဈေးကို ကြိုက်သလောက် တင်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း မရှောင်သာ မတိမ်းသာ လိုအပ်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုသမျှဈေးကို ပေးပြီး ဝယ်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင်မှ စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ စရိုက် ပေါ်လွင်လာနိုင်လေတော့သည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ စွန့်စွန့်စားစား ကုန်သွယ်ပေးသူဖြစ်သောကြောင့် အမြတ်အစွန်းကိုလည်း မြိုးမြိုးမြက်မြက် ယူလိုက်သည်မှာ မှန်ပါပေသည်။ သို့သော် အတိုင်းအတာဆိုသည်ကလည်း ရှိနေပေသေးသည်။ ယခု ခေတ်စားနေသည့် 'ရိုက်စား'ဆိုသည့် စကားလုံးအတိုင်း ရိုက်စားလိုက်သလို တစ်ဖက်သား စားသုံးသူများကို တစ်စက်ကလေး မညှာဘဲ ကိုယ်ကျိုးသက်သက်ကိုသာ ယူလိုက်မည်ဆိုလျှင်တော့ တကယ့် ခေါင်းဆောင်ညံ့ ဖြစ်တော့မည်မှာ သေချာနေပါလေပြီ။ စင်စစ် ထိုသို့သော သူမျိုးမှာလည်း ကြီးမြင့်သော စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာရန် မလွယ်လှပါ။ ထိုသို့သော သူမျိုးသည် မိမိ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မှစ၍ လက်အောက်ငယ်သားများ အပေါ်ပါ အခွင့်သာလျှင် သာသလို ရိုက်စားချင်သည့် အကျင့်ဆိုးကြီး ပါနေသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် အထီးကျန် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားတတ်ကြပေသည်။

တကယ့်ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်လိုလျှင် 'ငါသည် ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ယောက် မုချဖြစ်ရမည်' ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ချထားသင့်ပါသည်။ ပထမအဆင့်မှာ 'ရလေလိုလေ' တရိပ်ရိပ်တက်လာတတ်သော လောဘကို သတိတရ လှည့်လှည့်ကြည့်ပြီး ဖက်သတ်နိုင်ဖို့ လိုမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတို့၏ ဆိုရိုးစကားလေးတစ်ခု ရှိပါသည်။ "လောကီ စီးပွားချမ်းသာမှုကို ရှာတော့မည်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ သေမှာ မဟုတ်ဘေ [illegible] သကဲ့သို့ သဘောထားပြီး ဝီရိယစိုက်ထုတ်ကြသည်။ လောကုတ္တရာ [illegible] အရေးကို ရှေးရှုလျှက် တရားအားထုတ် ကျင့်ကြံတော့မည်ဆိုလျှင် [illegible] ယနေ့မနက်ဖြန် သေရတော့မည်ကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တကြား [illegible] မည်" ဟူသော စကားဖြစ်ပါသည်။

'ရလေလိုလေ' လောဘက ဘယ်လောက်ပင် တတ် [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထင်ရှားလှသည့် အချက်တစ်ခုမှာ ကိုယ်သေတော့ ဘာမျှ ယူသွားနိုင်တော့သည်မဟုတ်။ တစ်ပြားနှစ်ပြားတန် ပစ္စည်းကလေးများကိုပင် သိမ်းတတ်ဆည်းတတ်ကြစေကာမူ ကိုယ့်အလောင်းကြီးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွှင့်ပစ်ကြတော့မည်သာ ဖြစ်သည်ဟူသော သတိတရားမျိုးနှင့် မတော်လောဘ (ဝိသမလောဘ) မျိုးကို အရှိန်သတ်သင့်ပါသည်။

နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ လူအများ၏ အကျိုးကို အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းထမ်းဆောင်မည်ဟူသော ပရဟိတစိတ်ဓာတ်မျိုးသို့ တက်လှမ်းနိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

မကြာသေးမီက 'သာယာဝတီ အောင်ရှင်' ပြုစုသော 'လင်းခေးဦးထွန်းမြင့်'၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ရပါသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ဗာဂျီးနီးယားဆေးရွက်ကို သူမို့လို့ 'ကြံကြံစည်စည်' စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပထမဆုံး စိုက်ပျိုးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အကူအညီပေးနိုင်သူ မတွေ့၊ အကြံတောင်းရမည့်သူမရှိ၊ မိမိတစ်ကိုယ်တော်တည်း အခက်အခဲ လှိုင်းတံပိုးတွေကြားထဲတွင် ကူးခတ်ရုန်းကန်ခဲ့ပုံကို ဖတ်ကြည့်ရသောအခါ တကယ့်ကို ချီးကျူးအပ်သော ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။

ကျွန်တော် ပဓာနထားပြီး ပြောချင်သည်က ထိုဖွဲ့သတ္တိလောက်မျှကိုသာ ပြောချင်သည် မဟုတ်ပါ။ ဗာဂျီးနီးယား ဆေးရွက်ကို စိုက်ပျိုးဖို့ စိတ်ကူးပေါ်ပေါက်လာသည့် စေတနာကို ပြောလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူက ရန်ကုန်ဒလဘက်မှာ ဆန်စက်လုပ်ငန်းကို လုပ်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် လပ်ခေးမှ သူ့ဦးရီးတော်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျေးလက်တောင်သူများ ဆင်းရဲလှကြောင်း ဆေးစိုက်တောင်သူများမှာလည်း ပင်ပန်းသလောက် အရာမထင်အရိုးပေါ်အရေတင် မသေရုံလောက်သာ စားနေရကြောင်း ပြောပြရာတွင် သူကိုယ်တိုင် လင်းခေးဘက်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး လိုက်သွားသည်။ တွေ့လိုက်ရသည်က သူ့ဦးရီးတော် ပြောသည်ထက်ပင် ဆိုးနေသေးသည်။ ထိုထိုသောတောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားတို့ကို သနားကြင်နာလှသည်နှင့် ဆေးစိုက်တောင်သူတို့၏ အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းနိုင်လောက်သည့် ဗာဂျီးနီးယားဆေးစိုက်ပျိုးမှုကို စိတ်ကူးပေါက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းအခြေခံကိုက လူအများ၏ အစီးအပွားကို ဆောင်အံ့ဟူသော စေတနာ ဖြစ်နေပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တကယ်အောင်မြင်လာသောအခါတွင်လည်း ဆေးစိုက်တောင်သူများမှာ အကျိုးခံစားကြရပါသည်။

ထိုသို့သော လင်းခေးဦးထွန်းမြင့်နှင့် ထိုသို့သော ဟသ်ာတဦးမြတို့လို စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်ကြီး နှစ်ဦး ပေါင်းမိလိုက်ကြသောအခါ ဗာဂျီးနီးယားဆေးစိုက်ခင်းမှာ ဟသ်ာတ၊ ပခုက္ကူစသော နယ်များသို့ထိအောင် ခရီးဆန့်သွားလေတော့သည်။ စာပေဖွံ့ဖြိုးရေး ပညာဖွံ့ဖြိုးရေးတို့တွင် ကျပ်ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ ပဒေသာပင် လှူခဲ့သော ပခုက္ကူ ဦးအုန်းဖေ၏ ဗာဂျီးနီးယားဆေးပေါင်းဖိုမှ ဆေးရွက်များသည် 'လင်းခေး ဦးထွန်းမြင့်'၏ မျိုးစေ့များတွင် အခြေခံခဲ့ကြောင်း သတိရလိုက်မိမည်ဆိုလျှင် လင်းခေးဦးထွန်းမြင့်ကိုလည်းကောင်း၊ စီးပွားရေး အမြင်ကျယ်လှသော ဟသ်ာတဦးမြကိုလည်းကောင်း 'စီးပွားရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးများ' ဟု ခေါ်ဆိုလိုက်ပါပေသည်။

ယခုအခါတွင် စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌ တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားနေကြသော လူငယ်များကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် သူတို့ကလေးတွေကို အလွန် အားကိုးမျှော်မှန်းခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မေတ္တာစကားနှင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ငါ ချမ်းသာရမည်ဟူသော စိတ်နှင့် မကြိုးစားပါနှင့်၊ ငါဟာ မုချ စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟူသော စိတ်နှင့် ကြိုးစားကြပါ။ လူလည်း ချမ်းသာပါလိမ့်မည်။ အများလည်း ဝပါလိမ့်မည်။ သမိုင်းလည်း လှပါလိမ့်မည်။

ထူးချွန်သော စီးပွားရေးခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြပါစေသတည်း။

■

၂၀၀၄

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဦးနောက် စိန်ခေါ်မှု

ကျွန်တော့်အား ပြည်ပ အသံလွှင့်ဌာနများက 'အင်တာဗျူး' လုပ်တတ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာ၊ စာရေးဆရာဖြစ်သည်ကို သိနေကြသည့်အားလျော်စွာ နိုင်ငံရေးနှင့် စပ်ဆိုင်သော မေးခွန်းများကို မေးလေ့ မရှိကြပါ။ ပညာရေး၊ လူငယ်ရေးရာ၊ စာပေရေးရာကိစ္စများကိုသာ မေးလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ်တတ်အားသမျှ ပြေပြစ်ရလည်အောင် ပြန်လည်ဖြေကြားပေးခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရက်ချိန်းယင်မတောင်း "ခုပဲ မေးနိုင်ပါတယ်" ဟုပြောပြီး ဗိုစ်ထိုင်တည်း ပြီးအောင်ဖြေလိုက်လေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဧည့်သည်ရောက်နေခိုက်ဆိုလျှင် ဧည့်သည်အား လက်ကာပြထားပြီး ချက်ချင်း ဖြေလိုက်မိတတ်ပါသည်။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် တစ်ကြိမ်တွင်တော့ဖြင့် စိတ်ဆတ်မိသလိုလိုဖြစ်သွားမိလိုက်ပါသည်။ သူ့အမေးနှင့် ကျွန်တော့်အဖြေကို တင်ပြလိုက်ချင်ပါသည်။

မေး – နောက် မေးချင်တာလေး တစ်ခုက မြန်မာကျောင်းသားတွေဟာ စာသင်ယူလေ့ရှိရင် ဆရာပြောတာကိုပဲ သေချာနားထောင်တယ်။ သင်တာကိုပဲ ယူတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အနောက်နိုင်ငံသားဆရာတစ်ချို့က မြန်မာကျောင်းသားတွေကို စဉ်းစားဝေဖန်မှု နည်းတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။ အိုင်ကျူ (I.Q) ဉာဏ်ရည်

နိမ့်တယ်ဆိုတာမျိုး ဝေဖန်တတ်တယ်။ ဆရာဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ။

ဖြေ – ဉာဏ်ရည်နိမ့်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သဘောမတူနိုင်ပါဘူး။ မြန်မာ ကျောင်းသားလူငယ်လေးတွေက ဆရာရဲ့ သင်ကြားချက်ကို စောဒကတက်မှုနည်းတယ်ဆိုတာကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကလဲ ကျွန်တော်တို့ အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုကိုကဆရာသမားကို ဘုရားနဲ့တောင် တစ်ဂိုဏ်းတည်းထားပြီးရှိသေကြရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဆရာကို စောဒကတက်မှုနည်းနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ဖက်သားကို အားနာတတ်တဲ့ မြန်မာတို့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကလဲတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါနေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်တစ်ဖက်သတ် နာယူခြင်း ဖြစ်လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သင်ကြားမှုစနစ်အပေါ်မှာလဲ အတော်လေးတည်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဉာဏ်ရည်နိမ့်တယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ကမှ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။ မျိုးချစ်စိတ်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ပြောတယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ပါဘူး။ သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ပြီး တွက်ကြည့်လိုက်ရင် အရှေ့တောင်အာရှမှာမြန်မာကို မီခဲ့တဲ့ လူမျိုးနဲ့ တိုင်းပြည် ရှိခဲ့ဖူးသလားဆိုတဲ့မေးခွန်းပါပဲ။ မြန်မာကို မီခဲ့တဲ့ လက်နက်နိုင်ငံတော် ရှိခဲ့ဖူးပါသလားဆိုတာကို ပြန်တွက်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ လက်နက်နိုင်ငံဆိုတာကြောင့် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးမှာသာလျှင် လွှမ်းကဲခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်လဲပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ဗိသုကာပညာရပ်တွေမှာ မြန်မာကို မီတာမရှိသလောက်ပါပဲ။ နောက်ပြီး ကိုယ်နဲ့ သင့်လျော်တဲ့အနုပညာရပ်ကိုဆိုရင် ဘယ်သူ့ အနုပညာကိုမှ ယူငင် သုံးစွဲဖို့ဝန်မလေးခဲ့ပါဘူး။ ဥပမာ ယိုးဒယား အက၊ ယိုးဒယား [illegible]ယိုးဒယား တေးသွား ဆိုတာတွေကို ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်။ဒီလို သဘောထားကြီးရင့်ခြင်း၊ မိမိယဉ်ကျေးမှုကို ဘောင်ခတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မထားခြင်းဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

ဒီထက် ပိုပြောလိုက်ရရင် အရှေ့တောင်အာရှမှာ မြန်မာစာပေကို မီတဲ့ နိုင်ငံရှိတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ တချို့ နိုင်ငံတွေရဲ့ စာပေတွေကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်က တစ်ဆင့် ဖတ်ရှုဖူးပါတယ်။ မြန်မာစာပေလောက် ပြီးပြီးပြက်ပြက်ရှိတာကို အလွန် တွေ့ရခဲပါတယ်။ ရှိပါတယ်ဆိုရင်လဲ အရေအတွက် အလွန်နည်းတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။

အဲဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့။ L.C.C.I ဆိုတဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲ မြန်မာပြည်မှာ ပေါ်လာတာ မကြာသေးပါဘူး။ ဘာတွေသင်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အတော်လေးကိုခက်ခဲတဲ့ စာမေးပွဲဆိုတာကို သိရပါတယ်။ အဲဒါကို အောင်မြင်ကြတဲ့ မြန်မာတွေ နည်းရော လား။ ပြည်တွင်းမှာ ရွှေတံဆိပ်ရကြတဲ့ပြင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဆုရကြတဲ့ သူတွေတောင် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်တူမလေး တစ်ယောက်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဒုတိယရတာကြောင့် စကောလားရှစ်ရပြီး မလေးရှားမှာ သင်တန်းဆက်နေရတယ်။ နောက်နှစ်ဆိုရင် အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ကို သွားရမယ်။ အဲဒီလူမျိုးကို အိုင်ကျူနိမ့်တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်မလား။ တစ်ခုတော့ဖြတ်ပြီး မေးလိုက်ပါရစေ။ ခင်ဗျား အခု ဘယ်နိုင်ငံ က ပြောနေတာလဲ။

(မေးသူ) – ---------- နိုင်ငံကပါ ဆရာ။

(ဖြေသူ) – ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ရောက် နေတာ၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား အဲဒီလူမျိုးတွေအောက် အိုင်ကျူ နိမ့်တယ်လို့ ထင်ပါသလား။

(မေးသူ) – ဟာ ... ဆရာ။

(ဖြေသူ) – ကောင်းပြီ၊ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတဲ့ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေကတော့ အိုင်ကျူ ခင်ဗျားအောက် နိမ့်တယ်လို့များ ထင်ပါသလား။

(မေးသူ) – ဟာ ... ဆရာ။

မြန်မာ ကျောင်းသားလေးများသည် အမေးအမြန်း မရှိ ဆရာပြောသမျှ

ကို လက်ခံသည်ဟူသော စကား၊ ဉာဏ်ရည်နိမ့်သည်ဟူသော စကားမှာ လုံးဝ မှားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ မှားခြင်းမှားလျှင် သင်ပြပို့ချမှု စနစ် မှားနေခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ကျွန်တော် အလယ်တန်းပြဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တက္ကသိုလ်ဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့နောက် 'ဝိုင်းသင်' ကျူရှင်ဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

တက္ကသိုလ်တွင် သင်ရသောအခါတွင်လည်း မေးမြန်း ဆွေးနွေးခွင့် ပေးလိုက်လျှင် မေးလိုက်ကြသမှ တော်ရုံ တန်ရုံဆရာဆိုလျှင် ချွေးပြန်လောက် ပါသည်။ ကျွန်တော် မပြန်ခဲ့ပါ။ သူတို့မေးနိုင်သည်ကို ကြိုတင်ဆင်ခြင်ထား သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာတစ်ခု ပြပါမည်။ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုသဘော တရားကို သင်နေပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ ဖာတ်လမ်းသဘော၊ အတက်အကျ သဘောကို သင်ကြားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ထပြီး မေးပါသည်။

မေး – ဆရာက ဒီသဘောတရားတွေကို သင်နေတာ တော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါတွေကို သိပေမဲ့ ရုပ်တည်ချက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။

ဖြေ – ဟ ... အဲဒါတွေက ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ငါက ဝတ္ထုသဘောတရားကို သင်နေတာပဲ။

မေး – အဲဒီလိုဆိုရင် ဆရာ့သဘောတရားတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ ဆရာ။

ဖြေ – ဟ ... အဲဒီလိုဆိုရင် အလီပေါင်းတွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ နှစ်ငါးလီ တစ်ဆယ်ဆိုပါတော့ အဲဒီ အလီပေါင်းဟာ ဘယ်ဘက်က ရပ်တည်နေသလဲ။ အရင်းရှင် ဘက်ကလား။ ပစ္စည်းမဲ့ဘက်ကလား။ အရင်းရှင်က မြှောက်လို့ နှစ် ငါးလီ ဆယ့်တစ်ဖြစ်ချင်လို့ ရတာမှ မဟုတ်ပဲ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆရာဘဝတွင် ထိုကဲ့သို့ ကြုံရသလို ဆယ်တန်း ဝိုင်းက ကောင်လေးတွေကိုလည်း ကြုံရပါသည်။ မေးခွင့်ပေးလိုက်လျှင် မေးလိုက်ကြသမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ မေးစဉ်က ချွေးမပြန်ခဲ့သော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချွေးပြန်ခဲ့ရပါသည်။ "ဆရာ ... မြင့်မိုရ်တောင်ဆိုတာ တကယ်ရှိသလား" ဆိုတာမျိုးတွေပါ စုံနေပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ "ဟဲ့ ... ခွေးကောင်တွေ ဒီအတိုင်း ငါကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်း မသိဘာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေကို လျှောက်ပေးနေရင် နှစ်ပေါက်သည့်ထိအောင် သင်ခန်းစာကုန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး'' ဟု စကားစ သတ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။

''စာသင်တယ်ဆိုတာ စိတ်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ စာသာ တတ်ပြီး စိတ်မတတ်ရင် ပညာတတ် လူပေါကြီးတွေပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့'' ဟူသော စကားကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ပြောမိတတ်ပါသည်။ ဆရာက သင်ပေးခြင်းထက် တပည့်ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားကြည့်မိအောင် တိုက်တွန်းခြင်းက ပိုကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြလျှင် သင်ခန်းစာကိုပါ မမေ့နိုင်အောင် မှတ်မိသွားသောကြောင့် ပိုလို့ပင် ကောင်းသေးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ 'အိုင်းစတိုင်း' တို့လို ပညာပါရမီ ကြီးရင့်သူများ ကျောင်းစာသင်ခန်းတွင် လူညံ့များ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်မှာ သူတစ်ပါး ပြောပြသည်ကို နားထောင် မှတ်သားနေခြင်းထက် မိမိကိုယ်တိုင် စဉ်းစားနေရသည်ကို ပိုမို နှစ်သက်သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာပါသည်။

နောက် ပြဿနာတစ်ခုက စာမေးပွဲ၊ 'ဝန်မပါလဲ ပွဲမဖြစ်၊ ဝန်ပါလဲ ပွဲစိတ်ညစ်' ဟူသော စကားကဲ့သို့ စာမေးပွဲဆိုတာကလည်း 'မရှိမကောင်း။ ရှိမကောင်း' ဖြစ်နေပြန်သည်။ စာမေးပွဲ အဆင့်ကောင်းဖို့ အလွတ်ကျက်၊ အလွတ်မှတ် လုပ်နေရင်း တကယ်တတ်ဖို့ ဆိုသည့်အချက်ကို မျက်ခြေပြတ်သွားပါလေတော့သည်။ အာဂုံကျက်မှတ်ရသော ဘုန်းတော်ကြီးများ စာသင်ကြားမှုစနစ်မှာပင် ပစ္စက္ခုစနစ်မှာ စာမေးပွဲကို ပဓာနမထားတော့ဘဲ အတတ်သင်သောနည်းကို အားပြုထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ယခုအခါတွင်တော့ဖြင့် ကျောင်းသားများ ခေါင်းထဲတွင် စာမေးပွဲ၊ စာမေးပွဲ ဟူသော စကားလုံးသာ ရှိနေတော့သည်။ ပညာဟူသော အချက်ကို မျက်ခြေပြတ်နေကြလေပြီ။ ကျူရှင်ဆရာတွေကလည်း သင်္ချာလို ဘာသာရပ်မျိုးကအစ အလွတ်မှတ်မိနေအောင်သာ ကြိုးစားသင်ပေးနေကြတော့သည်။ ဆယ်တန်းတွင် အမှတ်ကောင်းကောင်း ရခဲ့သော ကျောင်းသားတွေကို နည်းပြ (Guide) အဖြစ် ထားလိုက်ကြပြန်သည်။ နည်းပြကိုယ်တိုင်ကလည်း တကယ်တတ်လာခဲ့သည် မဟုတ်။ အလွတ်ကျက်ပြီး မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သက်ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားက စာတွေကို အလွတ်ရ၊ မရ နားထောင် စစ်ဆေးပေးနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ကျောင်းသားများသည် ဦးနှောက်၏ မှတ်ဉာဏ်ပိုင်းကိုသာ အသုံးပြုလျက် စဉ်းစားဉာဏ်ပိုင်းကို လှစ်ပစ်ထားသည်ဟု ဆိုရပါတော့မည်။ စာတတ်သော်လည်း စိတ်မတတ်

သည့်အဖြစ်၊ မှတ်သားတတ်သော်လည်း ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် မစဉ်းစားတတ်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်လာနေကြသည်ဟု ထင်မိသည်။ ''အရှေ့အနောက်သိချင်၊ တို့အိမ်လိုက်ခဲ့'' ဟူသော ဟာသစကားလို ကိုယ့်အိမ်ရောက်မှ ဘုရားစင်ကို ကြည့်ပြီး အရှေ့အနောက် ပြောတတ်တာမျိုး ဖြစ်နေမည်လားဟု ထင်စားမိနေသည်။ အိမ်ပြင် ထွက်လိုက်လျှင် အရှေ့အနောက်ကို မပြောတတ်တော့ပြီ။

တကယ်ဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေက တော်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတွေက ညံ့နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ကျောင်းသားအများစုမှာ ''ကျောင်းစာကလွဲလျှင် အလွန် ဉာဏ်ကောင်းသည်'' ဟုသာ ပြောလိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ကမ္ဘာ့ဘောလုံးပွဲအကြောင်းကို ပြောမလား၊ ကာရာအိုကေ အကြောင်းကို ပြောမလား။ ကွန်ပျူတာဂိမ်းအကြောင်းကို ပြောမလား၊ ကျွန်တော်တို့ထက် အများကြီးသာသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သူတို့ဦးနှောက်ကို အသုံးချတတ်အောင် ကျွန်တော်တို့က လမ်းကြောင်းတည့်ပေးလိုက်ဖို့သာ လိုပါသည်။

ထိုလမ်းကြောင်း တည့်နည်းကို ကျွန်တော် စမ်းသပ်ဖူးပါသည်။ အောင်မြင်ပါသည်။ ဆိုကြပါစို့ –

ပင်ရင်း မြန်မာစကားပြေထဲက စာတစ်ပုဒ်ကို ကျောင်းသားအားလုံးအား ဖတ်ကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ အတန်းထဲမှာ ဖတ်ပြဖို့ မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဖတ်ကြည့်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖတ်ပြီးလျှင် ထိုစာအကြောင်းကို မေးမည်ဟုတော့ သတိပေးထားလိုက်သည်။ အားလုံး ဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့မှ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်ချင်းကို နာမည်ခေါ် မေးသည်။ မေးပုံက –

''ကိုင်း . . . အဲဒီ စာတစ်ပုဒ်လုံးမှာ စာရေးဆရာ ပြောချင်တဲ့ ပဓာန အာဘော်ကို အတိုချုံးပြောစမ်း''

သူတို့ပြောတာ နည်းနည်းပါးပါး တိမ်းကောင်း တိမ်းတတ်ပါသည်။ များသောအားဖြင့် အဖြေမှန်ကြပါသည်။ ထိုသို့ ပဓာနအာဘော် မှန်သွားလိုက်သောအခါ ဆက်မေးပါသည်။

''ကောင်းပြီ စာရေးဆရာက သူ့အာဘော် သူ့အဆို မှန်တန်ကြောင်း ဘယ်လို အကျိုးကြောင်းပြသလဲ''

များသောအားဖြင့် ခဏလောက် စဉ်းစားကြရပါသည်။ [illegible] တစ်ယောက်ချင်း ကွဲလွဲကြသည်များလည်း ရှိပါသည်။ သူတို့ချင်း [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြင်ခုံခွင့် ပေးထားလိုက်ရသည်လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ နောက်ထပ် –

"စာရေးသူက သူ့အကြောင်းပြချက် မှန်ကန်ကြောင်း သာဓက အထောက်အထားအဖြစ် ဘာတွေကို ပြသလဲ"

အထက်တွင် ပြောခဲ့သည်မှာ ကျိုးကြောင်းပြ စာပေများအတွက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ရသစာပေကျတော့ –

"ဒီစာကို ဖတ်ရတော့ ဘယ်လိုရသတွေကို ခံစားရသလဲ။ ဘယ်နေရာတွေမှာ ခံစားရသလဲ၊ ဘယ်ရသက ဦးဆောင်သလဲ၊ အဲဒီရသကိုပေါ်အောင် ဘယ်လို ရေးဖွဲ့ထားသလဲ" ဆိုတာမျိုးတွေကို သူတို့ဘာသာ စဉ်းစားနိုင်းပါသည်။ တကယ် စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့ တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ 'ဦးနှောက်စိန်ခေါ်ခြင်း' ကို မြန်မာကလေးငယ်များ နှောက်တွန့်လှေ့မရှိကြပါ။ အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ပေးလိုက်လျှင် သူတို့ဦးနှောက်က ပိုလို့ထက်မြက်လာသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အလေ့အကျင့် လုပ်ပေးဖို့သာ လိုအပ်ပါသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ကို အားပေးသလို ဦးနှောက်လက်ဝှေ့ပွဲ လုပ်ပေးဖို့ လိုသည်ဟု ထင်ပါသည်။

မြန်မာကျောင်းသားငယ်များ၏ ဉာဏ်ရည်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိမ်ငယ်စိတ် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူးပါ။

■

၂၀၀၄

ကြုံသလို ဟောခဲ့ရတဲ့ ပွဲများ

၁၉၇၉–၈၀ လောက်ကစပြီး ကျွန်တော် စာပေဟောပြောပွဲစင်များသို့ ပျော်ပျော်ကြီး လိုက်လံဟောပြောခဲ့သည်။ ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်ခဲ့မိ။ တစ်ခါတစ်ရံ ညအိမ်ပြန်ရောက်၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်ထွက်၊ မနက် အိမ်ပြန်ရောက်၊ ညဘက်မှာ နောက်တစ်မြို့။ ဤသို့လျှင် တရကြမ်း ပြေးလွှား ဟောပြောခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့တည်း နေ့ပွဲညပွဲ သုံးပွဲဆက်ပြီး ဟောရသည်ကို ကြုံခဲ့ဖူးလေသည်။

ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သည့် ဟောပြောပွဲလေး နှစ်ခုအကြောင်းကို တပည့်တပန်းများအား မကြာခဏ ပြန်ပြောမိသည်။

၁၉၈၁၊ ဒီဇင်ဘာ စာဆိုတော်ရာသီက ဖြစ်သည်။ ကျုံပျော်မြို့ စာပေဟောပြောပွဲပါပဲ။ မြသန်းတင့်၊ လင်းယုန်မောင်မောင်နှင့် ကျွန်တော် သုံးယောက်သား ခရီးထွက်ခဲ့ရသည်။ ကျုံပျော်ပြီးလျှင် ဓနုဖြူသို့ ဆက်ရမည်။ ကျုံပျော်ကတော့ ချောချောမောမော လုလုပပပါပဲ။ မချောမောတော့သည်က ဓနုဖြူ ဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသောက်ပြီး ဓနုဖြူသို့ ဆက်ကြသည်။ ကျုံပျော်က စာပေလုပ်သားတွေက တက်တက်ကြွကြွ ဓနုဖြူထိအောင် လိုက်လာကြသည်။ ချောချောမောမော ရောက်သွားကြသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်လို့ ခုထက်တိုင်မသိ၊ သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ် [illegible] အာဏာပိုင်များက စာပေဟောပြောပွဲလုပ်ခွင့် မပြုနိုင်ဟု တာ[illegible] သည်။ စာပေလုပ်သားတွေခမျာမျာလည်း ဟိုပြေးရ ဒီပြေး[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရန်ကုန်ပဲ ပြန်ရမလား။ ကျုံပျော်ပဲ ပြန်အိပ်ရမလား အကြောင်းကြောင်းပဲ စောင့်နေကြရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုံပျော်စာပေလုပ်သားများနှင့် မနုဖြူစာပေသမားတို့ ကွမ်းတစ်ယာ ရေတစ်မှုတ် မပါဘဲ ဗလာပွဲခင်းပြီး ငိုချင်းကြီး ချရလေတော့သည်။

စကားအဖြစ် တင်စားပြီး ဟာသဖေါက်သည်ဟု မထင်ပါနှင့်။ တကယ် ငိုကြတာပါ။ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ဝင် ကျောင်းဆရာရင့်မာကြီးလုပ်နေပြီး မရှက်နိုင်ဘဲ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး မျက်နှာအုပ်လျက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုရင်း ကျွန်တော်တို့အား ထိုင်ကန်တော့ တောင်းပန်သည်ကို ယခုတိုင် မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်အောင် မှတ်မိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ သည်အတိုင်း ငိုင်လို့သာ ကြည့်နေရတော့သည်။

အားလုံး လက်လျှော့ပြီး ပြန်ကြတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ လက်မလျှော့သည့် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ သူက ကျုံပျော်စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းလုပ်သား ဉက္ကဋ္ဌ။

"ဒီမှာ မဖြစ်ရင် ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဟောပြောပွဲလုပ်မယ် ဆရာ။ ဆရာတို့ကသာ လိုက်ပြီးဟောပေးပါ။ ကျွန်တော့်ရွာမှာတော့ ကျွန်တော့် သဘောပါပဲ"

မြသန်းတင့်က –

"ခင်ဗျားတို့ရွာက ဘာရွာလဲ၊ ဘယ်လောက်ဝေးလဲ"

"သက်ကယ်ကျင်းရွာပါ ဆရာ။ မဝေးပါဘူး။ ကားနဲ့သွားရင် ၂ နာရီ ၃ နာရီပါပဲ။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ လိုက်ခဲ့ကြပါ ဆရာ။ ဆရာတို့အတွက် လိုလေးသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပေးပါ့မယ်။ ကျေးလက်ဖြစ်လေတော့ စာပေမျက်စိ မပွင့်တာကြောင့် ဆရာတို့ကို တောင်းပန်ရတာပါ"

မြသန်းတင့်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လင်းယုန်မောင်မောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်၊ မြသန်းတင့်ကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။

စာနယ်ဇင်းဆရာက –

"အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ရွာကို လိုက်ခဲ့ပေးပါ"

မနုဖြူ ကျုံပျော်စာပေသမားတွေကလည်း –

"လိုက်သွားလိုက်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ လိုက်ခဲ့ပါမယ်"

ဤသို့ဖြင့် ကုန်ကား ခပ်သေးသေးတစ်စီးနှင့် ခရီးနှင်ကြရပြန်တော့

သည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် တင်ထားပေးသောကြောင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် 'နိဗ္ဗာန်ရွာ' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော်က ကားဆရာကို "ဟေ့ ရပ်စမ်း ခဏရပ်စမ်း" ဆိုလိုက်တော့ ကားဆရာကလည်း အလန့်တကြား ရပ်လိုက်သည်။ အားလုံးက "ဘာဖြစ်တာလဲ" ပေါ့။

ကျွန်တော်က ကျုံပျော်စာပေလုပ်သား ကောင်လေးကို –

"ဟေ့ ကောင်လေး လာစမ်းကွာ" ဆိုပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး ပြေးသွားသည်။ 'နိဗ္ဗာန်ရွာ' စာတန်းက နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုး။ ကင်မရာသမားလေးကလည်း အပြေးအလွှား လိုက်လာရှာသည်။ "ဒီဆိုင်းဘုတ်နဲ့ ငါ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးစမ်းကွာ" ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဟန်ကျပန်ကျ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတော့ မြသန်းတင့်နှင့် လင်းယုန်မောင်မောင်က နောက်ကလိုက်လာကြပြီး လင်းယုန်ကြီးက –

"ခင်ဗျားက နိဗ္ဗာန် တော်တော်ရောက်ချင်နေတာကိုး။ ဓာတ်ပုံထဲ ရောက်ရရင် တော်ပြီပေါ့လေ။ ဒါဖြင့်လဲ ဒီမှာပဲနေခဲ့တော့ ကျုပ်တို့ သွားတော့မယ်"

"မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီရွာက အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျားရဲ့ ဇာတိရွာလေ။ တမင်လာဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ"

ဒီတော့မှ မြသန်းတင့်က –

"ဟုတ်သားပဲ။ ကျုပ်တို့လဲ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ဦးမယ်"

အောင်သင်း၊ လင်းယုန်မောင်မောင်၊ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်လာခဲ့တော့ သက်ကယ်ကျင်းရွာသို့ ဆောင်းတွင်း ညနေ ၅ နာရီ မှောင်ရီပျိုးစတွင် ရောက်သွားသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် နားနေကြ နိုက်တွင်တော့ စာနယ်ဇင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဟိုလူခေါ်၊ ဒီလူခိုင်း၊ တဒိုင်းဒိုင်း လှုပ်ရှားနေသည်။ ည ၇ နာရီလောက်ရောက်တော့ ထမင်းပွဲရှေ့မှောက်၊ ကြက်သားဟင်းဆီပြန်၊ ဟင်းရည်သောက်နှင့် အသင့်ရောက်လာသည်။

စားသောက်ပြီး ၇ နာရီခွဲ ၈ နာရီလောက်တွင် စာပေဟောပြောရန် ပွဲခင်းကြီးသဘင်ဘက် သုံးယောက်သား ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

ရွာပြင်ဘက် လယ်ကွင်းထဲတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော စင်မြင့်မှာ အမြင့်သုံးလေးပေခန့်၊ အကျယ်က အလျား ၇ ပေ အနံ ၅ ပေခန့် လေးတိုင်စင် ကလေး။ တိုင် ၄ တိုင်တွင် ဘက်ထရီမီး နှစ်ပေချောင်းတွေ ချိတ်လို့ ကာလို့။ ပရိသတ်က ၁၀၀ ကျော်ကျော်လောက် ရှိမည်၊ စောင်ကိုယ်စီ ခြုံလိုက်ကြလို့။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လည်း စင်မြင့်တစ်ဖက်စွန်းတွင် စီတန်းထားသည့် ကုလားထိုင်သုံးလုံးတွင် ခန့်ညားစွာ နေရာယူလိုက်သည်။

လင်းယုန်ကြီးက ပွဲဦး စထွက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဆောင်းလေ၏ ဒဏ်ကို ငုတ်တုပ်ကြီး ခံနေကြရသည်။ ကြာတော့ ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ပြီ။ စင်နောက်ဘက်ကို ဆင်းလာခဲ့ပြီး အသင့်ရှိနေသော ကောက်ရိုးပုံပြန့်ကြဲတွင် အသာကွေးပြီး ကောက်ရိုးတွေနှင့် ကိုယ်ကို ထွေးထားလိုက်သည်။ ကလေးတွေက ကောက်ရိုးပုံတွင် လာပြီး ပြေးလွှားခုန်ပေါက်လုပ်ကြသောကြောင့် လူကို တက်နင်းမိမည်စိုး၍ 'ဟဲ့ . . . ဖော့' နှင့် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် လုပ်လိုက်မှ 'လူကြီးဟ' ဆိုပြီး ထွက်သွားကြသည်။

လင်းယုန်ကြီးက သတင်းစာအတွေ့အကြုံကို ပြောသည်။ ပရိသတ်က မတုန်မလှုပ်၊ ကျောက်ရုပ်။ သည်လိုနှင့် သူ့ဟောပြောချက် နိဂုံးချုပ်ခါနီးလောက်ကျတော့ ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီတွင်ကပ်နေသော ကောက်ရိုးမျှင်တွေကို ပွတ်သပ်ချရင်း စင်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ မြသန်းတင့်က –

"ခင်ဗျား ဘယ်ထွက်သွားလိုက်တာလဲ"

" ချမ်းလွန်းလို့ဗျာ – စင်နောက်ဘက်က ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ ကောက်ရိုးနဲ့ ထွေးပြီး ကွေးနေတာ၊ နွေးတယ်ဗျ"

"ခင်ဗျား တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့လူ"

ပြောရင်းက ရယ်လိုက်သေးသည်။

ခဏရှိတော့ လင်းယုန်ကြီး နိဂုံးချုပ်သွားသည်။ ပရိသတ်က လက်ခုပ်

ဩဘာပေးလိုက်သေးသည်။ ရင်ချောင်သက်သာသွားလို့ ပေးလေသလား မသိ။

မြသန်းတင့် စားပွဲနား သွားရပ်လိုက်သည်။ သူလည်း မားတောင်ကို ကျော်ပြီး မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးသည်။ သို့သော် ထင်တိုင်း ပေါက်သည် မဟုတ်။ ခဏရှိတော့ လင်းယုန်ကြီး ဘာလိုလို ညာလိုလိုနှင့် စင်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ မြသန်းတင့်လည်း တော်သင့်စွာ ကြိုးစားဟော ပြောပြီး နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ ဩဘာလက်ခုပ်သံပါပဲ။

မြသန်းတင့်က ကျွန်တော့်ကို –

"ကိုယ့်လူရေ – အာဝဇ္ဇန်းကိုသာ အားကိုးပေရော့။ ခင်ဗျားစာပေ သဘောတရားတွေ အလင်္ကာတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့"

ကျွန်တော်က မြသန်းတင့်ကို ကုလားထိုင်မှာ ချန်ထားခဲ့ပြီး စားပွဲနား ဆီသို့ အားတင်းပြီး ချဉ်းကပ်သွားသည်။ စပြီးနိဒါန်းပျိုးလိုက်ပုံက –

"အားလုံးကို ခုလိုတွေ့ရ ဟောပြောရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ လေတသွေးသွေးနဲ့ အေးတာကတော့ မသက်သာလှဘူး။ ခင်ဗျားတို့က စောင်လေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ဖိမ်ကျကျ နားထောင်နိုင်ကြတယ်။ ရှေ့က ဟောသွားတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ စင်ပေါ်မှာ ရေခဲချောင်းထောင်ထားသလို ပျော်ပြီးရင်း ပျော်ရင်းပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ စင်နောက်ဘက်က ကောက်ရိုးပုံမှာ ကောက်ရိုးနဲ့ထွေးပြီး နွေးနေခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ခင်ဗျားတို့ မွေးထားတဲ့ မျောက်လောင်းကလေးတွေက ဟိုတက်ဒီဆင်း ကမြင်းကြတာ လူကို နင်းမိမှာစိုးလို့ တဟဲ့ဟဲ့ လုပ်နေရတယ်"

ပရိသတ် သဘောကျစွာ ရယ်မောကြသည်။

ထို့နောက် မြသန်းတင့် ညွှန်ကြားလိုက်သလို ဘာစာပေသဘောတရား တွေကိုမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ရှေးခေတ် ကဗျာ လင်္ကာကလေးတွေ ရွတ်ပြ လိုက်၊ အရသာကို ရှင်းပြလိုက် လုပ်နေရာက အသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ်သား လောက်က နှုတ်တက်အာဂုံရလာသည့် လင်္ကာကြီးတွေ လှစ်ခနဲ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဦးပုည၏ 'နွားတစ်ကောင်လုံး အသုံးချပုံ' နှင့် လယ်တီဆရာတော်ကြီး ၏ အမဲသားရှောင်ကြဉ်ရေး 'နွားမေတ္တာစာ' ဖြစ်သည်။ ဒီလင်္ကာကြီး... ကျွန်တော် တမင်ကျက်မှတ်သည် မဟုတ်။ အရသာရှိ၍ ခဏခဏ ... ဖတ်သောကြောင့် အလွတ်ရနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"သောင်းခွင်ဒီပေ၊ ဤလူ့မြေတွင်၊ အခြေလေးရ ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူသုံးရန်ကို၊ အတန်သာ ရကြသည်။ ဥဿဘနွားများမှာ၊ သုံးစားရန် အဖြာဖြာ၊ ပဒေသာဉာဏ်၊ နွားတစ်ကောင်အသုံး၊ စာကုံးကာ ပြန်လိုက်မည်။

"ထွန်ရန် တိုက်ရန်၊ အတန်တန်နှင့်၊ အမြန်အနှေး၊ အဝေးအနီး၊ ခရီးတို ရှည်၊ စီးသည်တစ်သွယ်၊ စပါးနယ် ပြောင်းနယ်၊ နှမ်းနယ် ဆီပွတ်၊ သစ်စွပ် ဝန်တင်၊ နွားနို့ကင်နှင့်၊ ဒိန်ချဉ် ဒိန်ခဲ၊ တနဲ ထောပတ်၊ စပ်၍ မလိုင်၊ သုံးနိုင် တိုင်း အနည်းနည်း၊ နောက်ချီး(ချေး)ကို မီးဖုတ်၊ အိုးလုပ်သည် တစ်ခါ၊ နောက်ချီး(ချေး)ပြာကို၊ လယ်မှာလည်းချ၊ အုံးအောင်ထသည်။ ကမ္ဗလာရပ်၊ ချုပ်၍တစ်ထွေ၊ ထိုနွားသေလျှင်၊ အရေကိုထားအုံး(ဦး)၊ မသုံးပါသေး၊ အသွေးအသား၊ ခြားနားအောင်ကင်၊ ကျပ်တင်ကြော်ချက်၊ သရက်ရွက် ဆောင်းထပ်၊ ကျောက်ကပ်နှလုံး ..."

ဒါတွေကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျအောင် အဖိအဖော့နဲ့ ရွတ်ပြလိုက်သောအခါ ပရိသတ် သဘောတွေ့စ ပြုလာသည်။ ရယ်ကြ မောကြ ပြုလာကြသည်။

"အပေါ်ဖုံး သားရေကို၊ ခွေလိုခွေ၊ လိပ်လိုလိပ်၊ အိပ်လိုအိပ်၊ ခင်းလို ခင်း၊ အိုးလုပ်ရင်း လူထိုင်၊ ခိုင်နိုင်မျှ ဆောက်အိတ်၊ ဖိတ်ပိတ်မိန်း အိုးစည်၊ မြည်နိုင်သမျှ မုံသာ၊ ဆိုင်းဆရာမှာ၊ ပူနာတာ ပုံတော၊ ပတ်ကလေးတွေ၊ သားရေ မြည်သံ၊ ကျန်လေသည့် ပတ်မကြီး၊ တီးလိုက်လျှင် ထီးဖေ့၊ သုံး၍ မယုတ်၊ တုတ်ပလုတ် တုန်မြုန်း၊ ဖြောမှာလည်း သုံးရသည်"

ဒါတွေကို သံနေသံထားနှင့် ရွတ်ပြလိုက်တော့ ပရိသတ်ကလည်း သဘောကျလှသည်။ ဦးပုည၏ စာတွေကလည်း ရွှင်လှမြူးလှသည် မဟုတ်လား။

"မြီးဆံမှာ ကျောင်းသား၊ ငှက်ခါး ချိုး ခါ၊ ထောင်စရာ ပုတပ်၊ နွား မြီးကွင်းကို တွင်းဝမှာ တပ်၊ ဖျတ်ခနဲ မိငြား၊ နွားကျောင်းသားတို့၊ စားရလျှင် အငြိုးပြေ၊ ကျန်လေသည့် အမြီးဟာကို၊ မီးတွင်းမိန်းမ၊ နို့မရ၍၊ သားက တစာစာ၊ မာတာကြုလို့၊ နို့ရည်မလိုက်၊ ရှိသည်ခိုက်တွင်၊ ပြောလိုက်မည် အပြီး၊ သည်နွားမြီးကို၊ မီးဖုတ်ချက်ချင်း၊ တောက်တောက်စင်း၍၊ ဟင်းခါး လည်း ချက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်နှင့်၊ နို့မြက်မိန်းမ၊ သောက်လိုက်ရလျှင်၊ နို့လုံး ရွှင်သည် ..."

ဒီနေရာရောက်တော့ ကျွန်တော်က ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ–

"ဟင်းခါးလည်း ချက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်နှင့်၊ နို့မြက်မိန်းမ၊ သောက်ရ လိုက်လျှင်၊ နို့လုံးရွှင်သည် ... သူ့လင်စို့တော့ မကုန်တည်း"

ဟု ရတုရွတ်သလို သံရှည်ဆွဲပြီး ချလိုက်တော့ ဝါးခနဲ ပွဲကျသည် ပေါ့ ခင်ဗျာ။ သည်နောက်မှာတော့ –

"အဲဒီလို ဦးပုညက ရေးခဲ့ပေမဲ့၊ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး ကတော့ နွားတွေကို သနားတော်မူရှာတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ပြည်လုံးမှာ နွားသားမစားရေး ကရုဏာစစ်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲတော်မူခဲ့ရှာတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ တိုက်ပွဲလက်ကြိုးက"

ဒီနေရာရောက်တော့ ကျွန်တော့်အသံကလည်း ပြောင်းသွားရပြီပေါ့။

"လူတို့လို တီတီတာတာ၊ မပြောတတ်ရှာကြလို့၊ ငုတ်တုတ်သာ မပြန်လှန်၊ ပြုသမျှခံရသည်၊ ဌာန်ကရိုဏ်းပြတ်သား နွတ်လျှာများ တတ်အား လျှင်၊ နွားတို့က ဆိုရန်၊ ခွင့်ရှိသည် အမှန်မှာ၊ မြန်မာနှင့်ကုလား၊ နှစ်ပြည် ထောင်တိုင်းသားတို့၊ ဖြစ်ပွားရင်းတွက်တာ၊ ငါတို့မှာ သေတ္တု၊ အကုန်လုံး စုချေသည်၊ သူတို့ဘေး သူတို့ဘိုး၊ သူတို့နွယ်တရိုး၊ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံး၊ သူတို့တိုင်မဆုံး၊ တို့တစ်တွေပုခုံးမှာ၊ မီးဟုန်းဟုန်းထမတတ်၊ တို့လုံ့လတို့ စွမ်းအန်တို့ အပန်းခံနိုင်လို့၊ ဆန်စပါးပြောင်းနှမ်း၊ ဘူးခရမ်းဆဲအမျိုး၊ မြေပြင်လုံး မောက်ဖြိုးအောင်၊ တိုးတက်သည့် ဘဏ္ဍာနှင့်၊ လိုရာတိုင်းပြည့်စုံ၊ ကုံလုံကြ အသီးသီး၊ ကျောင်းကြီးဆောက် ဘုရားတယ်(တည်)၊ တစ်တိုင်းလုံး ကြွယ်သည်မှာ၊ ဘယ်သူက အရင်းဟု၊ စဉ်းစားဖွယ်မရှိ၊ ထင်အလင်းသိပါ လျက်၊ သတိပင် မမြော်၊ ကျေးဇူးပင် မပေါ်၊ စိတ်အချော် တိမ်းပါ၊ မိတ်မတော် စိမ်းကားလျက်၊ တို့အသား တို့အသဲ၊ တို့အဆီရွှဲရွှဲကို၊ ထမင်းပွဲ အလယ် အနင့်သားတယ်(တည်)ပြီးလျှင်၊ ရယ်ကာပြုံးကာ၊ အရသာခံစား၊ လင်မယား တစ်တွေ၊ မြူးကြသည့်အနေမှာ၊ စားရက်ပေ့ သူတို့ကိုယ်၊ မြိုရက်ပေ့ သူ့ခံတွင်း တို့လုပ်သည့် ထမင်းကို၊ တို့ဟင်းလျာအသားနှင့်၊ စားကြသည့်ဖြစ်နဲ့၊ တို့အသဲ နာလိုက်ကဲ့"

ဒါတွေကို ရွတ်တော့ အသံတွေ ဌာန်တွေကို တစ်မျိုးပြောင်းသွားရ သည်။ ရင်ထုမနာ ကရုဏာသံပေါ်အောင် ရွတ်ရသည်။ 'စိတ်အချော် တိမ်းပါ၊ မိတ်မတော် စိမ်းကားလျက်' ဆိုသည့် နေရာမျိုးတွေမှာ အဖိအဖော့ အနိမ့် အငင်လေးတွေ မသိမသာ ထည့်သွားရသည်။

ပရိသတ်က ငြိမ်လို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။

*

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်လိုနှင့်ပင် ဟောပြောမှု နိဂုံးချုပ်လိုက်တော့ ဩဘာလက်ခုပ်သံတွေ ပေါ်လာသည်။ ဟောပြောနေစဉ်အတွင်းကပင် မြသန်းတင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မရှိတော့ပြီ။ လင်းယုန်မောင်မောင်လည်း မရှိ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်က တည်းအိမ်ပြန်၍ ကွေးကာပ်ပြီး အနွေးဓာတ်ယူနေကြလောက်ပြီပေါ့။ စင်ပေါ်က ဆင်းလာလိုက်မှတော့ ကိုမြသန်းကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဂျာကင်အကျီက ကောက်ရိုးမျှင်တွေကို သပ်ချနေသည်။ ကျွန်တော်က–

"ခင်ဗျား တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့လူပဲ"

သူက ရယ်မောလိုက်ရင်း –

"ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကောက်ရိုးက တကယ်ကို နွေးတာ"

ဒီလိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ဒါယကာ စာနယ်ဇင်းဆရာကြီးအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လင်းယုန်ကြီးကတော့ မေ့နေလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းတော့ ခမောက်စုဘူတာဘက်သို့ လှမ်းခဲ့ကြရသည်။ ထိုဘူတာမှပင် ပုသိမ်က ထွက်လာမည့် မီးရထားကို စောင့်ပြီး စီးကြရမည်။ ၉ နာရီခွဲ ၁၀ နာရီလောက်တွင် ရောက်တတ်သည်ဟု ပြောသည်။ ခမောက်စုကလည်း ဟသာ်တနှင့် မဝေးလှပါ။ သို့သော် 'ရထားသဘော၊ ကိုယ်ကစော'ဟု ရှေးလူကြီးများ ပြောသည့်စကားအတိုင်း သက်ကယ်ကျင်းမှ ခပ်စောစော ထွက်လာခဲ့ရာ ခမောက်စုဘူတာသို့ ၈ နာရီလောက်တွင် ရောက်သွားကြသည်။

ဘူတာရောက်လို့ ခရီးသည် ထိုင်ခုံလေးများတွင် နားနားနေနေ ထိုင်မိကြတော့ သက်ကယ်ကျင်း ဆရာကြီးက မရွှံ့မရဲ ရှဲ/–ကျပ်တန်လေးတစ်ချပ်ကို မြသန်းတင့်အား လှမ်းပေးသည်။ မြသန်းတင့်က နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်ရင်း –

"ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ပေးတာလဲ"

"ဆရာတို့ ခရီးစရိတ်အတွက်ပါ။ လက်မှတ်ကတော့ ယူပြီးပါပြီ"

မြသန်းတင့်က လက်ကာပြီး ငြင်းလိုက်တော့ –

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ ... ဆရာတို့လမ်းမှာ လက်ဖက်ရည်လေးဘာလေး ..."

"မလိုဘူး ... မလိုဘူး ပြန်ယူသွား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ ... ယူသွားစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်

လိုက်မပို့နိုင်လို့"

"မလိုဘူး ... မလိုဘူး၊ နေပစေ"

ကျွန်တော်က ရယ်ချင်နေရင်းက အသာစောင့်ကြည့်နေသည်။ စာနယ်ဇင်းဆရာက နောက်ထပ်ပြီး ယူဖို့ တောင်းပန်တော့ မြသန်းတင့် မျက်နှာကြီး နီလာပြီး –

"မယူပါဘူးဆိုနေမှ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပေးရင် ကျုပ် စိတ်ဆိုးသိမ့်မယ်"

ဟိုလူ ကုပ်ပြီး ငြိမ်သွားတော့မှ မြသန်းတင့်က –

"ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ရတာ နေပြည်က ကားကို ငှားခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ ထမင်းလဲ ကျွေးရတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာရန်ပုံငွေရှိလို့လဲ။ ကိုယ့်ရွာသူရွာသားတွေကို နားမျက်စိပွင့်အောင်၊ စာပေဟောပြောပွဲဆိုတာ မြင်ဖူးကြားဖူးအောင် လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မယူရက်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့လဲ ရန်ကုန်ဆိုတော့ ဝေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ တော်ကြာ ပြန်ရောက်တော့မှာ။ ဒါကြောင့်ပါ"

ထိုအခါတွင်မှ လင်းယုန်မောင်မောင် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘယ်သွားနေသည်ကို မသိလိုက်ရ၊ သူ့အကျင့်က ရောက်လေရာတွင် ဟိုသွား ဒီလျှောက် သဝေထိုးတတ်သည်။ တွေ့ရာလူနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ရယ်ကာမောကာ စကားမပြည် ပြောတတ် ဆိုတတ်သည်။ ပင်ကိုစိတ်ရင်းကောင်းပြီး သည်းခံတတ်သူဖြစ်လေတော့ လူတိုင်းကလည်း ခင်ကြသည်။ အချို့ဒေသများသို့ ခရီးသွားတန်လွှဲဆိုသလို ရောက်သွားရင်း တစ်လကိုးသီတင်း နားရင်းနေပြီး စာရေးနေတတ်သည်။

ကျွန်တော် ကျိုက္ကလိကို ရောက်သွားတော့ ဒေသခံ စာဝါသနာအိုးလူငယ်လေးများက သူ့အကြောင်းကို ပြောပြကာ လွမ်းမိကြကြောင်း ပြောသေးသည်။ လွမ်းရုံသာမက ချစ်ဦးညို၊ အဏ္ဏဝါစိုးမိုး၊ မောင်ပေါ်ထွန်းတို့နှင့်အတူ ကျိုက္ကလိရောက်သွားတော့ စာပေလူငယ်များက 'ရမ္မာ' ဆိုသည့် ကျောက်တောင်ကျွန်းသို့ မော်တော်နှင့် အပျင်းပြေခရီး လိုက်ပို့ပေးသည်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု၌ 'လင်းယုန်မောင်မောင်' ဟူသော ကမ္ပည်းမှတ်တမ်း ထိုးထားသည်ကိုပင် ပြလိုက်သေးသည်။ ထိုကမ္ပည်းကျောက်တုံးကြီးအနီးမှာပင် ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နားနေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့သော လင်းယုန်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဘယ်တွေကို ရောက်ခဲ့သေးသည် မသိ။ သူက–

"စာပေဟောပြောပွဲလေးတစ်ခု စီစဉ်ထားခဲ့ပြီ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြသန်းတင့်က ဆတ်ခနဲ အံ့အားသင့်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း –

''ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ တော်ကြာ ရထားလာတော့မှာ။ ရွာထဲမှာလား။ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား နေရစ်ခဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ကိုအောင်သင်း ပြန်မယ်''

''ရထားမလာခင် ရထားစောင့်ရင်း ဟောပြောတာပေါ့''

''ခင်ဗျား အလွန်ကို ရှုပ်တဲ့လူ – ချက်ချင်းလူစုလို့ ရမလား။ ပွဲတစ်ခုဆိုတာ လွယ်လွယ်ဖြစ်တာအောက်မေ့နေသလား''

''လူစုပြီးသားပါ၊ အသင့်ဖြစ်နေပြီ''

မြသန်းတင့်ရော ကျွန်တော်ပါ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကြသည်။ သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်ရင်း ကိုမြသန်းက –

''ဘယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်လာပြန်ပြီလဲ''

''ဟိုမှာ''

သူ လက်ညှိုးထိုးပြရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရွာနှင့်မီးရထားလမ်းခြားနေသော စာသင်ကျောင်းအဆောက်အဦတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော လုံချည်စိမ်း အင်္ကျီဖြူနှင့် ကလေးတွေကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

''အဲဒီအလယ်တန်းကျောင်းကလေးမှာပဲ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့တွေ့လို့ စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဟိုမှာ ပြင်ဆင်နေကြပြီ''

မြသန်းတင့်က အလွန့်ကို စိတ်တိုသောအသံနှင့် –

''အဲဒီကလေးတွေကို ကျုပ် မဟောဖတ်ဘူး။ ခင်ဗျားဘာသာသွားဟော''

''ကျုပ်မှကလေးတွေကို မဟောတတ်ပဲ''

မြသန်းတင့်က ပို၍ စိတ်တိုလာကာ –

''ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လျှာရှည်ပြီး လုပ်လာရတာလဲ''

''ကိုအောင်သင်းပါသားပဲ။ သူ ဟောလိမ့်မပေါ့''

ရော . . . ခက်ကပြီ၊ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာလေပြီ။

မြသန်းတင့်က လင်းယုန်ကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အား –

''ကိုင်း . . . ကိုအောင်သင်း ရတယ်မဟုတ်လား''

''ရပါတယ် လုပ်ရမှာပေါ့။ သူက အာလွန်လျှာလွန်လုပ်လာခဲ့ပြီမဟုတ်လား''

''အေးပါဗျာ . . . လုပ်စမ်းပါ။ ဒီလူက ပေါင်းလို့သင်းလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လင်းယုန်တဲ့။ လဒလောက်တောင် ကျက်သရေမရှိဘူး''

''လင်းယုန်အစစ် ကိုယ့်လူရဲ့။ ဒါကြောင့် မျက်စိလဲ ရှင်၊ အကွက်လဲမြင်တာပေါ့''

မြသန်းတင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်ရလေတော့သည်။ ပြီးမှ –

''ကဲ– သွားကြစို့၊ ကျုပ်လဲ လိုက်ခဲ့ပါမယ်ဗျာ''

သို့နှင့် ကိုက် ၁၀၀ ကျော်ခန့်ဝေးသော ကျောင်းလေးဆီသို့ သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သက်ကယ်ကျင်း ဆရာကြီးကတော့ ကျုံ့ပျော်သွားရဦးမည်ဖြစ်၍ ရွာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ကျောင်းလေးရှေ့မှာ ပွဲခင်းပြင်ထားသည်။ ကျောင်းသားထိုင်ခုံ တန်းလျားများပေါ်တွင် ကျောင်းသားတွေက နေရာယူကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်ခု ချထားသည်။ ဘေးဘက်မှာတော့ ကုလားထိုင်တွေ တန်းစီပြီး ချထားလျက် ဆရာမလေးတွေက ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ စားပွဲနေရာသို့ ပို့လိုက်သည်။

မြသန်းတင့်က ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေကြသည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ထံလာပြီး –

''ဆရာ အေးအေးဆေးဆေး ဟောပြောပါ။ ဦးမြသန်းတင့် ပြောလိုက်လို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ ဒီကျောင်းမှာ ခမောက်စုဘူတာရုံပိုင်ရဲ့ သားလေးရှိနေတာမို့ သူ့ကို ရုံပိုင်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဟိုဘက်ဘူတာ မီးရထားထွက်လာပြီဆိုတာ သိရရင် လှမ်းပြီး လက်ပြဖို့ ပြောထားပါတယ်''

သို့နှင့် စာပေဟောပြောပွဲကို စပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ဟောပြောသည်က –

''မင်းတို့ ဒီကျောင်းမှာလာပြီး ပညာသင်ကြတယ်။ မင်းတို့သာ သင်ရတယ် မထင်နဲ့၊ တိရိစ္ဆာန်တွေလဲ သင်ရတာပဲ။ animal education လို့ ခေါ်တယ်။ အဆင့်နိမ့်သတ္တဝါတွေဖြစ်တဲ့ တီကောင်တို့ ပက်ကျိတို့ စတာတွေ[illegible]တော့ ပညာသင်ကြားမှု မရှိဘူး။ အဆင့်မြင့်လာတဲ့ ခွေးတွေ၊ ကြောင်[illegible]ငှက်တွေမှာဆိုရင် ပညာသင်ကြားမှု ရှိလာကြပြီ။ ကြောင်မကြီးက ကြောင်[illegible]တွေကို ကြွက်ချောင်းနည်း၊ ခုတ်နည်း ဖမ်းနည်းတွေကို သင်[illegible]ကြောင်မကြီးနဲ့ ကြောင်ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေကြတာ တွေ့[illegible] play way method လို့ ခေါ်တဲ့ 'ကစားရင်းပင် ပညာသင်' ဆိုတဲ့ [illegible]နည်းပဲ''

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤသို့ အစပျိုးပြီး ၄က်တွေ ပညာသင်ကြပုံ စသည်အားဖြင့် တိရစ္ဆာန်ပညာရေးတွေကို ပြောပြသည်။ ကလေးတွေကို ပြောရတာဆိုတော့ ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်အမူအရာ၊ အသံမြည်ပုံ တွန်ပုံတွေကိုပါ လုပ်ပြလိုက်တော့ ကလေးတွေသာမက ဆရာမလေးတွေပါ ရယ်ကြ မောကြ တသောသော ဖြစ်နေတော့သည်။

'အောင်သင်း၏ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာ' ဟူသော စာအုပ်ကလေးကို စာဖတ်သူ တွေ့ဖူးကောင်း တွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော ကျောင်းသားငယ်လေးများ ဟောပြောပွဲ အတွေ့အကြုံကြောင့် စိတ်ကူးပေါက်လာပြီး COMMERCE စာစောင်တွင် အခန်းဆက်ရေးရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ခမောက်စု ကလေးများကို ဟောပြောနေစဉ်မှာပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်နားကပ်လာပြီး –

''ဆရာ ... ရှုပိုင်က လုမ်းပြီး လက်ပြနေပြီ'' တဲ့။ ကျွန်တော်နိဂုံးချုပ်ရမည်။

''ဒီတော့ ပညာသင်တယ်ဆိုတာ ဘဝမှာ အသက်ရှည်ရှည် တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်ဖို့ သင်ကြရတာ။ ကြက်ကလေး၊ ၄က်ကလေး၊ ကြောင်လေးတွေမှာ ပညာသင်ဖို့ ပျင်းတယ်လို့ မရှိကြဘူး။ ပျော်နေတာပဲ။ လူမှာတော့ သူတို့လို မဟုတ်ဘူး။ ပညာတွေကလဲ မြင့်လာတယ်။ မှတ်ရသားရတာတွေလဲ များလာတယ်။ ဒါကြောင့် ပညာသင်ရတာ ပင်ပန်းတယ်။ ဒီတော့ ပျင်းလာတတ်တယ်။ လက်လျှော့ချင်လာတတ်တယ်။ မလျှော့နဲ့ ဖွဲကောင်းကောင်းနဲ့သင်ယူကြ။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာတော့ မိဘက သင်ပေးတာပဲ။ လူမှာတော့ဖြင့် ပညာတွေက မြင့်လာတာကြောင့် မိဘက ကုန်စင်အောင် သင်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မိဘကိုယ်စား သင်ကြားပေးရတဲ့ 'ဆရာ' ဆိုတဲ့ လူတန်းစား ပေါ်လာခဲ့ရတာ။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာရယ်လို့ အနန္တော အနန္တငါးပါးမှာ ဆရာကို ထည့်သွင်းထားခဲ့ကြတာ။ ဒါကြောင့် ဆရာမိဘကို ရိုသေသော၊ ပညာရည်မြင့်သော ကျောင်းသားလေးများ ဖြစ်ကြပါစေလို့ တိုက်တွန်း ဆုပေးရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်''

ကျောင်းသားတွေသာမက ဆရာ ဆရာမတွေကပါ ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးစွာ လက်ခုပ်တီး၍ ပွဲသိမ်းလိုက်ပါသည်။

ကျောင်းသားလေးတွေ ခုံတန်းတွေကို သယ်ကြ၊ မကြ၊ ကျောင်းတွင်း

www.burmeseclassic.com

သို့ ပြန်သွင်းကြစဉ် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည်း ဘူတာဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ မြသန်းတင့်က –

''ကောင်းတယ်ဗျာ၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ သိပ်အကွက်ဝင်တာပဲ''

''အကွက်ဝင်အောင် ဒီလင်းယုန်ကြီးက အကွက်မြင်ပြီး အကွက်ဆင်ခဲ့တာလေ''

''တော်စမ်းပါ၊ စွတ်ရွတ်ပြီးလုပ်ရင်း အကာန်းဆန်အိုးတိုးမိတာ''

''ကိုယ့်လူသာ မျက်မှန် ပုလင်းဖင်ကြီးနဲ့၊ ညဆိုရင် လူတွဲရပြီ''

မြသန်းတင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါလေတော့သည်။

အော် ... သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မရှိကြတော့ပြီ။

အောင်သင်း တစ်ယောက်သာ သူတို့ကို လွမ်းရင်း၊ ဆွေးရင်း၊ တွေးရင်း၊ ငေးရင်း၊ ရေးရင်းနှင့် ...။

■

၂-၈-၂၀၀၉

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်

(ရသစာတမ်းငယ်)

သည်အာရုံ သည်ခံစားမှုကို ကျွန်တော် ရနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ချီလို့ကြာခဲ့ပြီ။

လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်က ကျွန်တော် နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ၅ ရက် တစ်ပတ်ခန့်မျှ လဲနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရောဂါမျိုး မရှိခဲ့စဖူး။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ခေါင်းကိုက်တာကို မခံစားခဲ့စဖူးဟု ပြောပြသောအခါ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများက အံ့သြကြသည်။ ဤမျှထိအောင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က အဘောကောင်းလှသည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်က စိတ်အလိုကိုလိုက်ပြီး အနေအထိုင် အစားအသောက် မဆင်ခြင်သောကြောင့်သာလျှင် ထိုကဲ့သို့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေလောက်အောင် နာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ခေါ်ရလောက်အောင် ဆေးရုံတက်ရလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ခဲ့။ ဆေးခန်းသို့ သွား၍ ဆေးထိုး ဆေးစားလုပ်ပြီး နားနေရုံလောက်သာ လဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သားငယ်မြေးငယ်လေးများနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ကိုလည်း ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် သိပ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့အိပ်နေစဉ် သူတို့ရင်အုံကလေးတွေကိုလည်း သတိထားပြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ နှလုံးတလှုပ်လှုပ် ခုန်နေပုံကိုလည်း ချစ်ခင်စွာ၊ ကြင်နာစွာ ကြည့်နေခဲ့မိဖူးသည်။ အတူအိပ်လျှင်လည်း သူတို့ရင်အုံကလေးကို လက်နှင့်အုပ်ထားရင်း ဒိတ်ဒိတ်သံကို နာခံခဲ့ဖူးသည်။ ကြည်နူးခဲ့ဖူးသည်။

ယခု ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး စမ်းကြည့်သည်။ စမ်းလို့မတွေ့အောင် ဖြစ်နေသည်။ တွေ့ပြန်တော့လည်း ခပ်မျှင်းမျှင်း ခပ်ရွရွလေးသာ ရှိသည်။ သို့နှင့် စမ်းမနေတော့ဘဲ တစ်ဘက်ကို စောင်းပြီး အိပ်လိုက်တော့ နှလုံးခုန်သံကို ပီပီသသကြီးကြားလာရပြန်သည်။ နားထင်မှာ တိုးလာလိုက်သည့် သွေးက နားထဲသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်လာပြန်သည်ကို။ ခေါင်းအုံးနှင့် နားရွက်ကို အလိုက်သင့် ထားမိလေလေ နှလုံးခုန်သွေးတိုးသံက ကျယ်လာလေလေ ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ထိုသွေးတိုးသံကိုပဲ အာရုံပြုပြီးထားလိုက်သည်။

အလို – ထူးထူးဆန်းဆန်းပါကလား။ မှန်မှန်ကြီး ခုန်နေရင်းက –

၁ – ၂ – ၃ --- ၇ – ၈ – ၉ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာတတ်သည်။

အော် ... သူလည်း ... နှလုံးအိမ်လည်း ပင်ပန်းတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူမှာပေါ့လေဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။ နားပါစေ၊ သနားပါတယ်။

ဤသည်တွင်မှ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် နှလုံးအိမ်ကို အားနာခြင်း၊ သနားခြင်း ဖြစ်လာမိသည်။ ကျွန်တော် နားသော်လည်း သူ မနားရ၊ ကျွန်တော် အိပ်သော်လည်း သူ မအိပ်ရ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ကျွန်တော့်ထက် သူက ပိုလို့ ပင်ပန်းရှာသည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာဟု ဆိုလိုက်မိခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်တစ်သက်၊ သူ့တစ်သက်၊ ဘယ်သူ့တစ်သက်က ပိုကြီးသလဲ။

ဒါတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြန်သည်။

ကျွန်တော့်ကို သန္ဓေတည်စ သုံးလေးလ မတိုင်မီလောက်ကပင် မိခင်၏ နှလုံးနှင့် ချက်ကြိုးသွယ်ပြီး လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ သူ့လှုပ်ရှားမှု အပေါ်တွင် ကျွန်တော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်ဆောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ အဲသည်နောက် ကိုးလဆယ်လခန့်ရှိမှ ဤနေ့ ဤရက်တွင် ... 'မာတာမိခင် ဖွားသန့်စင်သည် အမည်သညာ ခေါ်စရာကား မောင်အောင်သင်း၊ အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှည်စေသော' ဟု ဇာတာကမ္ပည်း တင်နိုင်ခဲ့သည်။ သည်တော့ သည်နှလုံးအိမ်က ကျွန်တော့်ထက် လေးငါးခြောက်လ အသက်ကြီးနေသည်ကိုးဟု ခံစားမိသည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးပေါ့။

သည်လိုစဉ်းစားနေရင်း – ကျွန်တော့်နားထဲတွင် မြည်နေသော ဒိတ်ဒိတ်သံကို နာခံနေရင်း အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်ကို အံ့သြရင်း၊ မိုးရေများ ကျေးဇူးတင်ရင်း ချစ်လာမိပြန်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်သော်လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော၊ ကျွန်တော် နားသော်လည်း မနားရရှာသော၊ မမွေးမီကာလကစပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရှာသော အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်ကို တစိမ့်စိမ့် ကျေးဇူးတင်လာမိပြန်သည်။ နားထင်ရင်းမှ နားတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် ဒိတ်ဒိတ် သံကို ကျေးဇူးတင်စိတ်နှင့် နားစိုက်မိလာပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်သည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို စောင့်ရှောက် နေသည်။ သူ့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်မျက်စိ မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်နား ကြားရသည်၊ ကျွန်တော့်နှာခေါင်း အနံ့ရသည်။ အားလုံး– အားလုံးသော အာရုံတွေကို ခံစားရသည်။ သည်ဟာတွေ အားလုံးထက် ပိုသည်က ကျွန်တော် တွေးနိုင်သည်၊ ကြံနိုင်သည်၊ စဉ်းစားဝေဖန်မှု ပြုနိုင်သည်။ စာတွေကို ဖတ်နိုင် သည်။ ပညာရှိတို့ ဆိုသမျှကို ကြားနာနိုင်သည်။ သည်ဟာတွေရဲ့ ရင်းမြစ် ကျေးဇူးရှင်ကို တွက်လိုက်တော့ အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်ကို မထေမဲ့မြင် မကြာခဏ ပြုခဲ့ မိသည်။

အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည်။

တည်ဆောက်ရုံမျှမက တည်တံ့အောင်လည်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထိမိနိုက်မိရှိလျှင် သွေးကိုလွှတ်ပြီး မာကျောစေလျက် ပြင်ပပိုးမွှား မဝင်နိုင်အောင် အနာဖေးဖြစ်စေခဲ့တတ်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုအနာ ဖေးကို ခွာချင်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် မိုက်မဲသော ညီလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အစ်ကိုကြီးကတော့ တစ်ခါဖူးမျှ ဝတ္တရားမပျက်ခဲ့။

ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးမကြိုက်တာတွေကို စားတတ်သည်၊ သောက် တတ်သည်။ အစ်ကိုကြီးမှာ မကြာခဏ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် အစ်ကိုကြီးက မငြိုငြင်ခဲ့။ တတ်အားသမျှ မနားမနေ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေ သည်သာ။

ဤသို့ စဉ်းစားလေလေ အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်ကို ကျေးဇူးတင်လေလေ ဖြစ်မိသည်။

ထို့ပြင် အစ်ကိုကြီး ဖန်တီးပေးခဲ့သော၊ ယနေ့တိုင်လည်း စောင့်ရှောက် ပေးနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေသည်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကြောင့်သာလျှင်၊ ဤဦးနှောက်ကြောင့်သာလျှင် ဤသို့သော ကျိုးသင့် ကြောင်းသင့်တရားတွေကို ဆင်ခြင်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော် ကျေးဇူးမဲ့စကားဆိုလို့ သင့်ပါမည်လား။

သို့သော် အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်သည် တစ်နေ့တွင်တော့ဖြင့် ရပ်နားရ တော့မည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ အိုမင်းပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းတရားကြောင့်ဖြစ်စေ ရပ်နားရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခွဲရမည့်နေ့အတွက် ကျွန်တော် အသင့်ပြင်ထားပါသည်။ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ခွဲခွာရန် အသင့်ပြင်ထားနေမိပါသည်။ ထိုအခါတွင် –

"အစ်ကိုကြီးနှလုံးအိမ်– လိုက်မလာခဲ့ပါတော့နှင့်– ကျွန်တော်တစ်ကိုယ် တည်း လောကဓာတ်ကြီးတစ်ခွင်မှာ ဘာမှပြန်မဖြစ်တော့တဲ့၊ ဘာမှမရှိတော့ တဲ့အနေကို ရောက်သွားပါတော့မည်" ဟု နှုတ်ဆက်သွားချင်ပါသည်။

■

၁၉–၁၀–၂၀၀၉

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မစ္စတာနှင့် မောင်မှိုင်း

ကျွန်တော် ကလေးဘဝ စာဖတ်တတ်စကပင်လျှင် မစ္စတာမောင်မှိုင်းဟူသော နာမည်ကို သိနေခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် 'ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်' 'တိုးတက်ရေးဂျာနယ်' စသည်တို့ ရောက်လာတတ်သောကြောင့် ကလေးဘဝ ဂျာနယ်တွေကို ဟိုလှန်ဒီလှန် အရုပ်ကြည့်ရင်း တွေ့ရသည်။ 'မစ္စတာ' ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်တွေ၏ နာမည်အသုံးအစွဲ ဖြစ်သည်ကိုလည်း ဝိုးတိုးဝါးတား သိနေသည်။ သို့သော် မစ္စတာကို သုံးလိုက်လျှင် 'ဦး' 'မောင်' စသော မြန်မာစကားလုံးများကို ဖြုတ်လေ့ရှိကြသည်။ ဆိုကြပါစို့-'မစ္စတာအောင်သင်း' ဆိုတာမျိုးပေါ့။ 'မစ္စတာမောင်မှိုင်း' ကိုတော့ 'မစ္စတာမှိုင်း' ဟု မဆိုဘဲ 'မစ္စတာ' ရော 'မောင်' ပါ သုံးထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာမှုအရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါ။ သူရေးသောစာကို ဖတ်သည်မှမဟုတ်ပဲ။ ဖတ်လျှင်လည်း ဘာမှုနားလည်မည် မဟုတ်။

သည်နောက်မှာတော့ 'ရသေ့ကြီး မစ္စတာမောင်မှိုင်း' ဟူသော ကလောင်နာမည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကြေးစည်ကလေး လက်ထဲမှာ ဆွဲမြှောက်ထားသော ရသေ့ရုပ် ကာတွန်းကလေးကလည်း ပါသေးသည်။ ကျွန်တော် ရယ်ချင်မိသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်မိသည်။ 'ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ' 'သုမေဓာရှင်ရသေ့' ဆိုတာမျိုးတွေကို နားရည်ဝခဲ့သောကြောင့် ရသေ့ကြီးလည်းဆိုသေး၊ မစ္စတာလည်း တပ်ထားလိုက်သေးဆိုတော့ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် အရေးမကြီးပါ။ သူ့စာကို ဖတ်နိုင်သည်မှ မဟုတ်ပဲ။

သည်နောက်မှာတော့ဖြင့် ကျွန်တော့်ဖခင်က တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် 'သခင်' တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်မို့ ဒီးဒုတ်၊ တိုးတက်ရေးဂျာနယ်တို့ပြင် 'ကြေးကြော်သံ' စာစောင်တွေပါ အိမ်တွင် တွေ့လာရတတ်သည်။ 'သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း' ဖြစ်လာပြန်ပါလေပြီ။ သို့သော် သူ့စာတွေကို ဖတ်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့သေးပါ။ လူကြီးတွေသာ ဖတ်ကြသောစာဟု အောက်မေ့ခဲ့ပါသည်။

သည်နောက် လေး - ငါး - ခြောက်တန်းလောက်ရောက်လာလေတော့ 'ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း' ဆိုသည်ကို မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် ရိုသေစိတ် ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့စာတွေကိုတော့ ဖတ်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့၊ ဖတ်လျှင်လည်း နားလည် သုံးသပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနှင့် ကျွန်တော် အတူသွား အတူလာ နေလာခဲ့ရလေသည်။

ဆရာကြီးနှင့် အတူသွား အတူလာဟူ၍ ဆိုလိုက်သောကြောင့် အထင်မကြီးလိုက်ပါလေနှင့်။ ရှေ့ဆက်ဖတ်တော့ သိလာပါလိမ့်မည်။

ဖြစ်ပုံက သည်လိုပါ။

*

၁၉၄၅ ခု ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးပြီးဆုံးကာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ပြန်ဝင်လာသော အခါတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော် စသည်အားဖြင့် လွတ်လပ်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားတိုက်ပွဲဝင်ကြသော အဖွဲ့အစည်းတွေ အလျှိုလျှို ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုထိုသော အဖွဲ့အစည်းများ ပေါင်းစည်းထားသော 'ဖဆပလ' အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ပေါ်လာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း။ ကျွန်တော်တို့ တောင်တွင်းကြီးမြို့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစ်ကို ဦးအောင်သန်း။ ကျွန်တော်က တောင်တွင်းကြီး ဖဆပလအဖွဲ့၏ ဖျာလိပ် ခွေးမောင်း တောက်တိုမယ်ရ ရဲဘော်လေး အောင်သင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သည်နောက်မှာတော့ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုကြီး အနံ့အပြား [illegible] ပေါက်လာသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပြည်သူ့ရဲဘော် (ရဲဘော်[illegible]) [illegible] ထောင်သွင်း အကျဉ်းထားမှုကို ခံရ။ သရက်ထောင်ရောက်သွား[illegible] နိုဝင်ဘာလောက်တွင် ထောင်ဖောက်ပြေး၊ ရေနံချောင်းသို့[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို အစိုးရက ပြန်သိမ်းပြီးသည်နှင့် လေယာဉ်နှင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာ၊ ဦးအောင်သန်းအိမ်တွင် သောင်တင်နေပါလေတော့သည်။ ဦးအောင်သန်းက တောင်တွင်းကြီး ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟု ခေါ်လေ့ရှိရာ သေသွားသည်အထိ နှုတ်ကျိုးပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟုသာ ခေါ်လေ့ ပြောလေ့ ရှိခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်သန်းက ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဖြစ်နေသည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့က ရဲဘော်ဖြူများ သိမ်းပိုက်ထားဆဲဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော်က ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်သန်းအိမ်မှာပဲ သောင်တင်နေ ရသည်။

သည်အခိုက်မှာပင် ဖဆပလအတွင်း စိတ်ဝမ်းကွဲကြသောကြောင့် 'ပမညတ' ဆိုတာတွေ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဦးအောင်သန်းလည်း ဖဆပလမှ ထွက်လိုက်ပြီး 'ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဦး' ဆိုတာကို ဖွဲ့စည်းလုပ်ဆောင် သည်။ ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဦးကို အင်္ဂလိပ်လို People's Peace Front (P.P.F) ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ထိုအဖွဲ့၏ နာယကကြီးက ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း။ ဥက္ကဋ္ဌက ဦးအောင်သန်း။ အတွင်းရေးမှူးက တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေနှင့် ဗိုလ်လရောင်တို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဦးအောင်သန်း၏ လက်စွဲတော် တိုလီမိုလီ ရဲဘော်လေးဖြစ်နေသောကြောင့် အစည်းအဝေးဖိတ်တာအစ နေရာတကာ ပါနေရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် လူထုတရားပွဲတွေပါ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်လာကြရသည် ဖြစ်ရာ နာယက ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကိုယ်တိုင် ထိုတရားပွဲများတွင် ဝင်ရောက်ဟောပြောရပါလေတော့သည်။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော ပွဲများအတွက် စမ်းချောင်း ချမ်းသာလမ်းရှိ ဆရာကြီးနေအိမ်သို့ ကားနှင့်သွားရောက် ပင့်ခေါ် ကြိုပို့ကို ကျွန်တော်ချည်း ဒိုင်ခံလုပ်ခဲ့ရသည်။

ဦးအောင်သန်း၏ အော်စတင်ကားလေး (RD.2808) ကို ကားမောင်းသူ ကိုစိန်ဖေနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား သွားပြီး ဆရာကြီးကို ကြိုရသည်။ ပြန်ပို့ ရသည်။ ထို့ကြောင့် 'ဆရာကြီးနှင့်သွားအတူ လာအတူ' ဟု အထက်တွင် ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ အကြိုရောက်ပါပြီ ခင်ဗျာ" ဟု ဆိုလိုက်လျှင် "အေး . . . အေး လာပြီ" ဟူသော အသံကြားလိုက်ရပြီး ကွမ်းလေးတမြုံ့မြုံ့

နှင့် ခေါင်းပေါင်းရင်း လှေကားလေး သုံးလေးထစ်ကို ဆင်းပြီး လာတတ်သည်ကို ယခုထက်တိုင် မြင်ယောင်နေမိသည်။ တကယ့်ကို လှေကားဆင်းလာရင်း ခေါင်းပေါင်းကို ရစ်လာတတ်သည်။ သို့သော် ဘယ်မျှလောက် ကျင့်သားရနေ ခဲ့သည် မသိ။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်ကြရသည့်အတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း ပုံကျ အသားသေနေသည်သာ ဖြစ်သည်။

သက်ဆိုင်ရာ တရားပွဲသို့ ဆရာကြီးရောက်လာလိုက်လျှင် ဟောပြော နေဆဲပုဂ္ဂိုလ်ကပင်လျှင် "ဆရာကြီး ရောက်လာပြီမို့ ကျွန်တော် ခဏ ရပ်ထား လိုက်ပါဦးမယ်။ ပြီးမှ ဆက်ဟောပါမယ်၊ ဆရာကြီး ဟောပြောတာကို နား ထောင်ကြပါဦး ခင်ဗျာ" ဟု ဆိုပြီး ခေတ္တ နားပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာကြီး အိပ်ရေးပျက်မှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီးစင်ပေါ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပရိသတ်ထဲသွားပြီး စင်ရှေ့က အားရပါးရ ကြားနာလေ့ရှိပါသည်။ မျက်ဇွေလေး ကို ခပ်မှေးမှေး စင်းထားရင်း ကွမ်းညှိုတက်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတဟဟ ပြောတတ်သည်ကို မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်အောင် ရှိနေပါသည်။ ပွဲတိုင်းမှာ ကျွန်တော်က ပါနေရလေတော့ သူ၏ ဟောစဉ်ဟောကွက်များကိုသာမက ဟန်ပန်လေသံကိုလည်း အလွတ်လောက် မှတ်မိနေသည်။ စာပေဟောပြောပွဲ ခရီးများ ထွက်ကြသည့်အခါ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အားလပ်ချိန်များတွင် ကျွန်တော်က ဆရာကြီး၏ ဟန်ပန်လေသံကို လုပ်ပြလျှင် သွားလေသူ မြသန်းတင့်ခမျာ အလွန် နှစ်ခြိုက်ကြည်နူးရှာသည်။

ဤသည်တွင် ကျွန်တော် 'မစ္စတာ နှင့် မောင်မှိုင်း' အကြောင်းကို သိလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ရေးပြပါမည်။

*

"အဲဒါနဲ့ . . . ဟုတ်ကလား . . . သူ့ကျွန်ဘဝ ရောက်လိုက်တော့ တချို့က ကုလားဖြူအင်္ဂလိပ်ကို တယ်ပြီး အထင်ကြီးကြတာကလား။ ဒီမှာတင် မစ္စတာ ဘယ်သူ၊ မစ္စတာ ဘယ်ဝါ စသည်အားဖြင့် မစ္စတာတွေ တယ်ပြီး ရေးကြပြောကြတော့ ကိုယ်က တယ်ပြီးနားကြားပြင်း ကပ်တယ်။ ကိုယ့်မှာလဲ ကိုဘယ်သူ၊ ဦးဘယ်ဝါခေါ်ဖို့ ကိုတွေ မောင်တွေ ဦးတွေ ရှိနေပါလျက်ကနဲ့ ဒီမစ္စတာဆိုတာကြီး

www.burmeseclassic.com

အမြတ်တနိုးလုပ်ပြီး သုံးနေကြတော့ အမြင်ကတ်နေပါလျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။

"အဲဒီအချိန်မှာ ဟိုး ... ဝန်စာရေးဦးကြီးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က 'ချည်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မှိုင်း' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ရေးထုတ်လိုက်ပါလေရော။ အဲဒီထဲက မောင်မှိုင်းဆိုတဲ့ ကောင်ကလဲ အတော်ကို ရှုပ်တဲ့မွေတဲ့ကောင်။ သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျရပါစေရဲ့ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပြည့်လာတဲ့ငနဲ။ ဗမာမတွေသာ မဟုတ်ဘူး ကုလားမ၊ တရုတ်မ၊ ပသျှူးမ စုံနေအောင် ညားတာ။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ် ကုန်ကူးရင်း မြစ်ထဲမှာ လှေမှောက်တော့ တံငါလှေလေးနဲ့ လာပြီး ကယ်တဲ့ ကရင်မနဲ့တောင် ညားလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီလောက် ဆိုးတဲ့ ကောင်။ ဒီအချိန်က မောင်မှိုင်း ဆိုတဲ့ နာမည်က အတော်ကို ပျက်သွားတာ။ ကာလသားအချင်းချင်း 'မောင်မှိုင်း' လို့ ခေါ်လိုက်ရင် ထ,သတ်ခမန်း စိတ်ဆိုးကြတယ်။

"ကိုယ်ကလဲ မစ္စတာဆိုတဲ့ အမြီးကို ဘယ်လိုဖြတ်ရပါ့မလဲလို့ အကြံရခက်နေတုန်းမှာ မောင်မှိုင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဟန်ကျပြီ မစ္စတာနဲ့ မောင်မှိုင်းကို တွဲလိုက်ရင်တော့ ဒီငနဲတွေ အမြီးပြတ်လောက်တယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး မစ္စတာမောင်မှိုင်း လို့ အမည်တပ်လိုက်တယ်။ ဂျာနယ်တိုက်ကို သွားပေးလိုက်တော့ အယ်ဒီတာက 'ဖြစ်ပါ့မလားဆရာ – ကြွက်ကြွက်ဆူ ကုန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်' လို့ သတိပေးပြီး တားသေးတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်က 'ထည့်သာထည့်ပါ – ပြဿနာဖြစ်ရင် ကျုပ်တာဝန်ယူပါမယ်' လို့ ပြောတော့ စွန့်ပြီးထည့်လိုက်တယ်။ ကတဲ – ဒီနေ့ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်နေ့က စပြီး တိုက်ကိုလာတဲ့ပြီး ရန်တွေ့လိုက်ကြတာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ရဲ့ အဖိုးအနဂ္ဃတန်တဲ့ မစ္စတာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဒီမောင်မှိုင်းနဲ့ တွဲရပါမလားပေါ့။

"သူတို့ကလဲ ရန်တွေ့၊ ကိုယ်ကလဲ ဆက်ရေး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ (ဆရာကြီးက အနည်းငယ် ရယ်လိုက်ရင်း) သူတို့လဲ မစ္စတာဆိုတဲ့ အမြီးပြတ်သွားပါလေရော၊ ကိုယ်လဲ မောင်မှိုင်းဖြစ်

ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပဲ"

*

ပရိသတ်ဆိုတာ တအုန်းအုန်း ရယ်ကြမောကြ ပွဲကျသွားပါလေတော့သည်။ အလွန်သိက္ခာ သမ္မာဓိကြီးပြီး ရှိသေချစ်မြတ်နိုးရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လေတော့ ဤမျှလောက် ဟာသလေးကိုပင် ရှင်မြူးလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သတိပြုမိခဲ့သည်။

*

နောင်အခါတွင်မှ ကျွန်တော် တစိမ့်စိမ့် စဉ်းစားမိသည်က –

ဆရာကြီး၏ အမည်ရင်းမှာ ဦးလွန်း။ 'မစ္စတာ' ကို အပြုတ်တိုက်ချင်တော့ အောက်တန်းအကျဆုံး နာမည်ဖြစ်သည့် မောင်မှိုင်းအမည်ခံလိုက်သည်။ သည်နာမည်ကို ပြန်ပြီး ဆယ်ရတော့မည်။

သည်တော့ ရသေ့ကြီးမစ္စတာမောင်မှိုင်း လုပ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

မကျေနပ်သေး။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး ပေါ်လာတော့ သခင်ဘွဲ့ခံလိုက်သည်။

သို့သော် ရိုးရိုးသခင်မဟုတ်။ ရသေ့ကြီးက သခင်ဘွဲ့ယူလိုက်သည်မို့ ရသေ့နှင့်လိုက်လျောအောင် 'ကိုယ်တော်' ဆိုတာကို ထည့်လိုက်သည်။

'သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း'

အောက်တန်းအကျဆုံးအမည်ကို ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်သွားအောင် ပြန်တင်ပေးလိုက်သည့် ဆရာကြီး၏ စာပေဗျူဟာကို တစိမ့်စိမ့်အံ့ဩနေမိသည်။ အံ့ဩနေရင်း ချစ်ကြည်ညိုခြင်းလည်း ဖြစ်နေမိပြန်သည်။

အော် ... ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း။

■

၅-၁၂-၂၀၀၉

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စွဲမိခဲ့တဲ့စာ

Envoy ဂျာနယ်က သူတို့ဂျာနယ်၏ ကြော်ငြာတွင် ကျွန်တော်၏ နာမည်ကို ထည့်သွင်းလျက် Aung Thin's Favourite ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။ 'အောင်သင်းအကြိုက်ဆုံး'ဟု ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း 'အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတို' ဆိုတာမျိုးတွေကို ရေးခဲ့ဖူးသည့်ပြင် ခံတွင်းတွေ့လှသော စာအုပ်များ၊ ဆောင်းပါးများကို ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့ဖူးသည်မှာ မကြာခဏ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ စေတနာမှာ စာဖတ်သူများ (အထူးသဖြင့် လူငယ်စာသမားများ) လက်မလွတ်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သက်ဆိုင်ရာ စာရေးဆရာအဖို့လည်း ဝမ်းမြောက်စေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်၏အသက်က ရှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဘဝအတွေ့အကြုံအားဖြင့်လည်း (မလွဲသာမရှောင်သာ) များပြားခဲ့လေပြီ။ စာဖတ်ဝါသနာ ပါနေသောကြောင့် စာပေအတွေ့အကြုံလည်း များပြားခဲ့ပါလေပြီ။ ထိုထိုသော ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ စာပေအတွေ့အကြုံများကို ကျွန်တော်၏ စာပေတပည့်တပန်း လူငယ်များနှင့် စကားစပ်မိလာလျှင် ပြန်ပြောင်းပြောဆိုမိတတ်သည်မှာ ကျွန်တော်၏ ဝါသနာပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သူတို့တစ်တွေက ထိုသို့သော ပြန်ပြောင်းပြောဆိုချက်များကို စကားအဖြစ် ပျောက်ပျက်မသွားစေချင်ဘဲ စာအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်စေချင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အထက်တွင်ပါသော ခေါင်းစဉ်ကို ပေးလိုက်ကြဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မေးမြန်းတိုင်ပင်ခြင်း မပြုဘဲ သည်ခေါင်းစဉ်ကို ပေးလိုက်တော့ သည်လိုစေတနာမျိုးကြောင့် ပေးလိုက်သည်ဟုပဲ ကောက်ချက်ချမိပါတော့သည်။

စာပေပုံသဏ္ဌာန်

ကျွန်တော့်စာကို မည်သို့သော ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ရေးမည်နည်း။ ဆောင်းပါးလား၊ စာတမ်းလား၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိလား စသည်ဖြင့် စဉ်းစားရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မိလိုက်သည်က 'ကိုယ့်စာပေ အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ့်သုံးသပ်ချက် အတွေးအမြင်' တွေကို စာဖတ်သူအား (အထူးသဖြင့် စာပေလူငယ်များအား) ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဧလေ့လူ့ သက်သက်သာသာပဲ ပြောသွားမည်။ ပုံသဏ္ဌာန်ဆိုတာတွေကို ထည့်ပြီး မတွေးတော့ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း စကားစပ်မိစပ်ရာ မဆီမဆိုင် ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းလေးတွေကို ဖောက်ပြီး လျှာရှည်မိကောင်း ရှည်မိသည်များလည်း ပါသွားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စာပေဟောပြောပွဲများ အတွေ့အကြုံအရ မူလခေါင်းစဉ်ကြီးက ဖောက်ပြီး 'စကားစပ်မိလာလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်' စသည်ဖြင့် စကားခံကာ တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ကြားဖောက်ပြီး ပြောတတ်မိသည်။ မူလခေါင်းစဉ်ကြီးကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင်၊ ချော်တောငေါ့ သဝေထိုးမသွားအောင်တော့ သတိထားရသည်ပေါ့။ စကားပြောလျှင်၊ စာရေးလျှင် (ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းပြောသလို) အစအဆုံး 'ဝ' လုံးကဲ့သို့ ဖြစ်နေမှ ကောင်းသည် မဟုတ်လား။ ဘေးချော်သွားလျှင် 'ဝ' လုံး မဖြစ်ဘဲ သဝေထိုး ဖြစ်သွားတတ်သည်ကိုး။

တစ်ခုအံ့ဩစရာကောင်းသည်က ထိုကဲ့သို့ 'စကားစပ်မိလို့' ဆိုတာမျိုးလေးတွေကို ပရိသတ်က ပိုလို့ စွဲလန်း မှတ်မိသွားတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခြားသူတွေကို မဆိုထားနှင့် သွားလေသူ မြသန်းတင့်ကြီးကပင်လျှင် ''ခင်ဗျားက ပေါက်တတ်ကရတွေကို အလွန်ပြောတတ်တယ်'' ဟု သရော်ရွတ်ချသလိုလို ကျီစားရင်း မှတ်မိ သဘောကျနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ယခုဆောင်းပါးများတွင် စကားစပ်မိလျှင်လည်း ဝန်မလေးဘဲ ထည့်သွင်းရေးသွားလိုက်မည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

ငယ်ငယ်က စွဲမိခဲ့တဲ့စာ

ကျွန်တော့်ဘဝ ငယ်ငယ်က စွဲမိခဲ့တဲ့ စာများကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ မူလတန်း ဒေါင်းတံဆိပ် ဖတ်စာများ ဖြစ်နေသည်ကို [illegible] သတိရနေမိသည်။ ထိုဖတ်စာများတွင် ပါဝင်သော ပုံပြင်များ [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သာမက သက်ဆိုင်ရာ သရုပ်ဖော်ပန်းချီကားလေးများ၏ ပုံကိုပါ မျက်စိထဲမှာ အလွတ်ပြန်လည် မြင်ယောင်နေပါသည်။ တစ်ချို့စာများကိုဆိုလျှင် ယခု အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်သည့်တိုင်အောင် မှတ်မိနေသေးသည်။

'ရှေးသရောအခါ ကျီးတကောင်သည် ပျံသွားရင်းပင် မြစ်ညာမှ မျောလာသော ဆင်သေကိုမြင်၍ ဆင်သေပေါ်သို့ နားလျက် မြည်တမ်းသည်မှာ အော် – ငါကံ အလွန်ကောင်းလေစွ ...'

ဆိုတာမျိုးတွေကို ကျွန်တော်က မမှတ်ပါဘဲလျက် မှတ်မိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ဒီကနေ့ စရိုက်တွင် ကောင်းတာလေးတွေ၊ မွန်မြတ်တာလေးတွေ၊ သင့်၏ မသင့်၏ ချင့်ချိန်မှုလေးတွေ ရှိနေပါသည်ဆိုလျှင် ထိုထိုသော ဖတ်စာများတွင် ပါဝင်သည့် ပုံပြင်များ၏ ကျေးဇူးဟု ကျွန်တော် ဆိုဝံ့ပါသည်။ ထိုထိုသော ကျောင်းသုံးဖတ်စာများတွင် ထည့်သွင်းခဲ့သည့် ဇာတသုတစာပေဖြစ်သော 'ပွန်းပီမြို့ မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်းအကြောင်း' 'ဇပန်ကျွန်းအကြောင်း' ('ဇ' ကို ရှေးခေတ်က 'ဂျ' ဟု အသံထွက်သည်။ ထို့ကြောင့် 'ဂျပန်' ကို 'ဇပန်' ဟု ရေးသည်၊ 'ဂျာမဏီ' ကို 'ဇာမဏီ' ဟု ရေးခဲ့ဟန်ရှိပါသည်။) ထားပါတော့။ ထိုထိုသော ဇာတသုတများကို ဘာတစ်ခုမျှ မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် 'ခြင်္သေ့နှင့် ကြွက်ငယ်အကြောင်း' 'မြွေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံး' 'ပုစွန်ကြွံတတ် မျိုးလည်းပြုတ်' 'သားရေကုန်သည်နှင့် စပါးကုန်သည် အကြောင်း' ဟူသော ပုံပြင်ဖတ်စာတို့ကိုဖြင့် မေ့လို့မရအောင် စွဲနေမိပါသည်။

ထိုပုံပြင်များတွင် ကျွဲ နွား ကျေးငှက်စသည်တို့ကလည်း စကားပြောနိုင်ကြသည်။ သူတို့ပြောသော စကားကိုလည်း လူတို့က နားလည်သည်။ လူတွေပြောတာကိုလည်း သူတို့က နားလည်သည်။ ကေဒါရကျေးမင်းဝတ္ထုကို ပြန်လည် သတိရမိသည်။ ကေဒါရကျေးမင်းက လယ်ရှင်ပုဏ္ဏားကြီးအား ရှင်းပြရာတွင် 'ကြွေးဟောင်းတို့ကိုလည်း ဆပ်ရပါသည်၊ ကြွေးမြီသစ်ကိုလည်း ချရပါသည်' ဟူသော စကားချီချဆိုခန်းတို့ကို စာဖတ်သူ တွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်လည်း ယခုတိုင် သတိရနေမိသည်။

ယခုမှ ကျွန်တော် သတိထားမိသည်က

ကျွန်တော်တို့ကလေးဘဝတွင် ''ကျေးငှက်တွေက စကားပြောတယ်ဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီလောက် ဆင်ခြေ ဆင်လက်အကျိုးအကြောင်းတွေကို ငှက်တစ်ကောင်က ပြောနိုင်ပါ့မလား'' ဆိုတာမျိုး ယောင်လို့မျှ မတွေးခဲ့မိဘဲ ပုံပြင်ကပြောသမျှ အားလုံးကို ပုံပြီး ယုံလိုက်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်းပါပဲ။

နောက်တစ်ဆင့်တက်လိုက်တော့ ငါးရာ့ငါးဆယ် နိပါတ်တော်ဇာတ်ဝတ္ထုများပင် ဖြစ်သည်။ ထိုထိုသော ဝတ္ထုတော်များတွင်လည်း ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ၊ မိကျောင်းတွေ၊ ဟင်္သာတွေ၊ ကျေးငှက်တွေက ကောင်းမွန်ရေလည်စွာ စကားဆိုနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများ တရားဟောကြရာတွင် နိပါတ်တော်ဝတ္ထုများ မပါလျှင် မပြီးသလောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ''တိရိစ္ဆာန်တွေက စကားပြောတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား'' ဟု ဘယ်တော့မျှ ဆင်ခြေမတက်ခဲ့မိကြ။

ထို့အတူ အီစွတ်ပုံပြင်များတွင် ပါဝင်သော ကုလားအုပ်က စကားစမြည်ဆိုခြင်းကိုလည်း အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်ကြသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာကြသလဲဆိုသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

'စကားနောက် တရားပါ' ဟူသော မြန်မာစကား ရှိသည်။

ထိုထိုသော ပုံပြင်များကို နှစ်သက်လက်ခံရာ၌ ကျွန်တော်တို့၏ ဗီဇစိတ်တွင် စိတ်ကူးလောကတွင် လွင့်ပါးလိုသော ဗီဇ၊ ထိုကဲ့သို့ လွင့်ပါးနေရင်း လောက၏ ပကတိအမှန်တရားကို သိလိုသော ဗီဇတို့ကြောင့်ဟု ထင်မိသည်။

စာဖတ်သူကို မေးပါရစေ။

ပုံပြင်ဝတ္ထုတွေကို စွဲခဲ့ဖူးသလား။

ယုံပါသလား။ မယုံလျှင် ဘာကြောင့် စွဲသလဲ။

ဘာကိုစွဲတာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

စဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါသည်။

■

၉-၁၂-၂၀၀၉

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှက်နတွေ ဝေစေချင်လို့

ကျွန်တော် အသက် ၈၃ နှစ်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။ ရှက်ဟောင်းကြီး ဆိုပါစို့။ ရှက်ဟောင်းကြီးဆိုတော့ ကြွေရက်ကလည်း နီးလာပြီပေါ့။ ရှက်ဟောင်းတွေ ကြွေရင် ရှက်သစ်တွေဝေမှ သင့်ပါလိမ့်မည်။ ရှက်ဟောင်းကြွေလျက် ရှက်သစ် မဝေလျှင် ထိုသစ်ပင်မှာ ခြောက်သယောင်းသွားရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် လူ့လောကတည်းဟူသော သစ်ပင်ကြီးက ဘယ်တော့မှ အသေခံ ခြောက်သယောင်း မသွားပါ။ ရှက်သစ်တွေ တဝေဝေ ဖြစ်နေတတ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ လောင်းရိပ်မိသော၊ အပူလောင်သော ရှက်နုတွေသာလျှင် နုလျက်နှင့် မဝေနိုင်ဘဲ ကြွေသွားရတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ 'ရှက်နုကြွေ' ပေါ့။

ထိုကဲ့သို့ ရှက်နုကြွေမဖြစ်ဘဲ ရှက်နုတွေဝေစေချင်သောကြောင့် မျိုးဆက်သစ်အတွက် ခွန်အားသစ်စာပေတွေကို ကျွန်တော် ကြိုးစားပမ်းစား ရေးနေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စာတွေကို လူငယ် ၁၀၀ လျှင် တစ်ယောက်မျှပင် ဖတ်မိပါလေစဟု ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးမိတတ်သည်။ လူငယ် ၁၀၀ မှာ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် – တစ်ထောင်မှာ ဆယ်ယောက်၊ တစ်သောင်းမှာ တစ်ရာ၊ တစ်သိန်းမှာ တစ်ထောင်၊ တစ်သန်းမှာ တစ်သောင်း၊ နည်းပါရော့လား။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်မိသူ လူငယ်မှာ တစ်ပြည်လုံးတွင် လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ထောင်လောက်သာ ရှိမည် ထင်မိသည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ကလောင်စိတ်အားငယ်မိသည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုဖတ်မိသမျှသော လူငယ်လေးများက ကျွန်တော့်

ထံ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လှမ်းပြီးစာရေးတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်တိုင် ရာရောက်လာပြီး ဆွေးနွေးမေးမြန်းကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရပ်ဝေးဒေသမှ တကူးတက လာရောက်ကြပြီး သူတို့နယ်မြေ၊ လယ်မြေထွက်သီးနှံ သီးသားလေးများပင် ကန်တော့တတ်ကြသေးသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ကလောင်အားတက်မိပြန်သည်။

သူတို့က ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြီး အားတက်မိကြောင်းလည်း ပြောပြတတ်ကြသည်။ ခေတ်အလိုက် သူတို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်ရပုံ၊ စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက်နိုင်ကြပုံတို့ကိုလည်း ရင်ဖွင့်တတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က ခေတ်ကြီးကို ပြောင်းနိုင်သူ မဟုတ်၊ သူတို့၏ စိတ်အား သတ္တိ အစရှိသည်တို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာအောင် အားပေးနိုင်သူသာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သတိပေးမိသည်ကတော့ အသက်–အရွယ်–ဘဝ စသည်တို့မှာ အချိန်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်ကို တန်ဖိုးထားမှ ဘဝကို တန်ဖိုးထားရာ ရောက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချိန်ကို အကျိုးမဲ့ ဖြုန်းတီးခြင်းမှာ ဘဝကို ဖြုန်းတီးခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကိုသာ ပြောပြမိပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အသိပညာ၊ အတတ်ပညာကို စူးစမ်းလေ့လာနေခြင်းသည် တစ်နေ့သောအခါတွင် အကျိုးပေးခွင့် ပေါ်လာတတ်မြဲဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လောက်က အညာဒေသက လူငယ်လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ ပေါက်လာပါသည်။ သူနှင့်စကားပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဘွဲ့ရပြီးဖြစ်ပါလျက် ဓာတ်ပုံဆရာယောင်ယောင်၊ ကွန်ပျူတာကိုင်သယောင်ယောင် စသည့် အလုပ်ဟူ၍ မည်မည်ရရမရှိ ယောင်ပေပေဖြစ်နေရကြောင်း ပြောမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သင့်စကားဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဘဝက 'ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြေဆိုပွဲ' တစ်ခုတွင် သွားလေ့သူ ဆရာမောင်ထင်၏ အဖြေကို သတိရမိလာသောကြောင့် ပြောလိုက်မိပါသေးသည်။

ထိုပွဲတွင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ မေးခွန်းကို ဆရာကြီး မောင်ထင်က ဖတ်ပြလိုက်တော့ ဝေါခနဲ ပွဲကျသွားသည်။ မေးခွန်းက “ဆရာခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ဘွဲ့ရကျောင်းသားများ ဘယ်တော့လောက်ဆိုမှာ [illegible] နှင်းရမည် ထင်ပါသလဲ” ဆိုတဲ့။ [illegible]

ဆရာမောင်ထင်က – [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ခင်ဗျားတို့တွေ့ရတွေ မကြာခင် ဆိုက်ကားနင်းရတော့မယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်ကိုလဲ မြန်မြန်ရောက်စေချင်လှပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့က ပညာတတ်တွေ ဆိုတော့ ဆိုက်ကားနင်းရင်လဲ သက်သာလွယ်ကူအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာ ကြံဆလာကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ စီးရသူမှာလဲ လူသက်သာ၊ အချိန် ကုန်သက်သာ ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်။ အစစ ပိုကောင်းလာတော့မှာပေါ့။ ခု တလောဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဆိုက်ကားစီးရတာ ခါးအောင့်လွန်းလို့ ခင်ဗျားတို့ ခေတ်ကို မြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတော့တာပါပဲ" တဲ့။

ကျောင်းသားတွေဆိုတာ တအုန်းအုန်းပွဲကျနေပါတော့သည်။ တက္ကသိုလ်ပညာဆိုသည်မှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ သင်ပေးလိုက်သည် ဖြစ်စေဦး ပဓာနဦးတည်ချက်မှာ စူးစမ်းကြံဆ တီထွင်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြစေရန် ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာဖြစ်လျှင်လည်း စူးစမ်းကြံဆပေါ့။ ထို့နောက် တီထွင်ပေါ့။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့ သူက "ဆရာတို့က ခေတ်ကောင်းကို မီလိုက်တာကိုး" တဲ့။

သည်အခါမှာတော့ ကျွန်တော်က မနေနိုင်တော့ပြီ။

"ဘာကွဲ့ – ခေတ်ကောင်း ဟုတ်လား။ ခေတ်ပျက်တယ်ဆိုတာကို မင်း တွေ့ဖူး ကြုံဖူးလား။ ငါပြောပြမယ်၊ သေချာနားထောင်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီးဆိုတာကို မင်းတို့က သမိုင်းစာအုပ်ထဲမှာသာ တွေ့ဖူးတာ။ ငါတို့က ကလေးစိတ် မပျောက်တပျောက်၊ လူပျိုမပေါက်တပေါက် ဆယ့်လေးငါးနှစ် အရွယ်မှာ ကြုံခဲ့ရတာ။ ခေတ်ပျက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့တွေရွာတွေပါ ပျက် သွားရုံမက အသက်ကိုလုပြီး ပြေးခဲ့လွှားခဲ့ရတာ။ ဂျပန်ဝင်လာတော့ ဗုံးကြဲ စက်သေနတ်ပစ်၊ အင်္ဂလိပ်ဝင်လာတော့လဲ ဗုံးကြဲ စက်သေနတ်ပစ်၊ မြို့ပေါ် မှာ မနေနိုင်လို့ တောကြိုအုံကြားမှာ ပြေးလွှားနေခဲ့ရတာ။ လေကြောင်းရန်အေး လို့ မြို့ထဲပြန်ဝင်လာလိုက်တော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကို တွေ့ဖို့ မဆိုထားနဲ့ အိမ်နေရာမြေကွက်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ တစ်မြို့လုံးပြာပုံ ဟင်းလင်း ကြီး ဒိုးယိုပေါက်လင်းနေလေတော့ ကိုယ့်မြေကွက်ကိုတောင် မနည်းကြီးမှန်း ပြီး ရှာယူရတယ်။ ပုန်းကျင်းပေါ် တည့်တည့် ဗုံးကျလို့ သင်္ကြိုဟ်စရာ အလောင်းတောင် မတွေ့ရတာမျိုးတွေ၊ မိသားစုဝင်တွေ အကုန်နီးပါး ဗုံးစာ မိသွားလို့ ကြောင်တက်တက် ကျန်နေရစ်သူတွေဟာ သာမန်အချိန်ဆိုရင် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွားနိုင်တာပေါ့။ သူ့သူကိုယ်ကိုယ် ဒီလိုပဲ ကြုံကြ ရတာတွေကို ကြည့်ပြီး ဖြေနိုင်ကြလို့သာ ခေတ်ပျက်ခြင်းဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်

ပြီး ခံနိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ မင်းတို့ အဲဒါမျိုးကို မကြုံခဲ့ဖူးပါဘူး။

"ကဲ – ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ ငါပြောချင်တာက ဘယ်လိုအခက် အခဲတွေကိုပဲ ကြုံရသည်ဖြစ်စေ၊ လူငယ်တွေဟာ အရွယ်ရှိခိုက်၊ ခွန်အားရှိခိုက် ဘဝတိုးတက်မှု၊ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတိုးတက်မှုအတွက် ကြိုးစားရုန်း ကန်နေရမှာပဲ။ မင်းတို့ခေတ်က ငါတို့လူငယ်ဘဝခေတ်ထက် ပိုပြီး ကံကောင်း ပါတယ်။ စာအုပ်စာတန်းတွေ အလွယ်တကူရတယ်။ အင်တာနက်တို့ ဘာတို့ကနေပြီး ပညာဆည်းပူးမလား၊ ပညာပေးစီဒီတွေ ဝယ်ကြည့်မလား၊ သင်တန်းတွေတက်မလား၊ အားလုံးအလွယ်တကူ ရနိုင်တာချည်းပါပဲ။ ငါတို့ ငယ်ဘဝနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘယ်လိုအသိပညာ၊ ဘယ်လိုအတတ်ပညာမျိုးကို မဆို လွယ်လင့်တကူ ဆည်းပူးသင်ယူနိုင်တယ်။ အဲ – သင်ယူဆည်းပူးချင် တဲ့ စိတ်ရှိရင်ပေါ့။

"အဲဒီလို စိတ်မျိုးမထက်သန်ရင်တော့ဖြင့် ဟိုဟာကြောင့် ဒီဟာ ကြောင့်နဲ့ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ဘဲ အချိန်ကုန် အရွယ်လွန်နဲ့ အောက်တန်းကျသွားမှာ ပဲ။ အောက်တန်းကျဖို့ ဆိုတာမျိုးက လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ကြုံ့ဝါး ကြုံးပမ်းနေဖို့လိုတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဒီလိုပဲ နေရင်း ထိုင်းရင်း အလိုလိုကျသွား တာပါပဲ။ လူငယ်အများစုဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားကြမှာပဲ။ ဘယ်ခေတ်မဆို ဒီလိုပါပဲ။ ဒီခေတ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ ကိုလိုနီခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်၊ ဖဆပလခေတ် စသည်အားဖြင့် ခေတ် ပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ရဖူးပါပြီ။ နောင်လဲ ခေတ်တွေကြုံရဦးမှာပဲ၊ ဘယ်တတ်နိုင် မလဲ။ ငါ တတ်နိုင်တာက ငါ့ကိုယ်ငါပဲ ထိန်းရကျောင်းရတာပဲ။

"ခုလဲ – ငါတွေ့နေရတာပဲ၊ ကွန်ပျူတာတွေ အင်တာနက်တွေ သုံးနိုင်နေကြတာပဲ။ သို့သော် ဘယ်နေရာမှာ သုံးကြသလဲ၊ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာအတွက် သုံးတဲ့ သုံးရကောင်းမှန်း သတိရတဲ့လူငယ်တွေဟာ ခေတ်ကို ရိုးမယ်ဖွဲ့မနေဘူး။ မိမိကိုယ်မိမိ မမေ့မလျော့သော စိတ်နဲ့ ထိန်းကျောင်း မောင်းနှင်သွားကြတာပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်လိုခေတ်ကိုပဲ ရောက်သည်ဖြစ်စေ သူတို့က အမြဲရှေ့မှာ ရောက်နေကြလိမ့်မယ်။

"ငါဟာ ကွန်ပျူတာကို အစောဆုံးကိုင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒီတုန်းက 'ဟာ့ဒ်[illegible] ဆိုတာတောင် မပေါ်သေးဘူး၊ အက္ခရာစာလုံးတွေက မင်းတို့ခေတ်လို [illegible] ဘူး။ အစက်အစက်ကလေးတွေနဲ့ ပေါ်တာ။ ခုထက်ထိ ငါ့မှာ ရှေ့[illegible] အဖြစ် သိမ်းထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ငါ့မှာ ကွန်ပျူ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့ဘူး။ အရွယ်က စကားပြောလာပြီ။ မင်းတို့ရဲ့ အင်တာနက်တွေ၊ ဝက်ဘ်ဆိုက်တွေ၊ ဘလော့ဂ်ဆိုတာတွေကို အာရုံဖြတ်လိုက်ရပြီ။ ငုံ့လို့တောင် မကြည့်မိတော့ဘူး။ ငါ့အရွယ်ဟာ အသစ်အသစ် ဆည်းပူးချိန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်ဆည်းပူးခဲ့သမျှကို အနှုလုံ့ပဋိလုံ သုံးသပ်ပြီး တွေးမိသမျှလေးကို ရေးရမယ့်အချိန်ပဲလို့ ဆည်းပူးမှု အငြိမ်းစားယူလိုက်ရပြီ။

"မင်းတို့ကို ငါက အားပေးရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တော့တယ်။ မင်းတို့ပွဲထဲမှာ ငါ မဝင်နိုင်တော့ဘူး။ ကွင်းဘေးက လက်ခုပ်တီးရုံပဲ တတ်နိုင်တယ်။ အဲ – မင်းတို့လူငယ်တွေ အချင်းချင်းမှာ ပညာချင်းဖလှယ်လို့ လက်တွဲခေါ်ငင် ရှေ့ကို တွင်တွင်လှမ်းကြဖို့သာ တိုက်တွန်းချင်တော့တာပါပဲ။ ဒါမျိုးဆိုတာ လူငယ်ထုတစ်ရပ်လုံး အသေးအမွှားမကျန် ပါလာအောင် စည်းရုံးလို့ ရစကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဘဝသတိ၊ အရွယ်သတိ၊ အချိန်သတိရှိတဲ့ လူငယ်မျိုးကိုသာ တိုက်တွန်းလို့ရတာ။ အဲဒီလို လူငယ်မျိုးတွေဟာ ခေတ်တွေဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း အသက်မသေသေးရင် ရှေ့တန်းမှာ ရောက်နေမှာပဲ။ ခေတ်တွေ၊ အခြေအနေတွေကို လွှဲချမနေဘဲ တွေ့သမျှခေတ်၊ ကြုံသမျှအခြေအနေမှာ အရွယ်လေးရှိတိုက် ကြိုးစားလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ချကြရမှာပဲ။

"ဟိုလိုလို – ဒီလိုလိုနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေရင်တော့ ဘဝပြုန်းသွားမှာသေချာတာပဲ။ ငါက လူငယ်ထုတစ်ရပ်လုံး ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုးစားလို့လဲ ရနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သတိပေးရုံသာ ပေးနိုင်တာ။

"ကဲ – ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်။ မင်းက ငါတို့ကို ခေတ်ကောင်းကြုံခဲ့တယ်လို့ ဆိုလိုက်တာကြောင့် လျှောက်ပြောနေမိတာပါ။ အဲဒါ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့ကွယ်"

ကျွန်တော်က ထိုကဲ့သို့ လေရှည်ကြီးနှင့် ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ထိုလူငယ်က –

"ဆရာပြောတာလဲ ဟုတ်တော့ဟုတ်နေတာပဲ။ တစ်ချို့လူတွေက ခေတ်ကို ယိုးမယ်ဖွဲ့၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ အချိန်ကုန်နေသလို ဖြစ်နေတာပဲ။ အင်တာနက်ဆိုတာတွေ ဘာတွေကို သုံးနိုင်ပြန်တော့လဲ 'ချက်တင်း' စကားစမြည်ပြောကြ၊ ဘာဘာညာညာကို အဟုတ်ကြီးလုပ်ပြီးနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတာပဲ"

"အေး – အဲဒါက စားရေးသောက်ရေး မပူရတဲ့ လူငယ်တွေကွဲ့။

အရွယ်ရောက်လို့ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ရှာမစားရင် ငတ်သေရမယ့်ဘဝမျိုးကို ကြုံနေတဲ့ လူငယ်တွေကတော့ လက်တွေ့ဘဝထဲ ပစ်ချတာ ခံလိုက်ရသလို ရုန်းရကန်ရတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ ဘဝမှာ တက်လာတော့တာပဲ။ တစ်ချို့ကျတော့လဲ ပျက်သွားတတ်ပြန်တာပဲ။ တက်လူ နဲ့ ပျက်လူ ဆိုပါတော့ကွယ်။ တက်လူကို ငါက ဘာမှ သတိပေးနေဖို့ မလိုဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ တက်သွားမှာပဲ။ ပျက်လူကိုလဲ ငါက မကယ်နိုင်ဘူး။ အဲ – ယောင်ပေပေ လူငယ်လေးတွေကိုသာ ငါ တတ်စွမ်းသမျှ သတိရအောင် အားပေးနှိုးဆော်မှု ပြုနိုင်တာကိုးကွဲ့။ တစ်ယောက်ရလဲ အမြတ်၊ နှစ်ယောက်ရလဲ အမြတ်လို့ သဘောထားရတာ။ အဲ – ငါ့မှာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခု အသစ်ရှိနေတာက တက်လူချင်း စည်းလုံးပြီး မေတ္တာနဲ့၊ အသိပညာ အတတ်ပညာနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်ကြစေချင်တာပါပဲ။ မင်းတို့ ရွက်နုတွေ – အချင်းချင်းပေးကြဝေကြဖို့ ဆိုပါစို့"

ကျွန်တော်က ထိုစကားများကို ပြောလိုက်သောအခါ ထိုလူငယ်လည်း ငိုင်ပြီး လေးစားစွာ နားထောင်သွားပါသည်။

သူကတော့ ဘာတွေကို ဘယ်လို ဆက်တွေးနေမည် မသိ၊ ကျွန်တော်ကတော့ဖြင့် လူငယ်အချင်းချင်း ပညာစည်းလုံးမှု ဖြစ်လာစေချင်သည်။ ကိုယ်သိသမျှ တတ်သမျှကို အချင်းချင်းဝေမျှ ဖွံ့ဖြိုးကြစေချင်သည်။

ဤသည်မှာ ရင့်ကျက်ပြီးသော စာဖတ်ပရိသတ်အား စကားဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး လူငယ်ပညာရှင်များအား စကားဆိုပါတော့မည်။ ကျွန်တော်၏ ရေးဟန်လေသံ ပြောင်းသွားပါလိမ့်မည်။

*

ရွက်နုလူငယ်များသို့ –

အထက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါ့အသက်ဟာ ရှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အသက်ရင့်တဲ့ အားလျော်စွာ ခေတ်အဆက်ဆက် အတွေ့အကြုံကိုလဲ ရခဲ့ပြီ။ မင်းတို့ထက် စာပေဖတ်ရှု မှတ်သား ဗဟုသုတလဲ များခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ခေတ်ကို ငါ မလိုက်နိုင်တော့ပြီ။ ငါ့မှာ ကွန်ပျူတာ၊ လက်ပ်တော့ ပရင်တာ အစုံရှိတယ်။ မထိုင်နိုင် မကြည့်နိုင်ဘူး။ ငါ့မြေးလေးတစ်ယောက်က ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတဲ့ပြင် ဘီလ်ဂိတ်အောင်လက်မှတ်တွေ ဘာညာညာ ရခဲ့ပြီးပြီ။ သူ ပြောတာတွေကိုတောင် ငါ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့လဲ အသိပညာအရပ်ရပ်၊ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးကို ဆည်းပူး

www.burmeseclassic.com

ပဲ။ အသီးသီး တိုးတက်နေကြမှာပဲ။ မင်းတို့လို တက်လူချင်း ပညာဝေငှ အမျှမပေးချင်ကြဘူးလား။ နှီးနှောဖလှယ်မှု မလုပ်ချင်ကြဘူးလား။ လူငယ် အချင်းချင်း စည်းလုံးမေတ္တာ သဒ္ဒါ တရား ရှိကြမယ်ဆိုရင် ပညာအမျှ ဝေငှကြစေချင်တယ်။

ဒီတော့အောက်မှာ ဖော်ပြအကြမ်းရေးထားတဲ့ မှတ်ကျောက်နဲ့မင်းရဲ့ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာကို စမ်းစစ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

(၁) မင်းရဲ့စူးစမ်းမှုကြောင့် ဘယ်လိုပညာကို တိုးတက်တွေ့ရှိထားသလဲ။

(၂) ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးရရှိနိုင်သလဲ။

(၃) မင်းကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုအသုံးချနေသလဲ။

(၄) မင်းလိုလုပ်ဆောင်နိုင်အောင် ဘာတွေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

(၅) မင်းရဲ့ အကူအညီ အကြံဉာဏ်ကိုတောင်းခံရင် ကူညီနိုင်မလား။

အဲဒီအချက်တွေကို အခြေခံစဉ်းစားပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အသိပညာ အတတ်ပညာကို ဝေမျှကူညီနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

အင်တာနက်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေစတဲ့ ပညာရပ်ကြီးတွေမှ မဟုတ်ဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး သီးစုံပဲကုလားဟင်းအတွက် အကောင်းဆုံးမဆလာ စီရင်နည်းဆိုရင်တောင် မင်းကျေးဇူးကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ စီးပွား ငွေရှာ ဖြစ်ကောင်းလေရာ၏ ဆိုတဲ့ မေတ္တာထားလို့ ပညာအမျှဝေလိုက်ပါ။

လူငယ်အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကြ။

ရှက်နုဝေအောင် စွမ်းဆောင်ကြ။

■

၁၀-၁၂-၂၀၀၉

အလက်ာကျော်စွာဘွဲ့နှင့် ဆရာကြီး

'မစွတာနှင့် မောင်မှိုင်း' ဟူသော ဆောင်းပါးကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည်။ ယခု အလက်ာကျော်စွာဘွဲ့နှင့် ဆရာကြီးအကြောင်းကို ရေးလိုက်ရဦးမည်။

ယခင် ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ စာပေများနှင့် ကျွန်တော် မနီးစပ်ခဲ့ပါ။ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့် အသက်က ငယ်လွန်းပါသေးသည်။ ဂျပန်ခေတ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် အသက်က ၁၆-၁၇ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ထိုအခါတွင်မှ ကျွန်တော့်ဆရာ တောင်တွင်းကြီး သခင်ကျော်စိန်နှင့် တွေ့မိသည်။ သူက ရပ်ကွက်ကာလသား ခေါင်းဆောင်ကြီးဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကာလသားခေါင်းဆောင်ဆိုသော်လည်း အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မိုက်တီးမိုက်တိုက် ကာလသားခေါင်းဆောင်မျိုး မဟုတ်။ အရက်ကို တစ်စက်မျှပင် မသောက်တတ်၊ ပေပေရေရေ မနေတတ်သော ပညာတတ် ခေါင်းဆောင်မျိုး ဖြစ်သည်။ စာဖတ်လည်း များသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ကြီး ဝါကြီး လူကြီးများကပင် လေးစားရသော ခေါင်းဆောင်မျိုး ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့မိပုံက ဒီလိုပါ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် 'အာရှလူငယ်ကပွဲ' အတွက် ကျွန်တော်တို့တောင်ပြင် ရပ်ကွက်ကလည်း လူငယ်ယိမ်း (ဓားနှစ်လက်ယိမ်း) ထည့်သွင်းပါဝင်ဖို့ စီစဉ် ကြသည်။ ဒီယိမ်းအတွက် သီချင်းရေး၊ စီစဉ်ပေးသူက သခင်ကျော်စိန်။ သူ က ယိမ်းသားများကို ကိုယ်တိုင်သီချင်းချမပေး။ ကျွန်တော့်ကို ... လမ်းလျှောက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆိုပြသွားသည်။ ကျွန်တော်က ယိမ်း... သီချင်းချပေးရသည်။ ဤသို့အားဖြင့် အရွယ်ချင်းကွာလှသော ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျွန်တော်က စာလေးပေလေး ဝါသနာပါမှန်း သိလာလေတော့ သူက စာကြောင်းပေကြောင်းလေးတွေကိုပါ မှတ်မှတ်သားသား ရွတ်ဆို ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ဤသို့အားဖြင့် မစ္စတာမောင်မှိုင်း၏ လေးချိုးကြီးကဗျာများကို နှစ်သက်ရကောင်းမှန်း သိလာခဲ့သည်။

မှိုင်းဟဲ့နော် တိုင်းနဲ့ပြေကျော်လို့
ဖြေမနော်လေ အဘက်ဘက်ကစမ်းပါတော့
မပြေသော်လေ တစ်သက်နှစ်သက်တမ်းပါကွဲ့

ဆိုတာမျိုးတွေ ...

မင်းတို့ဘဏ်အမြင်လေ တစ်မိုက်တစ်ထွာမျှရယ်နဲ့
ငြင်းဖို့ကြံရင်လေ မိုက်ရာကျတော့မပ
ကြိုက်ရာက တက်ခဲ့ကွယ်

ဆိုတာမျိုးတွေကို သခင်ကျော်စိန်က ရွတ်ပြတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စွဲစွဲမက်မက် အရသာတွေ့လိုက်သည်မှာ ယခုထက်တိုင် မမေ့နိုင်တော့ပါ။

သခင်ကျော်စိန်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ရသေ့ကြီး မစ္စတာမောင်မှိုင်း၏ ဋီကာတွေကို ဖတ်ရကောင်းမှန်း သိလာခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်တောင်ဝိုင်းမှာ မောင်မှိုင်းစခန်းချနေသည် –
စစ်ကိုင်းတောင် လှိုဏ်ရှိမှာ ဖိုထိုးနေသည် –
ပြည်မြို့ခေတ္တရာ ဖိုးဦးတောင်မှာ ချောင်မွေ့နေသည် –

ဆိုတာမျိုးတွေကို ယဉ်ပါးစပြုလာသည်။ ရသေ့ကြီးမောင်မှိုင်းနှင့်သာမက ရသေ့ကြီးသွားလေရာတွင် လိုက်ပါ၍ ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်း တရားနာကြသော ယောဂီမတွေဖြစ်သည့် ဘေဒါ၊ ကေသာ၊ ခေမာ၊ မေရီ၊ ဒေစီ၊ အရီးစိမ်း စသည့် ယောဂီမတွေကို ကျွမ်းနိုးလာသည်။ ငယ်စဉ်ကတော့ ထိုထိုသော ယောဂီမတွေနှင့် တကယ်ပဲ တောမှီနေသည်ဟုပင် ထင်နေမိခဲ့သည်။ နောင်သောအခါတွင်မှ ရန်ကုန်မြို့ ဘားလမ်း (ပန်းခြံလမ်း) ထဲက ရေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မြန်မာစာဌာနမှာ ဆရာဖြစ်လာတော့ –

ဘုံ့ကောက်အဖြစ်မှာ မေတ္တာအထယ်မသေးသော်လဲ
မှိုင်းတစ်ယောက်မစ္စတာ ချစ်ရာမမယ်သေးပေမဲ့
သစ္စာတကယ်သွေးတွေလို့ တွေးနဲ့နှောင်ဖို့အလို
ခေတ္တရာနယ်တကျေးဆီက မေးရဲ့မောင်တို့ကို

အစချီသော ဘွဲ့ကောက်လေးချိုးကြီး ...

အထက်နယ် အညာက ကြွခဲ့ရ
မျက်နှာငယ် ရှာပနပေမို့
မသာအချတွင်ဖြင့် ညှော်လည်းမလာ
ဆရာမျှရယ်နဲ့ တပည့်အနည်းသာ

အစချီသော ဗဟန်းကောလိပ် ရှာပနလေးချိုးကြီး စသည်အားဖြင့် ဆရာကြီး၏ လေးချိုးကြီးများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့ရသည်။ ဆရာကြီး၏ ဋီကာ စာပေများကိုသာမက ဆရာဇော်ဂျီ၏ 'သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဋီကာ' ကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ရပြီးပါလေပြီ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ ကြားနာခဲ့ဖူးသော ဆရာကြီး၏ သွင်ပြင်စရိုက်များကို လေသံဟန်ပန်နှင့်တကွ ရွတ်ဆိုသင်ပြပေးသောအခါ ကျောင်းသားများ အလွန် စိတ်ဝင်စားကြသည်။ အသက်ဝင်သည် ဆိုရမည်ပေါ့။

ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ချစ်သည်၊ ရိုသေသည်၊ ကြည်ညိုသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ သူ့ကို သနားလာမိသည်။

'အောင်သင်းရယ် – မင်းလိုလူကများ ဆရာကြီးကို သနားရသေးသလား' ဟု လှောင်ပြုံး မပြုံးပါလေနှင့်။ ချင့်ချိန်နိုင်အောင် တင်ပြပါမည်။

*

ယခု ဤစာကို ရေးချိန်တွင် ကျွန်တော့်အသက် ၈၃ နှစ် ရှိပါပြီ။ မြေး ၄ ယောက်လည်း ရှိနေပါပြီ။ သူတို့ငယ်စဉ်က သူတို့ချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ကြလျှင် ဦးအောင်လာပြီး ငိုယိုတိုင်တန်းသူက တရားလိုဖြစ်သွားပြီး အတိုင်အတောခံရသူက တရားခံဖြစ်သွားလေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဇနီး သွား[illegible] သူ အဖွားကြီးက ပိုဆိုးသည်။ သူ့မြေးအလတ်ကောင်ကို ပိုချစ်သည်။ သူ[illegible] က ပေးသည့် မုန့်ဖိုးကို သူ့အဖွားထံမှာ အပ်ထားပြီးမှ ပြန်တောင်း[illegible] သုံးတတ်သည်။ မကြာခဏ မြေးအဖွားနှစ်ယောက် စကားများ[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘယ်နေ့က ဘယ်လောက်အပ်သည်၊ ဘယ်နေ့က ဘယ်လောက်ပြန်ယူသည်၊ အပ်ထားငွေ ဘယ်လောက်ကျန်သည် စသည်ဖြင့် အပေး–အအပ်–အချေး အဆပ်စာရင်း ငြင်းကြ ခုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဖွားကြီးက ပေးလိုက်ရသည်သာ ဖြစ်သည်။ သည်အကောင်က ပညာရေးကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်၏ မြေးမို့ စာပေဗီဇ ပါလာလိမ့်မည် မထင်လေနှင့် 'ရုပ်ပြစာအုပ်ကြည့်တာတောင် စာများနေရင် စာမျက်နှာကျော် ကြည့်သွားတဲ့အကောင်' ဟု သူ့အမေက မှတ်ချက်ချသည်။ မိဘများနှင့် သူ့အဖွားက ဆူလိုက်အော်လိုက် ဖုတ်ပူမီးတိုက် တွန်းဟာယ်ထိုးဟာယ်လုပ်လွန်း လို့ ဆယ်တန်းကို ကပ်ပြီး အောင်သွားသည်။ သို့သော် မြေးဆိုတော့လည်း ချစ်နေရတော့သည်သာ။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် သခင်ဘွဲ့ခံ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၏ အဖိုးအဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အားလုံး သူ့မြေးတွေချည်းပါပဲ။ အားလုံး ကို သူ ချစ်သည်။ ဆိုးလျှင်လည်း ဆိုးလို့ ချစ်သည်။ ကောင်းလျှင်လည်း ကောင်းလို့ ချစ်ရသည်။

သူ့သားတစ်ယောက်က အိမ်ကထွက်ပြေးသည်။ ဆရာကြီး အလွန် စိတ်ဆိုးသည်။

''သည်အကောင်တော့ အိမ်ပြန်လာရင် နာနာလေးနက်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ အိမ်ကိုသက်န်းဝတ်ပြီး ပြန်လာတော့ ကိုယ်တော်မြတ်ကို မနက်ရတဲ့ပြင် ဆွမ်းတောင်ကပ်လိုက်ရသေးတယ်''

ဟု ဆရာကြီးက ရယ်မောပြောဆိုကြောင်း ဆရာဇော်ဂျီ၏ ''သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းဋီကာ''တွင် ဖတ်လိုက်ရသည်။ သူ့သားတွေကို ချစ်သလို၊ သူ့မြေးတွေကို ချစ်သလို သခင်တွေကိုလည်း ချစ်သည်။ သူ့မြေး 'သခင်' တွေအကြောင်း ပြောရလျှင် မမောနိုင်မပမ်းနိုင် ခံတွင်းတွေ့နေတတ်သည်။ နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ –

*

''အဲဒီလိုနဲ့ ဟို–လေးမောင်ဆိုတဲ့ကောင်က မကွေးမြို့မှာ ဘာသွားလုပ်ပြီး ဘာတွေပြောတယ် မသိဘူး။ အစိုးရက သူ့ကိုဖမ်းပြီး တရားရုံးတင်ပါလေရော။ အဲဒါကို သူက သက်သေပြတော့ ကိုယ့်ကိုပါသက်သေထည့်ပြီး ပြထားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အစိုးရက ဆင့်ခေါ်တော့ ကိုယ်လဲ ဘုမသိဘမသိ သဘော်စီးပြီး မကွေးကို လိုက်သွားရတယ်။ မကွေးရောက် တော့ မကွေးထောင်ပိုင်ကလဲ ကိုယ့်စာတွေကို ဖတ်ဖူးပြီး ခင်မင်ကြည်ညိုရှင်းရှိနေတာမို့ ဒီအကောင်နဲ့ အလွယ်တကူပဲ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ 'ဟဲ့ကောင် – လေးမောင် – မင်း ဒီမှာဘာလုပ်မှန်းလဲ ငါမသိ၊ ဘာတွေပြောခဲ့ ဆိုခဲ့မှန်းလဲ ငါမသိ၊ ဒါကို ငါက ဘာတွေထွက်ဆိုရမှာလဲ' ဆိုတော့ ဒီအကောင်ပြောပုံက 'ဆရာကြီးရေ – ဆရာကြီး ဘာတွေထွက်ထွက် ဘာတွေပြောနေနေ ကျွန်တော်က ထောင်ကျမှာ ကျမှာပဲ။ ဒါနဲ့ မထူးတော့ဘူး။ မကွေးမြို့မှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး မရှိသေးတာကြောင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဖွဲ့ရအောင် ဆရာကြီးတို့ကို အစိုးရစရိတ်နဲ့ ပင့်ဖိတ်လိုက်တာ ပါပဲ ခင်ဗျာ' တဲ့။ ဒီကောင်လုပ်ပုံ ပြောပါတယ်။ အဲဒီမှာ တည်းစရာလဲ မရှိ၊ ပိတ်ဆွေလဲ မရှိ။ နောက်ဆုံးမှာ မြို့စွန် မှာရှိတဲ့ လက်သမားဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာတည်းခိုပြီး အစည်းအရုံးဖွဲ့ခဲ့ရတယ်။ ဟိုလေးမောင်ဆိုတဲ့ ခွေးကောင်လဲ ထောင်ခြောက်လကျသွားပါလေရော''

*

ပွဲလာပရိသတ်တွေဆိုတာ တဝေါဝေါ ပွဲကျနေသည်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ 'လေးမောင်' ဆိုတာကတော့ တိုင်းသိပြည်သိ 'သခင်လေးမောင်' ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေစရာ မလိုတော့ပါ။ စင်ပေါ်က ဆရာကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ 'မြေးကောင်' တွေ လုပ်ပုံကို ပြန်ပြောရင်း တမြိန့်မြိန့် ပီတိဖြစ်နေသည်ကို အထင်းသား တွေ့ရသည်။ 'အဖိုး၏မေတ္တာ' ကို ပရိသတ်ကပါရောပြီး ခံစားနိုင်သည်။ သူ့မေတ္တာဓာတ်က ပရိသတ်၏ ရင်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသည်ဟု ဆိုရမည် ထင်ပါသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး သူ ဟောပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ပါဦး။

*

''ဒီလိုနဲ့ လေးမောင့်ကိစ္စပြီးသွားတော့ ရန်ကုန် ပြန်ခဲ့ ရတော့မှာကို။ ဒီမှာတင် ကိုယ်က စိတ်ကူးတာ်ပြီး ပေါက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန် မတိုင်မီလေးမှာ ဘာသာရေး ပြဿနာတွေ အငြင်းအခုံဖြစ်ကြတော့ တောင်တွင်းကြီးက ရှင်ဥက္ကဋ္ဌဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်က တယ်ပြီး ကျမ်းဂန်စာပေနှံ့စပ်တဲ့ပြင် အရေးအတင် အရေးအသားမှာလဲ တယ်ပြီး ကောင်းတာကလား။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ကိုယ်တော်ကို တွေ့ချင်မှုချင်လို့ တောင်တွင်းကြီးဘက်ကလှည့်ပြီး ကားလမ်းနဲ့ ပြန်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ တောင်တွင်းကြီးရောက်တော့ ဆရာတော်က ကိုယ်နဲ့စကားစမြည် ပြောရအောင် သက်ကြီးရွယ်ကြီးတွေကို ဖိတ်ထားလို့ ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းလေး ဖြစ်လာတယ်။ ထွေရာလေးပါး စကားပြောကြရင်း ဗိုလ်လရောင်ခေါ် ရွှေလရောင်အကြောင်းကို စကားစပ်မိသွားတာကိုး။ ဗိုလ်လရောင်ဆိုတာကို ကိုယ်လဲ ကြားဖူးခဲ့တာပေါ့။ သို့သော်လဲ သူတို့ပြောမှ အသေအချာ သိလာရတာပေါ့လေ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က မျိုးချစ်စိတ် တကယ်ထက်သန်ပြီး ဝီရိယကလဲ တယ်ကြီးတာကိုး။ သူတို့ပြောစကားအရဆိုရင် ဓားကို လက်ကမချ ခါးတောင်းကျိုက်ကိုတောင် မဖြုတ်ဘူးဆိုပဲ။ အဲ ခါးတောင်းကျိုက်ကို မလျှော့သာမှ ဖြုတ်သတဲ့''

(ပရိသတ်က ခပ်တိုးတိုး ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်ကြသည်။)

''အဲ - ဘယ်နေရာမှ ဖြုတ်သလဲဆိုတော့ ဘုရားဆီမှာ ခေါင်းလောင်းသွားပြီး ချေးတဲ့အခါမှာဆိုကိုး။ တော်လှန်ရေး အတွက် လက်နက်တွေ ဘာတွေသွန်းဖို့လုပ်ဖို့က ကြေးသတ္တုတွေဘာတွေက လိုအပ်လာတာကိုး။ ဒီတော့ ဘုရားက ခေါင်းလောင်းကြီးတွေကို ယူရတာပေါ့။ ဒီအခါမှာသာ ဓားကိုချ၊ ခါးတောင်းကျိုက်ဖြုတ်၊ ဘုရားကို ကန်တော့ပြီး 'အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ လက်နက်ခဲယမ်းအတွက် ကြေးဝါသတ္တုမရှိဘဲ ဖြစ်နေလို့ အရှင်ဘုရားရဲ့ ခေါင်းလောင်းကို ခဏလောက် ချေးပါဘုရား။ အရေးတော်ပုံအောင်မြင်ပြီးခဲ့ရင် ဒီထက်ခပ်ကြီးကြီးလေးလုပ်ပြီး ခေါင်းလောင်းအချေးပြန်ဆပ်ပါ

မယ်ဘုရား' လို့ ဘုရားဆီက ခေါင်းလောင်းချေးတဲ့အခါ လောက်မှာပဲ ခါးတောင်းကျိုက်ဖြုတ်တယ်ဆိုကိုး''

(ပရိသတ်က ရယ်မောကြပြန်သည်။)

''ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီရွှေလရောင်ဆိုတဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကြည်ညိုမိတာကြောင့် သူ့ရဲ့ မျိုးရိုးသားမြေးတွေများ မကျန်ရစ်ဖူးလားလို့ မေးကြည့်လိုက်တော့ သူ့မြေး အောင်သန်းနဲ့ အောင်ဆန်းဆိုတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ပညာသင်နေကြတယ်လို့သိရကြောင်း ပြောပြကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ဆီ-လာလာနေတဲ့ အောင်ဆန်းဆိုတဲ့ ကောင့်လေးများ ဖြစ်နေမလားလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်။ တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီအောင်ဆန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မြင်မိတာနဲ့ ကိုယ်က 'ဟဲ့ ကောင်လေး - မင်းဘယ်ဇာတိလဲ ပြောစမ်း' ဆိုတော့ သူက 'ဆရာကြီး ကျွန်တော် တောင်တွင်းကြီး နတ်မောက်ဇာတိပါ' တဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က ထပ်ပြီး 'ဟဲ့ ကောင်လေး ရဲ့ - အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာတွေကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ ရွှေလရောင်ဆိုတာ နင်တို့ရဲ့အဖိုးဆို ဟုတ်လား' လို့ မေးလိုက်တော့ သူက 'ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်တို့ မိဘများ ပြောတာကို သိခဲ့ရပါတယ်' တဲ့။ သူက ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမပြောပါဘူး။ သို့သော်လဲ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ဖြင့် အင်း- ဒီကောင်လေးဟာ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်းလေးပါလားလို့ အောက်မေ့လိုက်မိတာပေါ့လေ''

*

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ကဗျာများနှင့် မလွတ်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် အမှုထမ်းနေစဉ်က စေတနာ ညကျောင်းတွင် မြန်မာစာကို သင်ပေးရတော့ ရွှေလရောင်လေးချိုးကြီးကိုပါ သင်ပေးခဲ့ရသေးသည်။

မြို့လုလင် သာတဲ့ကွန်းဆီက
တို့သခင် စာဖွဲ့လို့ ညွှန်းလိုက်ရပါတော့
ဒါနဲ့ လွမ်းကြပေတော့ကွာ။

www.burmeseclassic.com

'မြို့လုလင်' ကို ကျွန်တော်တို့တောင်တွင်းကြီးဘက်က 'မြို့လုလင်' 'မြို့လင်' ဟုပဲ ခေါ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးက 'မြို့လုလင်သာတဲ့ ကွန်းဆီက တို့သခင်' ဟု ကာရန်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခေါင်မဖြုန်း၊ အမှောင်သမ်းသမို့
အောင်ပန်းညို့ရှုရာတဲ့၊
အောင်ဆန်းတို့ရဲ့ ရွှေလရောင်အဖိုး။

ဆိုတာကိုတော့ စာဖတ်သူတို့တွေ့ကြပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က လျှာရှည်ပြီး ပြောနေစရာ မလိုတော့ပါ။ ဆရာကြီး၏ ဟောပြောချက်ကို ဆက်ပါရစေ။

*

"အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်လေးတွေ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် လုပ်ကြ ကိုင်ကြနဲ့ ဟိုပြေး ဒီလွှားနဲ့လုပ်လိုက်ကြတာ။ နောက်တော့ သူတို့လဲ ဂျပန်ဘုရားကို ပင့်လာကြပါလေရော။ အဲဒီ ဂျပန်ဘုရားကလဲ ပါးရိုက်၊ နားရိုက်နဲ့ တယ်ပြီး ဆိုးတာကလား။ ဒီတော့ ကိုယ်က ပြောမိတယ်။ 'ဟဲ့ကောင်- အောင်ဆန်း မင်းတို့ဂျပန်တွေက တယ်ပြီး ပါး-နားရိုက်တယ် ဆိုပါကလား။ မင်းတို့တော့ ဘုရားပင့်တာ မှားကြပြီထင်တယ်' ဆိုတော့ ဒီအကောင်က 'ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့ မပင့်ရင်လဲ ဒီဘုရားက ဒေသစာရီကြွလာတော့မှာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က ခရီးကြိုပင့်ခဲ့ရတာပါ' တဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်က 'အေးလကွယ်- ဒါဖြင့်လဲ မင်းတို့ပင့်လာတဲ့ ဘုရားကို ပြန်ပို့ဖို့ စိစဉ်ကြဦးကွဲ့' ဆိုတော့ အောင်ဆန်းက 'စီစဉ်ပြီးပါပြီ ဆရာကြီး၊ မကြာပါဘူး' လို့ ပြောသွားတယ်။ တကယ့်အကောင်တွေ"

*

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် 'အဖိုး' ဘ၀သို့ ရောက်လာတော့ ဆရာကြီးကို ပိုလို့ပင် နားလည်လာသည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပါသည်။ မြေးတွေ ရန်ဖြစ်ကြပြီဆိုလျှင် သူ့ထက်ငါဦးအောင် လာတိုင်သူကို တရားလိုဟု သဘောထားတတ်သည်။

'ဖိုးဖိုးကြီး သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကြည့်ပါ - စားကြည့်စမ်းပါဆိုမှုတဲ့' ဟု ကျေးလျှင်လည်း သူတို့ပေးသည့် မရမ်းပေါင်း - မက်မန်းသီး ဆိုတာတွေကို လည်း အနည်းငယ် မြည်းကြည့်ပြီး 'အေး . . . အေး . . . ကောင်းတယ်ကွ' ဟု ပြောမိတတ်သည်။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကလည်း သူ့တပည့် 'သခင်မျိုး' တွေကို သားတွေ၊ မြေးတွေဟု သဘောထားလေတော့ ပါးစပ် ကဖြင့် 'ခွေးကောင်တွေ' 'ခွေးမသားတွေ' စသည်အားဖြင့် ဖျစ်တောက်ဖျစ် တောက် ဆဲနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အားလုံး ကို ချစ်နေမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး သုံးလေးနှစ်လောက်ကြာတော့ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဘွဲ့တွေဘာတွေ ချီးမြှင့်သည်။ ဆရာကြီးကိုလည်း 'အလင်္ကာကျော်စွာ' ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်သည်။ (ချီးမြှင့်သည်ဟု ကျွန်တော် မသုံးချင်၊ ဆက်ကပ်ပူဇော်သည်ဟု သာ ကျွန်တော် သုံးချင်သည်။)

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သူ့တပည့်တွေ ပူဇော်သော ထိုဘွဲ့ကို အလွန်တန်ဖိုးထားဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ၁၉၅၂ လောက်ကထုတ်သော ပြက္ခဒိန်တစ်ခုတွင် မျက်နှာဖုံးမှာ ဆရာကြီး၊ ဒူးတစ် ဘက်ထောင် တစ်ဘက်ချ၊ ကွမ်းအစ်ကြီးရှေ့မှာချထားသော ဓာတ်ပုံတွင် ဆရာကြီးက 'အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း' ဟု လက် မှတ်ရေးထိုးထားသည်။ တပည့်တွေပူဇော်သော ဘွဲ့ပေကို။ မြတ်နိုးလေမည် ပေါ့။

ဆရာကြီးက သူ့မြေး 'သခင်မျိုး' တွေကို ကျောသားရင်သား မခွဲခြား တကယ့်ကို ချစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း တော်လှန်ရေးအစိုးရ တက်လာပြီး စတွင် တောတွင်းအဖွဲ့ပေါင်းစုံနှင့် ဆွေးနွေးပွဲလုပ်တော့ အလံနီသခင်စိုးကြီးက ဆရာကြီးကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် သွားရောက်ကန်တော့သည့် ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာမှာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားမိသည်ကို သတိရနေသည်။

သည်နောက်မှာတော့ဖြင့် အားလုံးသိကြသည့်အတိုင်း လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲကြီးကို ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ဦးဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် အများဆုံး တွင်ကျယ်လှုပ်ရှားခဲ့သူတွေက 'သခင်မျိုး' တွေပါပဲ။ ထိုသခင်မျိုး တွေကလည်း ရှေးကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စသည် အားဖြင့် အကွဲကွဲ အပြားပြားဆိုသလို ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။ ဆရာကြီးကတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူတပည့်သားမြေးတွေ အချင်းချင်း သွေးကွဲ ရန်စောင်နေကြသည်ကို မြင်နေရတော့ စိတ်ကမကောင်း။ သည့်ထက်ပိုပြီး တိုက်ကြခိုက်ကြ သတ်ကြဖြတ်ကြ ကျေးလက်မြို့ရွာတွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြဆိုတာမျိုးတွေ လုပ်လာကြတော့ ငါ့မြေးတွေလုပ်နေကြတာ အဟုတ်မဟုတ်တော့အူးဟု ရင်နာမိပါလိမ့်မည်။

နောင်အခါကျတော့ ကွန်မြူနစ်ဖြူ–နီတွေက တောခိုသွားကြသည်မို့ ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးတွင် ဆိုရှယ်လစ်တွေသည်သာ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် အစိုးရအဖွဲ့တစ်ခုလုံးကိုလည်း ဆိုရှယ်လစ်တွေကသာ ကြိုးကိုင်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်က ဆရာကြီးနှင့်အတူ စင်တက်ပြီး ဟောပြောလေ့ရှိသော မန်းထွန်းရင်ကိုလည်း သတိရမိသည်။ သူ့ဟာသလေးတစ်ခုကိုလည်း မှတ်မိနေသေးသည်။

''အရင်ကတော့ ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးဟာ အလွန်ကို အားရဖို့ကောင်းပါတယ်။ အစွမ်းလဲ ထက်ခဲ့ပါတယ်။ 'သိန္နော–နှယ်ချို–စရို–ပဒဲကော–ပျားရည် ဆတူနှော' ဆိုတဲ့ အာယုဝဍ္ဍန အသက်ရှည်ဆေးကြီးလိုပဲပေါ့ ခင်ဗျာ။ ခုတော့ သိန္နောလဲ မပါ၊ နှယ်ချိုလဲ မကျန်၊ ပျားရည်လဲ မနှောတော့ဘဲ၊ ဆိုရှယ်လစ် ပဒဲကောမြစ်တစ်ခုပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ ဘာရောဂါမှလဲ မပျောက်၊ အရသာကလဲ စပ်ရှားရှား ဖဆပလကြီးဖြစ်နေပါပြီ''

ဆိုရှယ်လစ်တွေက အာဏာလက်ကိုင်ရှိနေလေတော့ သူတို့က နေရာတကာတွင် ဩဇာလွှမ်းမိုးလာသည်။ ပုဒ်မ ၅ ဆိုသည်မှာ ထိုစဉ်က ခေတ်စားခဲ့သော စကားလုံးများ ဖြစ်နေပါလေတော့သည်။ ဆရာကြီးကတော့ အာဏာလက်ကိုင်ရှိနေသည့် မြေးသခင်တွေကို အာဏာမဲ့သခင်လေးများအား အနိုင်ကျင့်ရကောင်းလားဟု မကျေနပ်ချင်။ သည်တော့ အာဏာမဲ့နေသည့် သခင်လေးတွေက အဖိုးဆရာကြီးထံ ပြေးပြေးပြီး အတိုင်အတောထူကြသည်။ အဖိုးဆရာကြီးကတော့ ဘာရယ်မဟုတ် သူ့ထံသို့ ပြေးလာသောမြေးတွေကို သနားသည်။ သူတို့ကို သနားလေတော့ အာဏာလက်ကိုင်ရှိနေသည့် မြေးတွေကိုသာ ဖိပြီး ဆဲတော့သည်။ နင်ပဲငါဆမဟုတ်သော်လည်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများကို ဆိုရှယ်လစ်တွေက အောင့်သက်သက်ခံနေကြရတော့သည်သာ။ ဆရာကြီးပြောပုံကို နားထောင်ကြည့်ပါဦး –

*

''အဲဒါနဲ့ပဲ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် တစ်ပြည်လုံး ဆန္ဒပြ အုံကြွလေတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလဲ လွတ်လပ်ရေးပေးပါ့ မယ်လို့ ကတိပြုလိုက်ရတာပေါ့လေ။ ဒီတော့ မောင်အောင် ဆန်းကလဲ 'တစ်နှစ်အတွင်း လုံးဝလွတ်လပ်ရေး ရစေမယ်' လို့ ကတိပေးပြီး ရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပတယ်။ အဲဒီ လွတ်လပ်ရေးမရခင်မှာပဲ မောင်အောင်ဆန်းခမျာမှာ အနိစ္စ ရောက်သွားလေတော့ မောင်နုလဲ ဖြုတ်ဘုံ နွားခုန်တက်သလို ဝန်ဆန့် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာပါလေရော။ သူ့ခမျာလဲ ဝန်ကြီးချုပ် သာဖြစ်လာလိုက်ရတယ် တယ်ပြီး ဟန်ကျလှတယ် မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကြက်တူရွေးလေး လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ငှက်ပျောသီးလေး မာလကာသီးလေး ကျွေးကျွေးပြီး စကား အပြောခိုင်းသလို သူ့ကိုလဲ ဆိုရှယ်လစ်တွေက သူတို့ ပြောစေချင်တာ အပြောခိုင်းနေတာကိုး''

*

စာဖတ်သူတွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာကြီးက သူ့တပည့်ဆိုရှယ်လစ်တွေကို ပြစ်တင်ဝေဖန်မှု ပြုလာပါပြီ။ သို့သော် အဖိုးအို၏ မပျက်ပြယ်သောမေတ္တာကို တပည့်အချို့က နားမလည်နိုင်ကြ။ သူတို့၏ အာဏာကို ယိမ်းယိုင်အောင်ထိုးနှက်နေသည်ဟု ထင်လာကြသည်။

ဟိုအုပ်စုကိုလည်း ပြောမရ၊ ဒီအုပ်စုကို ဆိုလို့မနိုင် ဖြစ်လာလေတော့ ဆရာကြီးက ဆရာတော်၊ သမားတော် သံဃာတော်များထံ ချဉ်းကပ်ပြန်ပါလေသည်။

ကြားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ ၁၉၃၈ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အလယ်တန်းကျောင်း[illegible] ဘဝမို့ အတိုင်အဖောက် ကြွေးကြော်သံတွေကို [illegible] တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အော်ခဲ့ရသည့် [illegible] ကြွေးကြော်သံတွေက –

သခင်မျိုးတော့ ... [illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရဲရဲတောက်ဟော့ . . . တို့ဗမာ
သပိတ်သပိတ် . . . မှောက်မှောက်
မီးတုတ်မီးတုတ် . . . ရှို့ရှို့

ဆိုတာတွေ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာတော့ဖြင့် ပါးစပ်က ကြွေးကြော်ရုံသာမဟုတ်၊ မီးတုတ်ကြီးကို တစ်ယောက်က ထမ်းပြီး လှည့်လည်သည်ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ထုတ်ဝေသည့် 'ကြွေးကြော်သံ' စာစောင်တွင်လည်း ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် မီးတုတ်ထမ်း လမ်းလျှောက်နေသော ပန်းချီကားပုံ သင်္ကေတ အမြဲပါနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုခေတ်လူကြီးများက 'မီးတုတ်–ရှို့ရှို့' ကြွေးကြော်သံကို မနှစ်မြို့ကြချေ။ အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဟု ယူမှတ်ကြပုံရသည်။

ဆရာကြီး၏ စကားကို ဆက်ပါရစေဦး။

*

''အဲဒီလိုနဲ့ လက်နက်ကိုင်ပြီး တောခိုကြ၊ ပုန်ကန်ကြ၊ မြို့ပြကျေးရွာတွေကို ဖျက်ဆီးကြဆိုတာတွေ လုပ်လာကြတော့ ကိုယ်လဲ တတ်နိုင်သမျှ တားပါဆီးပါရဲ့။ ပြောမနိုင်–ဆိုမရ ဖြစ်လာတော့ ရေချိုရေငန် နှစ်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ သံဃာတော်မထေရ်ကြီးများဆီ အကူအညီတောင်းလေဦးမှပဲလို့–ကြံမိပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဆရာတော်ကြီးများဆီ ရောက်သွားလိုက်တော့ ကိုယ်က ဘာစကားမှ မစရသေးပဲ ဆရာတော်ကြီးများက 'ဘယ့်နှယ်လဲ ဒကာကြီး– ဒကာကြီးတပည့်တွေရဲ့ မီးတုတ်တွေကလဲ ရှို့လှချည်ကလား' လို့ ဆီးပြီး မိန့်တော်မူကြတော့ 'မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ တပဲ့တွေကလဲ တပဲ့တင်မကဘဲ–နှစ်ပဲ့–သုံးပဲ့–လေးပဲ့လောက်တောင်ဖြစ်နေပါပြီ။ တပည့်တော်လဲ သရဲမွေးမိတဲ့ မှော်ဆရာလို ဖြစ်နေပြီ။ ယင်ယယ်တုန်းကတော့ တပည့်တော်လဲ နိုင်နင်းခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ဖြင့် သရဲလေးတွေက အရွယ်ရောက်ပြီး အစွယ်ပေါက်လာတော့ တပည့်တော်ကိုလဲ တယ်မကြောက်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်များက ဝိုင်းဝန်းပြီး ကမ္မဝါလေး ဂါထာလေး ရွတ်ဖတ်

ဆုံးမတော်မူကြပါလို့ လာပြီး လျှောက်ထားရတာပါ ဘုရား' လို့ ပြန်ပြီး လျှောက်တင်ရတော့တာပေါ့''

*

ပရိသတ်က ဆရာကြီး၏ ဟာသမြောက်သော စကားပရိယာယ်ကို နှစ်သက်စွာ ရယ်မောကြသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိအား အပြစ်တင်လာသည်ကို ဝန်ခံရင်း မိမိလိုရာကို ပါလာအောင် စည်းရုံးလိုက်နိုင်သော ဆရာကြီး စကားအရာလိမ္မာပုံကို ယခုထက်တိုင် နှစ်သက်ချီးကျူးနေမိပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဆရာကြီးသည် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အရွယ်နှင့် မမျှ တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ စည်းရုံးဟောပြောခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဟောပြောလိုက်တိုင်း ဖဆပလအစိုးရ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို အနည်းနှင့်အများ ထိပါးသလို ဖြစ်လာနေသည်။ သည်တော့ 'မန်းထွန်းရင်' ပြောသလို 'ပဒဲကောမြစ်ဆိုရှယ်လစ်' အချို့က ဆရာကြီးကို ရန်သူသဖွယ် သဘောထားလာကြသည်။ မြေးအဖိုးသဖွယ် သဘောမထားနိုင်ကြတော့ပြီ။

သည်တော့ ဘာလုပ်ကြသည် ထင်သနည်း။

ဆရာကြီး အမြွက်တနိုး ခံယူထားသော အလင်္ကာကျော်စွာဘွဲ့ကို ဂီတသဘင်ပညာရှင်တို့အား ပေးပစ်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးမဆိုထားနှင့် ကျွန်တော်တို့ယဉ်ရှယ်သူများပင်လျှင် 'ဘယ့်နှယ်လုပ်လိုက်ကြပါလိမ့်'ဟု ထိတ်လန့်တကြား အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ထိုထိုသော ပညာရှင်တို့ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချစ်ခင် လေးစား တန်ဖိုးထားပါသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီးနှင့်တန်းတူတော့ဖြင့် မထားနိုင်ကြပါ။ အနုပညာရှင်များကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုဘွဲ့ကို တန်ဖိုးထားကြလင့်ကစား ဆရာကြီးကိုတော့ အားနာနေကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

နောင်အခါမှာတော့ 'ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့'ကိုလည်း သဘင် ရုပ်ရှင်ပညာသည်တို့အား ဖောဖောသီသီကြီး ပေးပစ်လိုက်ပြန်သည်။

ရှေးယခင်က ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့ရခဲ့ပြီးသော သူများလည်း စိတ်ထိခိုက်ကြမည်ဟု ထင်မိသည်။ မည်သည့်ပေတံ၊ မည်သည့်စံဖြင့် တိုင်းတာ၍ ဘွဲ့တွေကို ဖောဖောသီသီကြီး ပေးလိုက်သည်ကိုကား မသိရတော့ပေ။ ဤဘွဲ့ကို အစဦးက ရဖူးသူများကတော့ 'ဝမ်းနာကျော်တင်းဘွဲ့' ဟု ပြောပြီး ချစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မောကြသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေသေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်က မကွေးကောလိပ်တွင် ဉပစာတန်း တက်နေသည်။ မြန်မာစာဌာနမှူးက ပါဠိပါရဂူ ဆရာကြီး ဦးအောင်မိုး ဖြစ်သည်။ ဆရာက ကျွန်တော့်စာပေလေ့လာမှုကို အသိအမှတ်ပြုလေတော့ မကြာခဏ စကားလက်ဆုံကျတတ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့ကို ဖောဖောသီသီ ပေးပစ်လိုက်ကြောင်း သတင်းကြားရတော့ ဆရာကြီး ဦးအောင်မိုး ညည်းတွားခဲ့သည့် မှတ်ချက် ယနေ့ထက်တိုင် စွဲနေမိသည်။

"ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကိုအောင်သင်းရယ်။ ကျုပ်တို့ ပါမောက္ခဆရာကြီး ဦးဖေမောင်လဲ ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့ကို ရထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့တောင် ဒီလောက်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရင် ပါမောက္ခမျာမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ ဆိုတာကို တွေးပြီး အားနာနေမိတယ်။ ဒါကြောင့် လောကနီတိမှာ ဆိုခဲ့တာပဲ ကိုအောင်သင်းရဲ့။ 'ဗာလေန - လူမိုက်သည်၊ ပဏ္ဍိတဿ - ပညာရှိအား။ ပသံသာယ - ချီးမွမ်းခြင်းအားဖြင့်၊ ဒဏ္ဍော - ဒဏ်ကို၊ ဒိယတေ - ပေးသည်မည်၏' တဲ့။ အလွန်မှန်တဲ့စကားတွေပဲ။ ခုတော့ဖြင့် ဆရာကြီးတွေကို ဒဏ်ခတ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့"

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ 'ပဒဲကောဖြစ်ဆိုရှယ်လစ်' တချို့က ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအား ဒဏ်ခတ်လိုက်ခြင်းပါတကားဟု အောက်မေ့လိုက်မိပါသည်။ ဆရာကြီးကတော့ အပြုံးမပျက်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ...

ဆရာ ဦးသိန်းဖေမြင့်နှင့် ဦးအောင်သန်းတို့က တစ်နေ့တွင် -

''ဆရာကြီးကို အလင်္ကာဘွဲ့တောင် ဒီအစိုးရက ပူဇော်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား ဆရာကြီးရဲ့''

ဆရာကြီးက ကွမ်းလေးတမြုံ့မြုံ့ဝါးရင်း -

''အလင်္ကာကျော်စွာဘွဲ့က ငွေမှတ်တတ်ရင် ပေးတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ''

ဟု ရယ်မောပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းအရာတွေကို ပြန်လည် တွေးမိလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဆရာကြီးကို အားနာနေမိသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဒဏ်ခတ်ရက်သော ဆိုရှယ်လစ်များအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း စိတ်ဆိုးနေမိတတ်ပါသည်။

အော် ... အလင်္ကာကျော်စွာနှင့် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း။

■

၂-၁-၂၀၁၀

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်ပုံနှင့် ပန်းချီ

သက်ဆိုင်ရာ စာမူစုဆောင်းသူများက ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်၍ စာမူတောင်းခံသောအခါ ကျွန်တော် ကျွမ်းနိုးသော နယ်ပယ်မဟုတ်၍ ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် အားနာလောက်အောင် တောင်းပန်သဖြင့် ရေးပါမည်ဟု ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

တကယ်ကို ချရေးတော့မည်ဟု ကြံစည်ပြင်ဆင်လိုက်သောအခါတွင်မှ တကယ့်ခက်ပေ့ဆိုသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို လက်ခံလိုက်မိချေပြီတကားဟု သိလာရပါတော့သည်။ အကြောင်းသော်ကား ပန်းချီပညာနှင့် ဓာတ်ပုံပညာတို့၏ အနုပညာ စွမ်းရည်ထက်မြက်မှုကို ဘယ်သင်းက ဘယ်လိုဟု ခွဲခြားလို့ မရနိုင်အောင် (ဝါ) ဘယ်သင်းကို မဲတင်းရမည်ကို ဝေခွဲလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါတည်း။

ငယ်ငယ်တုန်းက

ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကာလ ကလေးဘဝက (အခြားသော ကလေးများကဲ့သို့ပင်) ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကျောက်တံနှင့် အရုပ်ရေးရသည်ကို အလွန်ပျော်နေခဲ့ပါသည်။ ကလေးအချင်းချင်းတွင် အရုပ်ရေးကောင်းသူကို အလွန်အထင်ကြီးသည်။ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာများတွင်ပါသော တင်မွေ၊ တင်ဖေ၊ ချစ်ရွှေစသည့် စတန့်မင်းသားများ၏ ဒိုက်ဗင်ထိုးပုံ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးပုံ ကလောင်

မင်ခြစ်အရုပ်များကို ကူးပြီး ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးခဲ့ရသည်ကို သာ၍ ထက်တိုင် သတိရနေမိပါသေးသည်။

သည်ထက် နည်းနည်းကြီးလာတော့ ပုံဆွဲစာအုပ်တွင် ခဲတံနှင့် ရေး နောက်တော့ ရောင်စုံခဲတံ၊ ရောင်စုံဖယောင်းတံ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရေဆေးသန့်ရှင်း ကားလေးများကိုပါ ရေးမိလာပါသည်။ ပန်းချီကို အလွန်နှစ်သက်၍ တန်ဖိုးရှိလှသော အနုပညာဟု ယူဆလာမိပါသည်။

နောက်တော့ ဓာတ်ပုံကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်က အခုလို ဒစ်ဂျစ်တယ်ဆိုတာမျိုးတွေ ဘာတွေ မရှိသေး၊ ကျွန်တော်တို့စတင်ပြီး ကိုင်ခဲ့ရသည့် ကင်မရာက ဘောက်စ်ကင်မရာဟု ခေါ်သည့် သေတ္တာကင်မရာလေးပါပဲ။ ချိန်ပေါ့ မှန်ခွက်ကလေးထဲတွင် အရုပ်ပေါ်လာလျှင် ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရုံပါပဲ။ အလွန် လွယ်ပါသည်။ ဖလင်ကို ဓာတ်ပုံဆိုင် အပ်လိုက်တော့ ဖလင်ဆေး၊ ပုံကူးပေးလိုက်သည်။ ဘယ်သူမဆို လုပ်လို့ရနိုင်သော ပညာဟုပဲ ထင်လိုက်ခဲ့မိသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ မှန်ဘီလူး၊ ကျဉ်းကျယ်၊ နီးဝေး၊ နှေးမြန်လုပ်နိုင်သော ကင်မရာများဆီသို့ တစ်ဆင့်တက်ပြီး 'နီးကျဉ်း၊ ဝေးကျယ်၊ ကျယ်မြန်၊ ကျဉ်းနှေး' ဟူသော ဂါထာကို တွင်တွင်ရွတ်ပြီး ရိုက်ရပြန်ပါသည်။

သည်နောက်မှာတော့ မိမိရိုက်ကူးမည့် ဝတ္ထုပစ္စည်း အနီးအဝေး အမှောင်တို့ကိုသာမက ထက်အောက်ဘယ်ညာဖွဲ့စည်းပုံ အလေးချိန်ကိုပါ ထည့်တွက်ရကောင်းမှန်း သိလာသည်။ ကိုယ်ကတော့ ကောင်မလေး လုလုလေးထိုင်နေပုံကို ရိုက်တာပါပဲ။ ကူးကြည့်လိုက်လို့ ပုံထွက်လာတော့မှ သူ့ဆံထုံးနောက်ဘက်က ခွေးတစ်ကောင်၏ အမြီးထောင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ မှန်ဘီလူးမြင်တာကို ကိုယ်က မြင်တတ်အောင်၊ မှန်ဘီလူးနှင့် မိမိ တစ်သားတည်း ရှိနေအောင် သတိထားရမှန်း သိလာသည်။

ပန်းချီတွင်မူကား ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့၏ အထားအသို၊ အလင်းအမှောင်၊ အရောင်နှုရင့် သင့်သလို ကိုယ်ကြိုက်ရာကို ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံတွင်မူကား ထိုကဲ့သို့ ရွေးခွင့် မရတော့ပြီ။ ပစ္စည်းက ပေးလာသမျှကိုသာ သင့်သလို ရွေးယူရုံသာရှိသည်။ အရွေးမှန်လျှင် ပုံကောင်းထွက်၍ အရွေးမတော်လို့ သော ချော်သွားလျှင်ကား ကိုယ်ရိုက်ခဲ့သည့်ပုံကို ကိုယ်ပြန်ပြီး မကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်သွားတတ်သည်ကို ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့ရဖူးသည်။

ထိုအခါတွင်မှ ဓာတ်ပုံတွင် ပါဝင်နေသော ပန်းချီအရသာကို ခံစားလာမိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လာ၍ ပန်းချီမဟုတ်ပါပဲလျက် ပန်းချီအရသာကို ပေးနေသည့် ဓာတ်ပုံ အနုပညာကို အထင်ကြီးရကောင်းမှန်း သိလာရပါသည်။

သတင်းဓာတ်ပုံလေး နှစ်ပုံ

မင်းတုန်းမင်းကြီး ဓာတ်ပုံနှင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး ပုံတော်ပန်းချီကားတို့ကို တွေ့ရလျှင် ကျွန်တော်ကတော့ ပန်းချီကားကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော အမှတ်မထင် နှလုံးပိုက်ခြင်းရှိနေသည့် ကျွန်တော့်ကို ချောက်ချားသွားစေခဲ့သော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံအကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါဦးမည်။

ပထမတစ်ပုံက –

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော သတင်းဓာတ်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အလံတော်ကို ရဲမက်တွေ အားသွန်ခွန်စိုက် လွှင့်တင်ထူစိုက်နေသည့် ဓာတ်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်၏ အလံတော် မဟုတ်ပါပဲလျက် အားတက်ရွှင်လန်းစွာ ခံစားမိလိုက်သည်ကို မမေ့နိုင်ပါ။ ရသကို ပေးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ဒုတိယတစ်ပုံက –

တော်လှန်ရေးကောင်စီ အစိုးရ လက်ထက်တွင် အစိုးရ၏ ဦးဆောင်မှုနှင့် တောတွင်းလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းများ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြသည်။ တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးက မျှော်လင့်အားတက် စောင့်စားလျက် ရှိနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက် ပျက်သုဉ်းလျက် ဆွေးနွေးပွဲ ပျက်ခဲ့ရသည်။ ကွန်မြူနစ် လက်နက်ကိုင်များလည်း တောတွင်းသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ဤသတင်းကို အသံလွှင့်ဌာနမှ လည်းကောင်း၊ သတင်းစာများမှ လည်းကောင်း သိကြရပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ပါလျက် သတင်းဓာတ်ပုံလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သောအခါ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားလောက်အောင် ခံစားမိလိုက်ရသည်။

'သူတို့ပြန်ကြလေပြီ' ဟူသော ဓာတ်ပုံလေးကို စာဖတ်သူတွေ့ဖူးပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ရေတိမ်ချောင်းကျယ်လေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးပြီး ကျောခိုင်းပြန်သွားကြသော လူစုများကို ကျောဘက်ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်က လှမ်းပြီးရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံပါ။

ဖိနပ်ကလေးတွေ ချွတ်ပြီး လက်မှာကိုင်လျက် ပုဆိုးကလေးတွေ မ,ကာ ချောင်းကိုဖြတ်ကူးနေပုံ ဖြစ်သည်။

'သူတို့ပြန်ကြလေပြီ' ဆိုသည့်အတိုင်း ကြည့်သူ၏ ရင်ထဲမှာလည်း 'ဩော် သူတို့ တကယ်ပြန်သွားကြပြီကိုး' ဟူသော အသိဖြင့် ဆွေးဆွေးနင့်နင့် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ကို ကျွန်တော် သတိရနေပါသည်။

ဓာတ်ပုံသမား၏ အချိန်၊ နေရာ၊ ရိုက်ကွက်ယူပုံကိုလည်း ယခုထက်တိုင် ချီးကျူးစိတ် ပေါ်နေမိပါသေးသည်။

ထိုပုံကို ပန်းချီရေးထားလျှင်လည်း ကျွန်တော် နှစ်သက်မိမည်မှာတော့ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် 'တကယ်ပြန်ကြပြီကိုး' ဟူသော အမှန်ကို ပကတိအဖြစ်မှန်ကို မလွှဲမရှောင်သာ လက်ခံလိုက်ရသော ဝေဒနာကိုတော့ ပေးနိုင်မည် မထင်မိပါ။ ဓာတ်ပုံသည် ပကတိအမှန်ကို ဆောင်လာနိုင်သည်ဟု ထင်မိသည်။

ဓာတ်ပုံ၏ 'အားသာချက်' ဟု ယူရလေမည်လား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်ပုံနှင့် ပန်းချီ

ဤသို့ တွေးနေရင်းကပင် ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီး ဦးဘကြည်၏ ဟောပြောချက်ကို သတိရလိုက်မိပြန်ပါသည်။ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ (ပြည်တော်သာစီမံကိန်းခေတ်လောက်တွင်) ဦးဘကြည် စသော ပန်းချီအနုပညာ ဆရာကြီးများ နိုင်ငံတကာသို့ ပန်းချီလေ့လာရေး ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပန်းချီအနုပညာကျောင်းတွင် ဆရာကြီး တွေ့ကြုံရပုံကို အသံလွှင့် ပြောကြားသည်ကို ကျွန်တော် နားထောင်လိုက်ရ၍ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ သူ့ဟောပြောချက်ကို ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှ တင်ပြလိုက်ရပါဦးမည်။

''အဲဒီ သင်တန်းကျောင်းမှာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လေးတစ်ယောက်က ထိုင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဘုမသိ ဘမသိ အဲဒီကလေးမရဲ့ပုံကို ရေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရေးသားနေတာတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ပန်းချီရုပ်ပုံကို တွေ့လိုက်တော့ 'မင်း သူ့ပုံကိုတူအောင် ရေးနေတာလား။ ပိုပြီးတူချင်ရင် ကင်မရာလေး တစ်လုံးလောက် ယူခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ။ ဘာကြောင့် အပင်ပန်းခံပြီး ပန်းချီရေးနေရတာလဲ' တဲ့။ ကျွန်တော်လဲ ဒါနဲ့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လေးကို ထပ်ကြည့်လိုက်တော့ တံတောင်ဆစ်ရိုးတွေက နည်းနည်းကြီးနေပြီး ပါးရိုးလေး ငေါတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ပါးရိုးငေါငေါ၊ တံတောင်ဆစ်ရိုး ထိုးထိုးထောင်ထောင်လေး ဆွဲပစ်လိုက်တယ်။ ဆရာကြီးက လာကြည့်ပြီး 'မင်း တိုးတက်လာပြီ' လို့ မှတ်ချက်ချသွားပါတယ်''

ပင်ကို အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လှသော ဆရာကြီး၏ ဟောပြောချက်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်တို့ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေခဲ့သည်ကို ယခုထက်တိုင် လွမ်းဆွတ်သတိရနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစကားကို ထောက်လိုက်လျှင် ပန်းချီသည် ဓာတ်ပုံ မဟုတ်၊ ပကတိရုပ်သွင်ကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်း မဟုတ်၊ ခံစားမှုကို 'သရုပ်' တင်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပါတော့မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဓာတ်ပုံနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပါတော့မည်။

ဓာတ်ပုံဘက်ကလည်း မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံနှင့် ခံစားမှုဓာတ်ပုံတို့ မတူပုံကို ဆင်ခြေတက်နိုင်ပြန်သည်။ ခံစားမှုကို ပေးနိုင်သော ဓာတ်ပုံသည် ဓာတ်ပုံမည်ကာမတ္တ မဟုတ်၊ အနုပညာ ပေါင်းစပ်ထားသော 'အနုပညာဓာတ်ပုံ' ဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းချီနှင့်ဓာတ်ပုံအကြောင်းတွေကို တွေးနေရင်း ကျွန်တော် သတိရလိုက်မိသည်က ဓာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် ရုပ်သေးမင်းသား၊ မင်းသမီးတို့၏ နှစ်ပါးသွား ကကြိုးများ ဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်သေးဆိုသည်မှာ ကြိုးဆွဲကရသော အရုပ်များသက်သက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူစင်စစ်တို့ (ဓာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့) ကဟန်ကို တုပပြီး ကြိုးဆွဲကရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက အသွေးအသား မပါ၊ အရုပ်သက်သက်မို့ ဟန်ပန်တစ်မျိုးနှင့် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေခြင်းကပင် အရသာတစ်မျိုး ထူးနေသည်။ ဒီတော့ လူမင်းသား မင်းသမီးတွေကလည်း ရုပ်သေးကကြိုးကို အတုခိုးပြီး ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေ၊ လက် သွက်သွက်ကြီး လှုပ်ရှားပြီး ကကြပြန်သည်။ အရုပ်က လူကို အတုခိုး၊ လူက အရုပ်ကို ဆရာတင်ပြီး တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆန်းအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ပန်းချီနှင့် ဓာတ်ပုံကလည်း ထိုနည်းနှင်နှင်ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိပြန်သည်။ ရေးသူအမည်၊ ဝတ္ထုကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပြီ။

စာစောင်တစ်ခု၏ စာတည်းလေးက ပန်းချီဆရာကြီးနှစ်ဦးထံ သွားပြီး မဂ္ဂဇင်းအတွက် ပန်းချီကား တောင်းခံရလေ့ရှိသည်။ တစ်ဦးက မော်ဒန်ခေတ်သစ်ပန်းချီဆရာ။ ဓာတ်ပုံလို ပုံတူမျိုးကို အထင်သေးသည်။ ထိုဆရာကြီးထံ ရောက်သွားလိုက်တော့ ခေတ်သစ် မော်ဒန်မဟုတ်သော ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မေးကြည့်လိုက်တော့ ဖြေပုံက ''ငါ့အမေရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားပါကွယ်။ ပုံတူကျွမ်းတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံပေးပြီး ဆွဲထားရတယ်'' ဟု ပြောသည်။

နောက်ပန်းချီဆရာကြီးက ပုံတူကျွမ်းလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆီရောက်သွားတော့ နောက်ဘက်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် မော်ဒန်ပန်းချီကားကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ပန်းချီကားထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောမမျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေနှင့် ငိုနေပုံ။ ဒါနှင့် ပန်းချီဆရာကြီးကို မေးကြည့်လိုက်တော့ ပန်းချီဆရာကြီးက သက်ပြင်းချပြီး ''အေးကွယ်၊ ငါ့သားကလေး ဆွဲပို့လိုက်တာပါ။ 'အမေငိုနေပုံ' တဲ့။ ဒီမှာလဲ အဆင်မပြေသေးတော့ [illegible] တပေါင်းတစည်း မနေနိုင်ကြသေးဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့အမေ စိတ်[illegible] ကြောင်း သားကလေးက ရေးပို့လိုက်တဲ့ ပန်းချီလေးပေါ့ကွယ်''

သည်တော့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ပန်းချီတွေ ပြောမနေနှင့် သူ့[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တန်ဖိုးကြီးနေကြသည်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်မိသည်။

ဇာတ်ထဲက နှစ်ပါးသွားနှင့် ရုပ်သေးနှစ်ပါးသွားလို ကြည့်လို့ ကောင်းတာ ချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။

ရုပ်သေးနှစ်ပါးသွား ကကြိုးကဟန်ကို အတုယူပြီး ဇာတ်မင်းသား မင်းသမီးတွေက စင်တော်နှစ်ပါးသွား က,လိုက်ပြန်တော့လည်း ကြည့်လို့ကောင်း ပြန်တာပါပဲ။

*

ဆောင်းပါးအစတွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်နှင့် ကျွမ်းဝင်မှုမရှိသော နယ်ပယ်ကို ကြိုးစားပြီး ရေးလိုက်ရသော်လည်း လိပ်ပြာမလုံလှပါ။

ထို့ကြောင့် ချို့ယွင်းချက်ပါလျှင် ခွင့်လွှတ်ကြပါ။

■

၁၁-၈-၂၀၁၀

စာရိတ္တမာန

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ဆဋ္ဌမတန်း အထိ မြန်မာဖတ်စာကို သင်ကြရသည်။ ဖတ်စာနှစ်မျိုး ရှိသည်။ ခြသေ့်ဖတ်စာနှင့် ဒေါင်းဖတ်စာတို့ ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာဆရာများက မိမိတို့နှစ်သက်ရာ ဖတ်စာကို ပြဋ္ဌာန်းကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့က 'ဒေါင်းဖတ်စာ' ကို သင်ကြရသည်။ တတိယတန်းဖတ်စာတွင် ပါသော 'ရိုးဖြောင့်သူတစ်ယောက် အကြောင်း' ဆိုသည့် ဝတ္ထုလေးကို ကျွန်တော် ယခုထက်တိုင် စွဲအောင် မှတ်မိနေသည်။

စာဖတ်သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် မှတ်မိကောင်းမှတ်မိနေပါလိမ့်မည်။ ဖတ်ခဲ့ပြီး မှတ်မိနေပါသည်ဆိုလျှင် စာဖတ်သူ၏ အသက်မှာ အနည်းဆုံး ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။

တက္ကသိုလ်ဆရာကြီးက သူ၏ တပည့်များအနက်မှ သမီးအတွက် ခင်ပွန်းလောင်းတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုသည်ဖြစ်ရာ တပည့်များအား မိမိတို့အိမ်မှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို မည်သူမျှ မသိစေအောင် ယူလာခဲ့ရမည်ဟု မှာကြားစေခိုင်းလိုက်သည်။ တပည့်အသီးသီးက ရွှေလက်စွပ် [illegible] ရွှေငွေ ပုလဲ လည်ဆွဲ လက်ကောက် စသည်အားဖြင့် ယူလာခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်သော တပည့်ကမူကား ဘာတစ်ခုမျှ ယူမလာခဲ့ချေ။ ဆရာကြီးက အကြောင်းခြင်းရာကို မေးမြန်းကြည့်လိုက်သော် ထိုတပည့်က "ဆရာကြီး မည်သူမျှ မသိအောင် ယူခဲ့ရမည်ဟု မိန့်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် အခြားသူများ မသိအောင် ယူရန်ဖြစ်နိုင်ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သိနေပါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မသိအောင်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ပါ'' ဟု ဖြေကြားလေသည်။ ဆရာကြီးက ထိုတပည့်အား သမီးနှင့် ထိမ်းမြားပေးလိုက်လေသည်။

ထိုဝတ္ထုလေးမှာ ဒဏ္ဍာရီပဲလား။ နိပါတ်တော်ပဲလား ကျွန်တော် သေချာမသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်လိပ်ပြာထဲမှာ စွဲသွားခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်လိပ်ပြာကို ကိုယ်လှည့်စား၍ မရနိုင်ကြောင်း သိခဲ့သည်သာမက ထိုလိပ်ပြာကပင် ကျွန်တော့်သမာဓိကို ယနေ့တိုင် စောင့်ထိန်းပေးနေခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

*

နောက်တစ်ခု ပြောချင်ပါသေးသည်။

စာစောင်လေးတစ်ခုတွင် ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်စာစောင်လဲဆိုတာကို မမှတ်မိတော့သော်လည်း ထိုဖြစ်ရပ်ကိုတော့ဖြင့် မမေ့တော့ပါ။ စာရိတ္တကိုယ်ကျင့်တရား ရိုးဖြောင့်မှုအတွက် တကယ့်ဖြစ်ရပ် စာတမ်းပြိုင်ပွဲတွင် ပထမဆုရသည်ဟု မှတ်မိနေပါသည်။

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က ခရီးသွားရမည်ဆိုတော့ တစ်ယောက်က ဘူတာကို လိုက်ပို့သည်။ ဘူတာရောက်မှ ထီလက်မှတ်ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် တစ်ယောက်တစ်စောင်စီ ထိုးကြသည်။ မီးရထားက စတင်ထွက်ခွာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ''သူငယ်ချင်းရေ ငါ့လက်မှတ်ကို မင်းပဲသိမ်းထားလိုက်တော့'' ဟုပြောပြီး ရထားပေါ်ပါသွားတော့သည်။ အတန်ကြာတော့ ထီလက်မှတ်ယူထားခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းက သူ့သူငယ်ချင်း၏ လက်မှတ်က ထီပေါက်နေကြောင်း ပြောပြီး လက်မှတ်ကို ပေးသည်။ ထီဆုငွေက နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်၊ သူဌေးလေးဖြစ်လောက်အောင် များသည်။ ထီလက်မှတ်ပေါ်တွင် ဘာနာမည်အမှတ်အသားမျှ ရေးထားသည်ကို မတွေ့။ နှစ်စောင်လုံးတွင် ဘာအမှတ်အသားမျှ မရှိ။ သို့ပါလျက် ဘာကြောင့် သူ့ထီလက်မှတ်က ပေါက်ပါသည်ဟု ပြောနိုင်လေသလဲ မေးကြည့်သည်။ သူငယ်ချင်းက ''ငါက ထီလက်မှတ်ပေါ်မှာတော့ ဘာမှရေးမထားဘူး။ စာအိတ်တစ်အိတ်စီ ခွဲပြီး ထည့်ထားတာ။ စာအိတ်ပေါ်မှာတော့ဖြင့် မင်းနာမည် ငါ့နာမည် ရေးထားသေးတာကိုးကွဲ့''

တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဆိုသည့်အတိုင်း တကယ်ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူး

လား ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ထိုထီလက်မှတ်ထိန်း သူငယ်ချင်းကိုတော့ ကြည်ညိုနေမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

*

တစ်ခါသော် ရှင်သာရိပုတ္တာမထေရ်ကြီးသည် အခြားရဟန်းတစ်ပါးနှင့်အတူ သီတင်းသုံး နေရသည်။ တစ်နေ့သော် ထိုအတူနေရဟန်းကြီး၏ မုန့်ချိုထုပ်ကို တွေ့မိရာ ရဟန်းကြီးကလည်း အချိန်မီ ပြန်မရောက်လာသောကြောင့် မုန့်ချိုအချိန်လွန်ကာ အလဟဿ ပျက်စီးမည်ဟု အောက်မေ့ကာ မုန့်ချိုကို ယူ၍ ဘုဉ်းပေးလိုက်မိသည်။ ရဟန်းကြီး ပြန်ရောက်လာသောအခါ အခါလွန်ပြီး မုန့်ချိုပျက်စီးအံ့ စိုးသောကြောင့် ဘုဉ်းပေးလိုက်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ရဟန်းကြီးက ''ချိုသောအရသာကို မမက်မောသူ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း''ဟု ဆိုသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တာမထေရ်သည် ''ဤယနေ့မှစ၍ ငါ၏ အအူအခွေတို့သည် မွတ်သိပ်သည်ဖြစ်၍ ပြင်ပသို့ထွက်ပြီး ကျက်စားလိုက ကျက်စားစေတော့ ငါမူကား မသင့် မအပ်သော အစာတို့ကို မစားတော့ပြီ'' ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိမိုက်လှသော စကားမှာ 'ငါ၏ အအူအခွေတို့သည် မွတ်သိပ်လှသည်ဖြစ်၍ ပြင်ပသို့ထွက်ပြီး ကျက်စားလိုက ကျက်စားစေတော့' ဟူသော စကားပင် ဖြစ်ပါသည်။ 'လျှာမှာ မြက်ပင်ပေါက်ပစေတော့' ဟူသော စကားထက် ပိုမိုပြီး ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိမိုက်ပါသည်။

*

'ခေတ်ပျက်သူဌေး' 'ဖောက်သယ်' ဟူသော စကားများကို ယနေ့ခေတ်လူငယ်များ ကြားဖူးတော့မည် မထင်ပါ။

'ခေတ်ပျက်သူဌေး' ဆိုသည်မှာ ဂျပန်တက်လာသောအခါတွင်လည်း ဂျပန်နှင့် သင့်အောင်ပေါင်း၊ ဘိုအိုင်အေ ဝင်လာပြန်တော့လည်း ဘိုအိုင်အေဗိုလ်တွေနှင့် ပလဲနံပသင့်အောင်လုပ်ပြီး သင့်သလို ကြီးပွားတတ်သောသူများဖြစ်ပါသည်။

'ဖောက်သည်' ဆိုတာကတော့ ခေတ်ပျက်ကြီးထဲ အစောင့်လွတ်ကင်းမဲ့နေသည့် အိုးအိမ်တိုက်တာများကို ဖောက်ပြီး သယ်ယူတတ်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဖောက်ရာပါပစ္စည်းများကို သိမ်းကျုံးဝယ်ယူပြီး တစ်ဆင့်ရောင်းသူများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဖြစ်လာတတ်သော ခေတ်ပျက်သူဌေးများလည်း ရှိတတ်ပါသေးသည်။

သူတို့သည် များသောအားဖြင့် ပညာအခြေခံနည်းကြသည်။ သို့သော် လူရေးလူရာ ပါးနပ်ကြသည်။ ရပေါက်ရလမ်း အကွက်မြင်၍ လျင်မြန်သွက်လက်ကြသည်။

ကျွန်တော့်ဆရာ တောင်တွင်းကြီးသခင်ကျော်စိန် ပြောဖူးတာလေးတွေကို ထည့်ပြီးရေးလိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မှတ်သားခဲ့ရသောကြောင့် ယနေ့ခေတ်လူငယ်များအား လက်ဆင့်ကမ်းသော သဘောဖြစ်ပါသည်။

"အောင်သင်းရ– အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို ဘယ်တော့မှ အားမကျနဲ့ကွ။ သူတို့ရတဲ့ ငွေကြေးပစ္စည်းဆိုတာတွေက ပြဿဒါးငွေတွေကွ။ ရတဲ့အခိုက်မှာတော့ 'ကုန်းလားရှန်းလား ပြဿဒါး' ဆိုသလို ဖောဖောသီသီကြီး ရတာပေါ့။ အဲ– နောက်တော့လဲ 'လောင်လားပြောင်လား ပြဿဒါး' ဆိုသလို ခဏရှိရင် ကုန်သွားတာပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်းမှာ ရှိတတ်ကြတာပဲ။ သူတို့ဟာ မြို့ရွာရဲ့ပြဒါးတိုင်ပဲ။ သူတို့ကောင်းစားနေရင် ခေတ်မကောင်းသေးဘူးလို့သာ အောက်မေ့ရော့။ ခေတ်လဲ ပြန်ကောင်းလာရော သူတို့လဲ မွဲတေသွားတာပဲ။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဘန်ဘောက်လုံချည် တရှမ်းရှမ်း စိန်လက်စွပ် တဝင်းဝင်း ဘယ်လိုကြီးပဲ ဝတ်လာလာ ဘယ်သူကမှ အထင်မကြီးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြီးပွားလာတယ်ဆိုတာကို အားလုံးက သိနေကြတာ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော့်ဆရာ သခင်ကျော်စိန် ရယ်မောပြောခဲ့တာတွေပါ။

*

ယနေ့လူငယ်များသည် ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်ကထက် ဉာဏ်ရည်လည်း သွက်လက်၊ ပညာလည်း ထက်မြက်၊ အဘက်ဘက်တွင် သာလွန်၊ သတ္တိလည်း ချွန်ကြပါသည်။ သို့သော် –

"ဉာဏ်ရှိယောကျ်ား၊ များလတ်သော်ခါ၊ ဆေးလွန်နာကို၊ ဆရာနောက်ဆက်၊ အကုခက်သို့၊ ဖျက်၍အမြဲ၊ ပြင်နိုင်ခဲ၏"

ဟူသော စကားကဲ့သို့ ထက်မြက်သူတို့ ပျက်သွားလျှင် ပြင်၍ မရအောင် ဘဝတုံးသွားတတ်သည်။

သည်တော့ မာနကြီးဖို့ လိုပါသည်။

ငွန်ပွင့်တအုပ်တိုက်

စာရိတ္တမာန နိုင်မာကြီးရင့်ဖို့ လိုပါသည်။

"ငါ၏ အအူအခွေတို့သည် မွတ်သိပ်သည်ဖြစ်၍ ပြင်ပသို့ထွက်ပြီး ကျက်စားလိုက ကျက်စားစေတော့" ဟူသော စကားကို နားစွဲဖို့လိုသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ပြဿဒါးစည်းစိမ်ကို အားကျမက်မောခြင်းမရှိ ပြုးစိစိလုပ်တတ်အောင် သတိရှိကြသင့်ပါသည်။

■

၃–၉–၂၀၁၀

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မဆန်းတဲ့ သဘောတရား

အားလုံးစာဖတ်သူများ သိကြပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်က စာပေရေးရာဆောင်းပါးများ ရေးနေရာမှ လူငယ်လမ်းညွှန်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သော 'မျိုးဆက်သစ်တိုးတက်ရစ်ဖို့' ဆိုတာမျိုးတွေကို ကာလရှည်ကြာ ရေးလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာလောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့သူ ဖြစ်လေတော့ ကျောင်းသားတပည့်တွေကလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော့်စာတွေကို ဖတ်ပြီး 'သူတို့ဆရာကြီးပါပဲ' ဟု သတ်မှတ်ချဉ်းကပ်လာသည့် စာပေတပည့်တွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့အားလုံးသည် သူတို့ဘဝအတွေ့အကြုံ ရုန်းကန်လာရပုံများကိုလည်း 'ရင်ဖွင့်သည့်အလား' ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောပြတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားကြား မေးယူမိတတ်သည်။ ထိုမှမက လူငယ်ချင်းတူသော်လည်း အခြားလူငယ်များနှင့်မတူ ထူးခြားသော ထိုလူငယ်တို့၏ ခံယူချက်တို့ကိုလည်း သတိပြုမိနေတတ်ပါသည်။

သူတို့အားလုံး၏ တူညီသော ယေဘုယျလက္ခဏာများကို ဤဆောင်းပါးတွင် ရေးသားတင်ပြလိုပါသည်။ မိဘ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဩဇာအရှိန်အဝါကို ယူ၍ မိဘ၏ ဂုဏ်ရှိန်အတိုင်း အဟုန်မပျက် တက်လှမ်းခဲ့ရသော လူငယ်တို့၏အကြောင်း ဤဆောင်းပါးတွင် ပါဝင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တွေ့မိသမျှ ထိုထိုသော ဘဝဆင့်တန်း အမြင့်လှမ်းလာခဲ့သည့် လူငယ်များ၏ လမ်းစဉ်ကို ခြုံငုံသုံးသပ်လိုက်သောအခါ ပဓာနအချက်ကြီးသုံးချက်ကို တွေ့လိုက်မိပါသည်။ ပဓာနအချက်ကြီးများဟု ကျွန်တော်

သုံးလိုက်သည်ကို သတိပြုစေချင်ပါသည်။ ကြီးပွားတိုးတက်စေသော အခြားအကြောင်းရာများ ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ သို့သော် အဓိက ဦးဆောင်သည့်မှာ ထိုပဓာနအချက်ကြီးများသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။ ဖတ်ရှုဆင်ခြင်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်များ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ပြန်လည်သုံးသပ်မိရန် ရည်ညွှန်းပါသည်။

ပဓာနအချက်ကြီးများ –

(၁) ကြီးမြင့်ထွန်းကားလိုသော ဆန္ဒ

(၂) ဆန္ဒပြည့်အောင် နေ့နေ့ညည အားထုတ်ခြင်း

(၃) မိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း

*

ကြီးမြင့်ထွန်းကားလိုသော ဆန္ဒ

'လူတိုင်း ကြီးမြင့်ထွန်းကားလိုတဲ့ စိတ်ရှိကြတာချည်းပဲပေါ့' ဟု လွယ်လွယ်ပြောလိုက်နိုင်ပါသည်။ ထိုစကားလည်း မှန်ပါသည်။ မည်သူမဆို ကြီးမြင့်ထွန်းကားလိုသည့် စိတ်ရှိကြပါသည်။ ယုတ်စွအဆုံး အိပ်မပျော်ခင် စိတ်ကူးယဉ်တတ်မိကြသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အောက်တန်းနောက်တန်းကျနေသော ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်မိကြမည် မဟုတ်ပါ။ လူတကာက အရေးပေးသော (အထူးသဖြင့် ယောကျာ်းလေးဖြစ်လျှင် မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော) ဘဝမျိုးကို စိတ်ကူးယဉ်မိကြပေလိမ့်မည်။ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းနှင့် ဆန္ဒဖြစ်ခြင်းတို့ မတူကြောင်း သတိရသင့်ပါသည်။

နောက်တစ်ဆင့်တက်လိုက်သော် – 'ကြီးမြင့်ထွန်းကားလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိနေတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ဘက်မှာ ကြီးမြင့်ချင်တာလဲ၊ ပိုက်ဆံငွေကြေးချမ်းသာချင်တာလား၊ ပညာရေးမှာ လူချွန်လူမွန်ဖြစ်ချင်တာလား၊ အားကစားဘက်မှာလား၊ နိုင်ငံရေးဘက်မှာလား' စသည်စသည်အားဖြင့် မေးလိုက်လျှင် ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသော ကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပါမည်။

သူက အမှတ်မထင် တောကျေးလက်မှ မြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခဏရှိတော့ မြို့မှာနေရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ ကိုယ်ကြိုးစားရာဘက်မှာ တက်လမ်းရှာလို့ ရသည်။ တောကျေးလက်ထက် အခွင့်အလမ်း နယ်ပယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျယ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောကျေးလက်သို့ မပြန်ချင်တော့ပြီ။ သည်တော့ မြို့မှာ ရရာအလုပ်ကို လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခြေခံပညာ မည်မည်ရရ မရှိလေတော့ မော်တော်ကားဆေးသုတ်သည့် ဝပ်ရှော့တစ်ခုတွင် ဘော်ဒီထုရသည်။ ပင်ပန်းပါစေ၊ ထမင်းစားရရင် တော်ပြီဟု ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်သည်။ သို့သော် ဒီဘဝမှာ ဒီမျှနှင့်တော့ ရပ်မနေ ဒီထက်ပိုပြီး ကြီးမြင့်ထွန်းကားရမည်ဟူသော စိတ်က လွှမ်းမိုးလာသည်။ နေသေးသပ ချုံထဲက ဆိုသော စိတ်မျိုးဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်တာမျိုး မဟုတ်တော့ပြီ။ လက်တွေ့လောကကို သုံးသပ်ရင်း ပေါ်ပေါက်လာသော ဆန္ဒမျိုး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်နေပါလေပြီ။

သည်တော့ –

ကြီးမြင့်ထွန်းကားလိုသော ဆန္ဒရှိရမည်။ သို့သော် ထိုဆန္ဒမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန္ဒမျိုး မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့လောကကိုသာ အမှီပြုပြီး ပေါ်ပေါက်လာသော ဆန္ဒမျိုး ဖြစ်ရပါမည်။

ဤသို့သော ဆန္ဒမျိုးကို ပေါ်ပေါက်စေသော အကြောင်းခံအမျိုးမျိုး ရှိနိုင်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ခပ်နှိမ်နှိမ် ပြောလိုက်သည်ကို ခံပြင်း၍ ပေါ်ပေါက်လာသော ဆန္ဒ၊ ကိုယ်က ချစ်ရေးဆိုသည်ကို ချစ်သူမိန်းကလေးက မခြေမင်တုံ့ပြန် ပြောဆိုလိုက်သည့်စကားလုံးကို အကြောင်းခံပြီး ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဆန္ဒ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းက နှိမ်ချပြောဆိုသည်ကို နာကြည်း၍ ပေါ်ပေါက်လာသည့်ဆန္ဒ စသည်အားဖြင့် အကြောင်းခံအမျိုးမျိုး ကွဲပြားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့လောကကို အခြေခံသော ဆန္ဒမျိုးသာလျှင် ကြီးမြင့်ထွန်းကားခြင်းကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။

ဆန္ဒပြည့်အောင် နေ့နေ့ညည အားထုတ်ခြင်း

ဆန္ဒရှိနေရုံနှင့် မပြီး၊ ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု လိုအပ်ကြောင်းကို အထူးပြောနေစရာ မလိုတော့ပါ။ မာဃသိကြားမင်းက သူ၏သားကို ပြောကြားဆုံးမသည့် စကားလေးကို သတိရမိသည်။ 'ချစ်သား – မလုပ်ဆောင်ဘဲ ပြီးမြောက်သော နေရာရှိအံ့။ ထိုနေရာသို့ ငါအဖအား ပို့ဆောင်ပါလော့' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဆည်းပူးလေ့လာခြင်း၊ ကြံစည်ခြင်း၊ စမ်းသပ်ခြင်း စသည်တို့မှာ အား

ထုတ်ခြင်း၏ လက္ခဏာများ ဖြစ်ပေသည်။ မိမိစိတ်ဝင်စားရာ လုပ်ငန်း သို့မဟုတ် အကြောင်းအားလျော်စွာ လုပ်ကိုင်နေရသည့် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မလွဲသာ မရှောင်သာဟု သဘောမထားဘဲ ထိုလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မပြတ် ဆည်းပူး နေရမည် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိထက် တတ်ကျွမ်းသောသူများထံမှ နည်းယူ မှတ်သားခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း စသည်အားဖြင့် မပြတ် ဆည်းပူးနေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့မှတစ်ဆင့် မိမိ တွေ့ရကြုံရသော လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ပြဿနာများကို မည်သို့ မည်ပုံ ဖြေရှင်းနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်ကိုလည်း ကြံဆနေရမည် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက – ဓာတ်ခဲနာရီ၊ သံပတ်နာရီများကို ပြုပြင်ပေးသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ စကားကို မကြာခဏ သတိရနေမိသည်။ သူ့စကားလေးမှာ မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် သတိရနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ "ဆရာရေ – စိတ်ပါလက်ပါလို့ ပြောတတ်ကြတယ်။ တကယ်ကျတော့ အလုပ်ထဲကို စိတ်ကပါတာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကကို စိတ်ထဲပါလာတတ်တာ။ တစ်ချို့ဓာတ်ခဲနာရီလေးတွေ၊ ပစ္စည်းလေးတွေကို ပြင်ရဆင်ရတဲ့အခါ ကိုယ်က အတွေ့အကြုံမရှိတော့ အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်တာ။ ဆိုင်ပိတ်ချိန်ကျလို့ အိမ်ပြန်တာတောင် စိတ်ထဲမှာ ဒီပြဿနာက ပါလာတတ်တာ။ နောက်တော့မှ ဟိုလိုစဉ်းစား၊ ဒီလိုစဉ်းစားနဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက် ဆိုင်ဖွင့်လိုက်တော့ စိတ်ထင်တာကို စမ်းကြည့်လိုက်ရင် ဒက်ခနဲ ပွင့်သွားတာပဲ ဆရာရဲ့။ အလုပ်ထဲ စိတ်ပါတာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်က စိတ်ထဲပါလာတာ ဆရာရဲ့"

သူ့စကားများကို သေချာပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်လျှင် နေ့နေ့ညည အားထုတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပါသည်။ မိမိ နှစ်သက်လှသော၊ ဝါသနာပါသော အလုပ်ပင် မဟုတ်စေဦးတော့၊ ခေတ္တမိုးခိုသလို မှေးပြီး လုပ်နေရသော အလုပ်ပင်ဖြစ်စေဦးတော့ ထိုအလုပ်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ်သိအောင် လေ့လာနေသင့်သည်။ ထိုသို့ လေ့လာတတ်သော အလေ့အကျင့်ကို ထူထောင်ထားမိလျှင် ရောက်လေရာဌာနတွင် အကျိုးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုသင့်သည်။ လေ့လာမှုသည် အလုပ်အတွက်သာမက မိမိ၏အတွင်းစိတ်ကို လေ့ကျင့်ပေးမှုဖြစ်သောကြောင့် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် လုပ်သမျှတွင် အကျိုးပေးနေမည်ဟု ယုံကြည်သင့်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝီရိယဟု ဆိုလိုက်လျှင် မနက်စောစော အိပ်ရာထသော လောက်ကို ဆိုလိုသည်ဟု အတွေးတိမ်တိမ်တွင် ရပ်မနေဘဲ နေ့နေ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညည စိတ်က အားထုတ်နေခြင်းကို ဆိုလိုကြောင်း သတိချပ်သင့်ပါသည်။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း

ဆန္ဒစိတ် အားမည်မျှပင် ကြီးမားစေ၊ လုံ့လဝီရိယ ဘယ်မျှပင် ကောင်းမွန်စေ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းမရှိလျှင် အောင်မြင်မှုကို မရနိုင်၊ ရပါလျှင်လည်း ထိုအောင်မြင်မှုမှာ မတည်တံ့နိုင်ကြောင်း သတိချပ်သင့်သည်။ 'ခွေးရူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်' ဟူသော အုပ်စုထဲသို့ ရောက်သွားမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

အထက်တွင် ပြောခဲ့သော နာရီပြင် လူငယ်ထံသို့ လူတစ်ယောက်က နာရီအပျက်တစ်လုံး လာရောင်းသည်။ ဆိုင်ရှင်လူငယ်က နာရီကို စက်ဖွင့်ပြီး သေချာကြည့်သည်။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။

''ခင်ဗျားနာရီက လက်ဟောင်းစက်ကောင်းလေးပါ။ ခင်ဗျားရဲ့နာရီကို သုံးလေးထောင်လောက်ပေးပြီး ဝယ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ထည့်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်က ပြန်ရောင်းရင် အနည်းဆုံး ခုနစ်ထောင်ရှစ်ထောင် ရနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားပြင်ချင်ရင် ပစ္စည်းရော လက်ခပါ ထောင့်ငါးရာ ယူမယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့၊ ပြင်ပြီး ရိုရိုသေသေသုံးရင် ခင်ဗျားတစ်သက် သုံးလို့ရတဲ့ နာရီမျိုးပါ၊ ဒီလိုလက်ဟောင်း ပစ္စည်းကောင်းမျိုးရဖို့ မလွယ်တော့ဘူး''

ဤသို့သော ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကို မနှစ်သက်သူ ဘယ်မှာရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ ဤရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၏ အခြေခံကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်လျှင် မေတ္တာတရားကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ မေတ္တာတရားဆိုသည်မှာ ခေတ်ကာလရွေးနေသည် မဟုတ်။ လူကြီး၊ လူငယ်၊ လူဖြူ၊ လူမဲ ရွေးနေသည် မဟုတ်။ အခါမလင့် တန်ဖိုးရှိသောအရာ ဖြစ်သည်။

ကြီးပွားအောင်မြင်သူ ဟူသမျှသည် မေတ္တာအခြေခံကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့တွင် မာန်မာနလည်း ရှိတတ်ကြသည်။ ကိုယ်မရသင့် မရထိုက်သည်ကို မယူ၊ လျှာမှာ မြက်ပင်ပေါက်စေတော့ အငတ်ခံသေမည်ဟူသော မာနမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့အားဖြင့် မာနရှိလင့်ကစား ကျေးဇူးတရားကို တော့ဖြင့် မည်သည့်အခါမျှ မေ့လျော့ခြင်း မရှိ။ ပေပေတေတေ အရက်သောက် လေလွင့်နေသော မိမိ၏ ဆရာကြီးများကိုပင် နှစ်သစ်ကူးသောအခါ မမေ့မလျော့

သွားရောက်ကန်တော့တတ်ကြသည်ကို တွေ့ဖူးသည်။

ထို့အတူ မိမိထံ အလုပ်အပ်နှံသူ၊ မိမိဈေးဆိုင်သို့ လာရောက်ဝယ်ခြမ်းသူ၊ မိမိထံ ပစ္စည်းရောင်းချသူ၊ အပ်နှံသူ စသည်ဖြင့် မိမိနှင့်ဆက်ဆံသူအားလုံးတို့အပေါ်တွင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ မေတ္တာတရားထားတတ်ကြသည်။

နိဂုံးစကား

ကျွန်တော် ရေးခဲ့သမျှမှာ မထူးဆန်းလှသော လက်ရိုးတရားကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရိုးတရားဆိုသည်မှာ ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားသော တရားများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လူငယ်များသည် မိမိကိုယ်ကို ထိုလက်ရိုးတရားကြီးများနှင့် ညီ၏ မညီ၏ ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။ မညီလျှင် ညီအောင်ညှိပြီး မိမိကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်တည်ဆောက်သွားလျှင် ကြီးမြင့်ထွန်းကားမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

■

၅-၉-၂၀၁၀

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေလက်ဆင့်နှင့် ရွှေလက်

'အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း'

ယနေ့ခေတ်လူငယ် အတော်များများသည် မိမိတို့မြို့၌ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းရှိသည်ကို ဂုဏ်ယူရကောင်းမှန်း မသိကြတော့ပြီ။ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း ဆိုသည်မှာ မြို့ကြီးပြကြီးတိုင်းတွင် ရှိသည် မဟုတ်။ ထိုခေတ်ထိုအခါကာလက မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်မြင့်မားသော၊ အမြော်အမြင်ကြီးရင့်သော မြို့မိမြို့ဖများကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူငယ်များအား ရှင်းပြခွင့်ပြုစေလိုပါသည်။

၁၉၅၀ တွင် ယူနီဗာစီတီအက်ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည်ကို မကျေနပ်သောကြောင့် ယူနီဗာစီတီကောလိပ်က ကျောင်းသားများက သပိတ်မှောက်ကန့်ကွက်ကြသည်။ ဤသည်တွင် တစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းသားများက သပိတ်မှောက် ဆန္ဒပြကြလေတော့သည်။ ဆန္ဒပြကြရုံမျှမက အစိုးရကို ဖီဆန်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အမျိုးသားကျောင်းများ သီးခြားဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ကြလေသည်။ အမျိုးသားကျောင်းဟုလည်းကောင်း၊ နေရှင်နယ်ကျောင်းဟုလည်းကောင်း ခေါ်တွင်လေသည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ကျောင်းများမှာ –

(၁) ခရစ်ယာန်သာသနာပြုအဖွဲ့များက တည်ထောင်သော မစ်ရှင်စကူးလ်ခေါ် ခရစ်ယာန်ကျောင်းများ။ အားလုံးကို မြန်မာစာမှ

အပ အင်္ဂလိပ်လို သင်ကြားသည်။ မြန်မာလိုပြောလျှင် ဒဏ်တပ်သည်။

(၂) အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း။

(၃) တိုင်းရင်းမြန်မာဘာသာသင် အထက်တန်းကျောင်း။ အင်္ဂလိပ်စာကို အပိုဘာသာအဖြစ် သင်သော်လည်း စာမေးပွဲစာရင်း မဝင်။

(၄) အမျိုးသားကျောင်းခေါ် နေရှင်နယ်ကျောင်း။ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင် အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းနှင့် စာမေးပွဲ ပြိုင်ဆင်မှုခြင်းတူသည်။

နေချင်တိုင်းကျောင်း

နေရှင်နယ်ကျောင်းတွေကို စည်းကမ်းမရှိဟု လှောင်ချင်သူတွေ 'နေချင်တိုင်းကျောင်း' ဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က အစိုးရစာမေးပွဲကို စတုတ္ထတန်း၊ သတ္တမတန်း၊ ဒသမတန်းများတွင် စစ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအတန်းများတွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း သင်ကြားကြရသည်။ နေရှင်နယ်ကျောင်းတွေကတော့ ထိုအတန်းများတွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း သင်ကြားစေကာမူ အခြားအတန်းများတွင်တော့ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်၊ မြန်မာသူရဲကောင်းများ စသည့် မျိုးချစ်စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးသည့် စာအုပ်များကို ပြဋ္ဌာန်းသင်ကြားလေသည်။ အမျိုးသားကျောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ကို ကျောင်းသားငယ်ဘဝမှာပင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရိုက်သွင်းပေးသည်ဟု ဆိုရပါတော့မည်။

ယူနီဗာစီတီကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ထွက်လာခဲ့သော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့တိုင်းတွင် အမျိုးသားနေ့ (နေရှင်နယ်ဒေး) ကို မပျက်မကွက် နှစ်စဉ် အမျိုးသားကျောင်းများက ဦးဆောင်ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ဇာတ်မာန်ကို လှုံ့ဆော်သော 'ဦးအောင်ဇေယျယိမ်း'၊ 'တပင်ရွှေထီးပြဇာတ်' စသည်တို့ကို အပြိုင်အဆိုင် ပြုလုပ်ကာ မြို့လုံးပတ်လည် ကြွေးကြော်ကခုန်လေ့ရှိသည်။ ထိုပွဲများတွင်တော့ ကျောင်းပေါင်းစုံ၊ ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံက တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ဆင်နွှဲလေ့ရှိကြသည်။ အမျိုးသားကျောင်းက ဦးဆောင်သော အမျိုးသားနေ့အစဉ်အလာကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လာလို့ ကျောင်းတွေပိတ်လိုက်ရတော့မှ 'အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ကြီး' ရပ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွှေခါးချဉ်မာန်ကြီးလို

အမျိုးသားကျောင်းတွေကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့ရာ၌ ရပ်ရွာ၊ မြို့နယ်ပြည်သူလူထု၊ မြို့မိမြို့ဖများ၏ ငွေအား၊ လူအားကို လုံးဝမှီခိုအားထားပြီး တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်များက အစိုးရကလည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ထောက်ပံ့သင့်ကြောင်း ဖေဖန်တိုက်တွန်းကြသည်နှင့် ပညာရေးဌာနက အစိတ်အပိုင်းအားဖြင့် ထောက်ပံ့မည်ဟု ကတိပြုလိုက်သည်။

အမျိုးသားကျောင်းပညာရေးဗဟိုက အထောက်အပံ့ ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ အချို့သော မြို့နယ်များကမူ ခေါင်းမာခါးသီးစွာ ငြင်းဆန်လျက် အမျိုးသား ဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်မှပင် ထွက်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ထိုကျောင်းများမှာ သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာပင် တစ်ကျောင်းပြီး တစ်ကျောင်း ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်သည်မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ကျောင်းပေါင်း ၂၅-၃၀ လောက်သာ ရှိခဲ့သည်။ အမြော်အမြင်ရှိသောလူများကမူကား ရေရှည်ကို ကြည့်၍ အစိုးရ အထောက်အပံ့ကို (ရသမျှအမြတ်ဟု သဘောထားကာ) ရယူခဲ့လေသည်။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် အမျိုးသားကျောင်းဆရာများမှာ ခြိုးခြံ ချွေတာ၊ လိန်ကာ ပိန်ကာ အမှုထမ်းခဲ့ကြလေသည်။

ဗဟန်းကောလိပ်

အမျိုးသားသပိတ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရန်ကုန်ကောလိပ်နှင့် အပြိုင် အမျိုးသားကောလိပ်ကို ဗဟန်း တိုင်တစ်ရာကျောင်းကြီးတွင် အမျိုးသားကောလိပ်ဟု တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သေးသည်။ ပထမပိုင်းမှာတော့ဖြင့် ခေါင်းပေါင်း တလူလူ၊ တောင်ရှည်တဖားဖားလူကြီးများက လက်သီး လက်မောင်တန်းကာ ကြွေးကြော်ရောက်လာကြပါသေးသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ 'ပွဲပြီးမီးသေ' သွေးအေးသွားပြီး ဗဟန်းအမျိုးသားကောလိပ်လည်း ပိတ်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုအမျိုးသားကောလိပ်တွင် ရာဇဝင်ပါမောက္ခဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း။

ထိုအမျိုးသားကောလိပ်ကြီး ပိတ်လိုက်ရတော့ ဆရာကြီးမှာ အလွန်ကို စိတ်ထိခိုက်ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် 'ဗဟန်းကောလိပ် ဈာပနဘွဲ့လေးချိုးကြီး' ကို ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရေးထားသည့်ဟန်က ရသေ့ကြီး မစ္စတာမောင်မှိုင်းက စစ်ကိုင်းဘက်

တွင် သီတင်းသုံးနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဗဟန်းကောလိပ်ကြီး မရဏာရောက်တာကြောင့် ဈာပနသို့ ကြွရန် ပင့်ဖိတ်သဖြင့် ဈာပနပွဲသို့ ရောက်လာဟန် ရေးဖွဲ့ထားသည်။

မစ္စတာမောင်မှိုင်း

မျိုးစစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘာကြောင့် မစ္စတာတပ်သလဲ၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ စသည်ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတတ်ကြသည်။

စကားကြုံလာသောကြောင့် မစ္စတာအကြောင်း သဝေထိုးလိုက်ရဦးမည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်လောက်မှစ၍ ကျွန်တော်က တောင်တွင်းကြီး ဖဆပလ အဖွဲ့တွင် လက်တိုလက်တောင်း အခိုင်းခံအဖွဲ့ဝင်လေးဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်က တောင်တွင်းကြီး ဖဆပလအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်သန်း(ဗိုလ်ချုပ်အစ်ကို) ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်လောက်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ (ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုတွေကြောင့်) သောင်တင်နေတော့ ဦးအောင်သန်းအိမ်မှာပဲ နေရသည်။ သူ၏ မွေးစားသားတမျှဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ 'ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဦး' ဆိုတာ ပေါ်လာသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက ဦးအောင်သန်း။ နာယကကြီးက သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ် ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဦး တရားပွဲများပြုလုပ်လျှင် ကျွန်တော်က ဦးအောင်သန်း၏ ကားလေးနှင့် ဆရာကြီးကို သွားသွားပင့်ရ ခေါ်ရသည်။ ဒီတော့ သူ့ဟောစဉ်တွေကို အလွတ်လောက်ရနေသည်။ သံနေသံထားကအစ ဆရာမှိုင်းအတုလုပ်ပြတတ်သည်။ (၎င်းသည်ကို ဦးအောင်သန်းကအစ လူကြီးတွေအားလုံး သဘောကျကြသည်။)

ဆရာကြီးနာမည်အရင်းက ဦးလွန်းပါ။ ရွှေတောင်ဆရာလွန်းအမည်နှင့်ပင် ပြဇာတ်ကလေးတွေ ဘာလေးတွေ ရေးခဲ့ဖူးပါသေးသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မစ္စတာမောင်မှိုင်းဖြစ်လာရသည်ကို ဆရာကြီးက ပရိသတ်အား စင်ပေါ်က ဟောပြောသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

"ဒီတုန်းအခါက အင်္ဂလိပ်ကို အားကျတဲ့သူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ မစ္စတာဘယ်သူ၊ မစ္စက်ဘယ်ဝါနဲ့ နာမည်တပ်ကြတာကိုး။ ကိုယ့်မှာလဲ ဦးတို့၊ ဒေါ်တို့ ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဒီ မစ္စတာကြီးကို တပ်ထားလေ့ရှိတော့ တယ်ဦး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမြင်ကတ်တာကလား။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီလူတွေရဲ့ မစ္စတာဆိုတဲ့အမြီးကြီးကို ဘယ်လိုဖြတ်ရပါ့မလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေခဲ့မိတယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲ ဟို 'ဦးကြီး' ဆိုတဲ့လူက 'ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မှိုင်း' ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ရေးလိုက်ပါလေရော။ အဲဒီထဲက မောင်မှိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ ပွေလိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့။ သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျရပါစေရဲ့ ဆုတောင်းပြည့်တဲ့ကောင်မျိုးပေါ့။ တစ်ခုလပ်ရော၊ မုဆိုးမရော၊ အပျိုကြီးရော၊ အပျိုလေးရော၊ တရုတ်၊ ကုလားမ စုံနေတာပဲ။ လေ့မှောက်လို့ ရေထဲမျောတာတောင် လာပြီးကယ်တဲ့ ကရင်မလေးနဲ့ ညားလိုက်သေးတယ်။ အလွန်ဆိုးတဲ့ ပွေတဲ့ကောင်ပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီမစ္စတာကို မောင်မှိုင်းနဲ့ တွဲလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ဆိုပြီး မစ္စတာမောင်မှိုင်းလို့ နာမည်တပ်လိုက်တော့သတဲ့။ သူတို့အဖိုးအနဂ္ဃတန်တဲ့ မစ္စတာကို စုတ်တီးစုတ်ပဲ့မောင်မှိုင်းနဲ့ တွဲရမလားလို့ ရန်ထောင်ပြီး ရေးသားကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလဲ မလျှော့ဘူး။ ရေးတာပဲ။ နောက်တော့ သူတို့လဲ မစ္စတာဆိုတဲ့အမြီး ပြုတ်သွားရော။ ကိုယ်လဲ မောင်မှိုင်းလို့ တွင်ပြီး ကျန်ရစ်တော့တာပဲ''

ဆရာကြီး၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ ပရိသတ်တွေ တစ်အုန်းအုန်း ပွဲကျသွားပါလေတော့သည်။ ယခု ဤစာကို ရေးနေရင်းပင် ကျွန်တော့်မှာ ဆရာကြီးကို မြင်ယောင်လွမ်းမိနေသည်။

ဆရာကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါရစေဦး။

ရွှေတောင်ဆရာလွမ်းဟာ မောင်မှိုင်းဖြစ်သွားရပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးက မောင်မှိုင်းကို ရသေ့ကြီးလုပ်ပစ်သည်။ ရသေ့ကြီးက မစ္စတာမောင်မှိုင်းပေါ့။ သူ၏ ဋီကာပေါင်းများစွာကို ရသေ့ကြီးမစ္စတာမောင်မှိုင်းအဖြစ် ရေးသားခဲ့သည်။ လူပွေလူတေ မောင်မှိုင်းအဖြစ်မှ ရသေ့ကြီးအဖြစ် တင်လိုက်သည်။ နောက် တို့ဗမာအစည်းအရုံးပေါ်လာတော့ သခင်ဘွဲ့ကို ခံယူပြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအဖြစ် အမည်ပြောင်းလိုက်သည်။ အောက်ဆုံးတန်း နိမ့်ကျလှသည့် မောင်မှိုင်းအဖြစ်မှ ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်သွားအောင် တင်ပေးလိုက်သည့် ဆရာကြီး၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ရည်ကို ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးမိတိုင်း အံ့ဩမိသည်။

စကားကြုံလာလို့ ရေးလိုက်သည်မှာ အစအဆုံး ဝလုံး မဖြစ်လာဘဲ ဘေးချော်ပြီး သဝေထိုးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဗဟန်းကောလိပ်ကို ပြန်ကောက်မည်။

ဗဟန်းကောလိပ်ရှာပန

ဗဟန်းကောလိပ်ရှာပနဘွဲ့ လေးချိုးကြီးကို ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်သည်။ ယခုထက်တိုင် တစ်ပိုင်းတစ်စ နှုတ်လွတ်ရနေသေးသည်။ ရွတ်ပါရစေ –

အထက်နယ် အညာက ကြွခဲ့ပါသကွဲ့
မျက်နှာငယ်ရှာပနပေမို့
မသာအချတွင်ဖြင့် ညှော်လည်းမလာ၊
ဆရာမျှရယ်နဲ့ တပည့်အနည်းသာ။

ဩော် . . . အခါမကောင်းလိုက်ပုံက
အရာချောင်းစရာ သွားကြရော့ထင်ရဲ့
မသာလောင်းခများရဲ့အပါးမှာ
သာပေါင်းညာစားတွေ ဆရာ မမြင်ရတော့ . . .

ဗဟန်းကောလိပ်ပိတ်လိုက်ရသည့် အခမ်းအနားပါပဲ။ ထိုစဉ်အခါက အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိ ရာထူးရာခံ မျှော်လင့်သူများကို 'အရာချောင်းစရာ သွားကြရော့ထင့်' ဟု ရေးလိုက်ပုံကို သတိပြုမိပါလိမ့်မည်။

ရွှေလက်ဆင့်ကို ရွှေလက်ဖြင့်ခံယူပါ

ရွှေလက်ဆင့်ပေးနိုင်အောင် ရှေးလူကြီးတွေ ဘယ်မျှ 'ရင်း' ခဲ့ရကြောင်း လူငယ်တွေ သိလောက်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ရွှေလက်ဖြင့်ခံယူကြပါ။ မိမိတို့ အလုပ်တွင်လည်း ရွှေလက် ဆင့်ကမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားစေချင်ပါသည်။ အမျိုးသားကျောင်းကြီးကို ရွှေမချနိုင်လျှင်ပင် ရှိပါစေ။ လူငယ်တွေကို ရွှေချမှ အနာဂတ်တောက်ပမည်ကို သတိရလျက် ပညာရွှေရည် သွန်းနိုင်ကြပါစေ သတည်း။

■

၂၀၁၀